

CORECTBooks

r o m a n

christofo

BLACK

FBI „Divizia secretă”

SEPTEMBRIE ROȘU

Christofor BLACK

Septembrie roșu

FBI “Divizia secretă”

**Editura Virtual
2011**

ISBN: 978-606-599-280-1

Avertisment

Acest volum digital este prevăzut cu sisteme de siguranță anti-piratare. Multiplicarea textului, sub orice formă este sancționată conform legilor penale în vigoare.

CUPRINS

PROLOG	2
CAPITOLUL I	4
CAPITOLUL II	10
CAPITOLUL III	17
CAPITOLUL IV	25
CAPITOLUL V	31
CAPITOLUL VI	39
CAPITOLUL VII	47
CAPITOLUL VIII	55
CAPITOLUL IX	62
CAPITOLUL X	69
CAPITOLUL XI	77
CAPITOLUL XII	83
CAPITOLUL XIII	87

Subiectul cărții este inspirat după un caz real. Numele personajelor sunt fictive. Orice asemănare cu realitatea este pur întâmplătoare.

PROLOG

Hassan privea uluit scrisoarea de pe măsuta din sufragerie, care stătea deschisă și inertă în fața lui. Se uita la ea și parcă nu îndrăznea s-o ridice pentru a doua oară. Orașul de expediție era cât se poate de evident: Tel Aviv. Încercase până acum, în ultimii patru ani, să uite această adresă, această țară care-i adusese numai nenorocire. Soția și cei cinci copii ai săi dispăruseră fără urmă sub dărâmăturile casei bombardate fără nici un rost de poliția israeliană, în timp ce el se afla la lucru. După câteva săptămâni de căutări disperate, ajunsese la concluzia că nu mai exista nici o speranță. Totul se năruise. Nu mai rămăsese nimic care să-l țină legat de acest țărâm blestemat unde îl adusese, în urmă cu 15 ani, dragostea pentru o tânără localnică. O dragoste mistuitoare, care se transformase, în cele din urmă, într-o adevărată dramă.

Îi reveniră în minte toate acele imagini obsedante, de care încerca să scape de când ajunsese în Statele Unite ale Americii. Era vorba despre prima lor întâlnire, pe aeroport. Ea lucra la un ghișeu pentru închiriat mașini, iar el, mare pilot saudit bogat și mândru, abia catadicsea să privească în jurul lui, atunci când ajungea printre necredincioși. Așa fusese crescut și educat, dacă nu să-i deteste pe cruciați, măcar să le ignore existența. Să nu știe de existența lor.

Parcă avusese un presentiment. S-a întâmplat exact lucrul de care îi fusese cel mai mult teamă. În momentul în care a riscat să privească în jurul lui, s-a și îndrăgostit de tânăra ce-i apăruse brusc în fața ochilor. Dragoste la prima vedere, despre care știa căte ceva din cărțile pe care le citise pe ascuns, fiindcă părinții nu-i dădeau voie să se înfrupte din literatura universală. Apoi, totul a decurs rapid: căsătoria și stabilirea în Israel, dintr-un spirit de frondă față de bogații săi părinți, care nu agreaseră deloc această alianță, cum nu acceptaseră de altfel nici cariera pe care și-o alesese.

Se simțise bine muncind în construcții, îl ispitiseră ineditul situației și impresia pe care o avea în permanență că sacrifica totul pentru o mare iubire. Și, în mare parte, acest sentiment era cât se poate de adevărat. În plus, soția și copiii lui îi ofereau acele satisfacții pe care și le dorește orice bărbat. Apoi, când credea că fericirea lui a atins apogeul, fără nici un avertisment din partea destinului, a urmat dezastrul. Cumplitul și inimaginabilul dezastru. Nu mai avea motive să rămână acolo, în Israel, și nici nu vedea de ce s-ar fi întors în patria lui pe care o părăsise și de care se înstrăinase. Acasă, în locul în care se născuse, era convins că nu-l așteaptă nimic bun.

Așa că alesese America, țara tuturor posibilităților, cu iluzia că se va putea relansa pe orbita vieții sau măcar va reuși să-și mai ostoiască durerea ce-i secă- tuia sufletul. Ar fi putut să-și pună capăt zilelor, însă era fidel credinței că sufletele celor morți nu se puteau odihni în pace, dacă cei vii nu-și aminteau de ei.

Într-o zi primise o ciudată scrisoare din Tel Aviv. Nu avea nici un prieten acolo, iar foștii săi colegi nu mai știau nimic despre el. Plecase fără să spună măcar la revedere, astfel încât despărțirea să fie mai ușoară. Vecinii erau cu toții morți. În cele din urmă îndrăzni să deschidă plicul. Înăuntru se

afla o fotografie cu soția și cei cinci copii ai săi. O poză recentă, cu nevasta pe care o crezuse moartă și cu cele cinci progenituri, mai mari cu cinci ani față de cum și-i amintea el.

CAPITOLUL I

Frank își făcu loc cu mare greutate printre dărâmăturile din jur. Explozia se dovedise extrem de violentă. Totul în jur fusese spulberat și transformat în ruine.

Probabil că este vorba despre explosiv C4, gândi el, evitând în ultimul moment să calce într-un cui ce ieșise dintr-o grindă. Bine că n-au folosit material explosiv îmbogățit cu uraniu. E a patra oară când mă ridică aștia din pat pentru așa ceva. Poate că au impresia că nu dorm niciodată, imbecilii! Am ajuns să-mi doresc să mă salte în toiul “acțiunii”, în loc să mă cheme în rarele nopți când reușesc să dorm singur.

Agentul ajunsese la ceea ce părea să fi fost dormitorul. În locul unde ar fi trebuit să se afle patul, nu mai era decât o groapă. Pe o frântură de lustră atârna un braț sfârtecat, cu degetele strânse în pumn.

Privi îndelung hidoasa imagine care i se înfățișa. Un ghiul masiv de aur se mai zărea pe unul dintre degete, mânjit și acesta de sânge.

— Amintește-mi, te rog - se întoarse el spre polițistul care îl însoțea -, ce dracului caut eu aici?! De ce m-au trimis tocmai pe mine la o chestie de-asta *horror*?

— N-am de unde să știu, domnule! Pe mine doar m-au anunțat că veniți și mi-au spus că veți coordona primele investigații. Mi s-a mai pus în vedere să vă ofer tot sprijinul de care aveți nevoie. Asta-i tot ce știu. Îmi pare rău!

— Convenabil, murmură Frank.

Ce surpriză pe mine - se gândi el - să mă sune Marele Șef în persoană... E drept că a specificat că nu îi face nici o plăcere acest lucru dar, fiindcă Mark nu se află în oraș și pentru că el o să se ocupe, probabil, până la urmă, de anchetă... i s-a părut cât se poate de firesc s-o încep eu. Desigur că n-a omis să adauge că se îndoiește profund de faptul că o să fiu în stare de ceva în absența maestrului meu, dar n-are încotro. Amabil și dulce ca întotdeauna, dinozaurul de Robert O'Neill!

Deodată auzi o bufnitură puternică în spatele lui și se întoarse la timp, ca să vadă un individ solid ridi- cându-se din colb, înjurând și scuturându-și cu îndârjire elegantul costum negru care i se murdărise.

— Un domn bine îmbrăcat, ridicându-se din praf..., observă Frank cu voce tare. Lasă-mă să ghicesc! i se adresa el proaspătului venit, ca și cum acesta ar fi încercat sa-l întrerupă. Ești cumva de la CIA?

— Foarrte amuzant, ce să zic! replică bărbatul în negru, pe un ton ce se voia ironic. Tu probabil că ești Jerry Seinfeld, presupun? Din serialul ăla cu evrei, la care se uită atâta lume și râde fără motiv.

— Remarcabil! nu se lăsă Frank mai prejos. Celebrul nas al agenților federali: miros imediat și recunosc personajele implicate în orice eveniment. Destoinici, nu glumă! Îmi pare rău, dar de data asta probabil ți-a intrat un fir de praf în nas și nu ai nimerit. Sunt Frank Cooper, din brigada celor care

nu dau doi bani pe voi! Probabil că n-ai apucat să fugi după ce-ai pus explozibilul, nu?

— *Pal*, sunt de la departamentul “Dosarele X”. Știi, secțiunea aia a FBI după care s-a făcut și un serial. Noi nu punem explozibil d-ăsta banal, ci folosim fazere, ca în Start Gate. M-au teleportat ăștia drept într-un cui. Nici “Enterprise” nu mai e ce-a fost! Jim Cobalt, neplăcut surprins de prezența amatorilor într-un asemenea loc, se prezintă împiedicatul, întinzând o mână uriașă și bătătorită de diverse exerciții de arte marțiale.

— Nici eu nu sunt mai încântat decât tine, fii fără grijă! îi răspunse agentul pe același ton. Șeful m-a trezit fără milă și m-a trimis la adresa asta nenorocită. Nici măcar nu s-a obosit să mă prevină că este vorba despre o fostă adresă, dobitocul... Aici totul e demolat, după cum cred că bine vezi. Presupun că știi deja al cui e “răposatul” domiciliu și - continuă el, arătându-și legitimația - o să ai amabilitatea să-mi comunici și mie acest lucru. Nu de alta, dar misterele m-au omorât întotdeauna. Doar nu vrei să leșin lângă tine...

— Iarăși voi! se înfurie costumatul, când văzu legitimația. Bănuiam eu că n-o să scap de divizia asta a voastră, chipurile secretă, din cadrul FBI. Am fost convins de aceast lucru din clipa în care am auzit că Zaher a sărit în aer cu fulgi cu tot.

— Zaher? Erați amici, bănuiesc? Bravos!

— Să spunem doar că eram foarte... apropiați. Îl urmărim de vreo trei ani de zile, asta-i realitatea. Conducea o rețea de droguri împreună cu un columbian urât. De câteva zile era foarte agitat, după ce primise un plic pe care nu am reușit să-l interceptăm la timp.

— Probabil că presiunea a ceea ce a aflat a fost prea mare, spuse Frank, indicând mâna care atârna din tavan. N-a mai rezistat și a terminat-o rapid cu viața! Somn ușor!

— Sunt sigur că genul ăsta de deducții ți-au facilitat transferul la Divizia Secretă. Există însă și alte piste.

— Bineînțeles! Traficanții folosesc destul de rar C4.

— Teroriștilor, însă, acest gen de explosiv le este foarte drag. Am auzit chiar că dorm cu el sub cap ca să viseze frumos. La asta se mai adaugă faptul că noi știm un lucru: orice arab este un virtual terorist și, dacă nu e, îl facem noi să fie. Înțelegi sau nu ce vreau să spun? Există și bănuiala unei finanțări cu bani obținuți din droguri, a unei rețele internaționale specializată în acțiuni teroriste de anvergură, mai adăugă costumatul.

— Aha, așa mai vii de acasă! începu Frank să priceapă rostul prezenței respectivului în acel caz.

Te-ai ciocnit nas în nas cu CIA, presupun, alergând după același iepure, nu?

— Să zicem că am observat la timp atâta cât să evit contactul... nazal. S-ar putea să apară și ei peste vreo oră. Cam ăsta e timpul lor de reacție, din câte îmi amintesc. Imbecilii!

— Când lucrezi la nivelul lor, mi se pare firesc. Dacă ar fi ceva mai prompti, nu și-ar mai justifica salariile grase pe care le primesc din banii contribuabililor.

În timp ce se tachinau, încercând să nu rămână unul mai prejos decât celălalt, cei doi agenți se

învârteau aparent haotic printre dărâmături, măcar cât să le dea de lucru celor de la laborator, distrugând posibilele urme. Frank ajunsese într-o altă cameră, probabil fosta sală de baie, aflată într-o stare ceva mai bună. Cel puțin avea podeaua la locul ei și tavanul părea intact, după ce întreaga zugrăveală binevoise să cadă pe podea. Deschise dulăpiorul de deasupra chiuvetei, având grijă să nu lase ceva amprente, care să se suprapună peste cele anterioare. Apoi făcu inventarul din ochi: câteva sticlule cu denumiri ciudate, un somnifer, un afrodisiac, instrumente de bărbierit, spray-uri, bețe de curățat urechile, vată etc. Închise dulăpiorul, trântind neglijent ușa, iar în acel moment auzi un fâșâit. Privi cu mai multă atenție ce putea fi și observă că, din spatele dulăpiorului, între acesta și perete, ieșise la iveală colțul unui plic. Mister.

Se uită cu grijă în jur, ca să nu fie văzut, scoase o pensetă din buzunar, apoi o pungă de plastic și apucă plicul cu grijă. Pe urmă îl extrase din ascunzătoare și îl introduse cu băgare de seamă într-unui dintre multele lui buzunare. Nu era rău, pentru întunericul din jur. Avusese norocul că nu i-o luase fraierul ăla înainte.

În jur, diverși specialiști scormoneau printre ruine, punând cap la cap bucăți din corpul celui ce fusese, probabil, o mare spaimă pentru mulți dintre cei ce avuseseră nenorocul să-l cunoască.

— Ai găsit ceva? vru să știe Jim, în timp ce scormonea cu fascicolul lanternei prin colțurile fostei locuințe. Vreun indiciu edificator care să ne pună pe vreo pistă?

— Nimic care să-mi dea vreo idee. Totul sau aproape totul a fost distrus. Ai dreptate, în felul tău naiv de a vedea problema, e foarte posibil ca toate astea să aibă legătură cu o organizație teroristă, mai curând decât cu drogurile. Pentru liniștea noastră, însă, ar trebui să-i facem o vizită partenerului său și să-i strângem de boase pe niște băieți de pe stradă. Poate aflăm ce ar fi putut să-l deranjeze pe tip din somnul lui liniștit.

— Să înțeleg că-mi vei face onoarea de a lucra împreună cu mine? se prefăcu Jim, siderat.

— E bine să înțelegi că o asemenea nefericită colaborare reprezintă un pas înainte spre șefia departamentului tău. Cine știe, mâine, poimâine, te și văd barosan. Dar ai grijă să nu confunzi niscaiva elemente privind investigația asta. O asemenea Eroare te-ar readuce la un numitor comun, la un loc cu ceilalți colegi ai tăi! Ceea ce nu-ți dorești, nu-i așa?

— Pot să-ți pun mașina la dispoziție - se înclină Jim - sau ți s-a terminat suflul de anchetator și o lăsăm pe altă dată? Ai ochii roșii, probabil că nu te-ai odihnit suficient ori te-a obosit efortul de a face glume ieftine?!

Continuând să se ironizeze unul pe altul, mai mult pentru a-și atenua greața produsă de spectacolul la care fuseseră obligați să asiste, cei doi ajunseră la mașina lui Jim. Înainte de a apuca să deschidă portierele, un autoturism negru de teren - un Dodge imens - opri brusc în apropierea lor, stârnind praful care se depusese pe șosea ca urmare a exploziei.

— Mamă, ce promptitudine! spuse Frank, admirativ. După cât de grăbiți par ăștia, pun prinsoare că sunt meseriașii de la CIA. Eu zic s-o ștergem cât mai repede din această zonă minată și împutită. N-am nici un chef să fac schimb de amabilități cu constipați ca ei. Bineînțeles că ție ți-s

mai aproape de inimă, așa că poți rămâne, ca să purtați discuții savante despre procedura judiciară și diverse încercări privind încălcarea jurisdicțiilor. Cu această ocazie vei avea șansa să descoperi, fără nici îndoială, că n-ai dreptul să anchetezi un caz cu asemenea implicații politice.

— Da, da, cunosc... și apoi o să mă pună să mă uit la un pix și o să încerce să-mi șteargă memoria.

Fără alte vorbe urcară în mașina lui Jim și porniră spre domiciliul colegului columbian al răposatului Zaher.

*

Într-un târziu, Mark ajunse la adresa căutată. Semăna cu o casă conspirativă - era posibil chiar asta să fie - sau poate că arhitectul fusese un tip șters, fără personalitate. Când te gândeai la cel ce pusese la cale imobilul, aveai impresia că vezi un tip mic, într-un pardesiu gri, purtând ochelari negri și stre- curându-se temător pe lângă ziduri atunci când se deplasa pe stradă.

Bătrânul detectiv, mentroul lui Frank, avea mania de a-și imagina diverse tipuri de oameni care au legătură cu câte o construcție. Și rareori se înșela în aprecieri. Chiar dacă locatarul o cumpărase legat la ochi, casa tot ajungea să-și impună spiritul asupra acestuia.

Intră cu grijă în curtea mică, uitându-se cu atenție în stânga și-n dreapta, ca să nu-i sară vreun dulău flămând în spinare. Avusese și experiențe de genul ăsta, din păcate. Ajunse lângă zidul ușor umbrat de o rămășiță de iederă leșinată și sună la ușă. O ușă scundă, pentru ca omul să se încline atunci când pătrunde în nobila casă.

Am auzit de mentalitatea asta..., nu mai știu pe unde era, se gândi Mark. Omul trebuie să intre cu umilință în casă, nu mândru, cu fruntea pe sus. Multe ciudățenii mai sunt pe lumea asta, Dumnezeu!

Sonerie părea defectă, așa că bătu în lemn cu o forță moderată. Iarăși nu răspunse nimeni, însă ușa se întredeschise. Asta putea să nu însemne nimic dar și foarte multe. Mai ales că Mark era obișnuit să i se întâmple diverse lucruri mai puțin firești când ancheta vreun caz mai special. Iar la el, toate cazurile erau speciale.

Așteptă puțin și împinse ușa, intrând într-un hol mic și întunecos.

— Bună ziua! strigă el, cu o voce de bariton. E cineva acasă? Îl caut pe Ommar Ibn..., scoase o hâr- tiuță din buzunar și aruncă o privire rapidă pe niște semne măzgălite acolo în grabă. Ibn Alamar, Ibn Rashid. *Hello!* Mă aude cineva?

Cum apelurile rămaseră fără răspuns, neîntâmplându-se nimic, liniștea se lăsă imediat după ce agentul FBI își încetă apelurile. Decise să intre de-a binelea în locuință. Pentru orice eventualitate, își scoase pistolul, îl armă și avansă prudent spre camera din stânga. Era complet goală. Adică, înăuntru nu era nici o ființă umană în viață, iar interiorul fusese mobilat modest. Un fel de mobilier maur, tapițerii pe pereți, o narghilea pe o măsuță joasă, probabil având un rol decorativ. Câteva perne aruncate pe ici, pe colo încălzeau atmosfera și cam atât. Continuă să exploreze, trecând la următoarea încăpere, care era dormitorul. Gol, de asemenea, și el. O liniște destul de sinistrală plutea în jur și instinctul lui îi

spunea că ceva nu era în regulă în habitatul arabului.

Se întoarse spre holul de la intrare. Deodată i se păru că aude un foșnet, ca o haină frecată de zid. În dreapta se afla o altă ușa întredeschisă. Dădu să intre, când văzu ușa venind cu viteză înspre el. Făcu un pas în spate, însă nu atât de repede pe cât și-ar fi dorit. Ușa îl lovi puternic peste față și Mark simți sângele cald, sărat, ajungându-i pe buza de sus. Din încăpere țâșni un individ solid, tuns scurt, cu ochelari negri și îmbrăcat la patru ace. Se repezi spre ușa de la intrare, apoi se făcu nevăzut cât ai clipi din ochi. Glonțul armei lui Mark se înfipse, inutil, în tocul din lemn.

S-ar fi putut și mai rău, se consolă bătrânul agent, în timp ce calcula ce șanse avea să-l mai prindă pe fugar.

Dacă luăm în considerare vârsta lui și burta mea..., poate doar dacă e șchiop ajung să-l înhaț! își spuse și scoase o batistă, încercând să oprească sângerarea care începuse să-l enerveze.

Oare de ce am eu impresia că n-o să găsesc ceva tocmai plăcut în camera asta?

Pentru orice eventualitate, își păstră pistolul în poziție de tragere și împinse ușa cu piciorul.

În mijlocul odăii, așezat pe un scaun, un individ tuciuriu își sprijinea bărbia în piept, de parcă ar fi ațipit. Era plin de sânge. Mark se apropie și îi puse mâna la gât, constatând că pulsul părăsise acel corp rămas în meditație veșnică. De jur-împrejurul gâtului remarcă o dungă roșie vineție. Fusese strangulat cu o coardă.

Profesionist? constată intrusul, înciudat că nu reușise să-l nimerească pe cel care o zbughise, acela fiind mai mult ca sigur criminalul.

Așadar, avea de-a face cu un asasinat. Scotoci victima prin buzunare, unde găsi un doldora portmoneul din piele.

Bună calitate! gândi el, pipăind încântat pielea fină și fermă în același timp. Bani destui, deci nu e jaf. Carnetul de conducere, pașaportul... saudit: Ommar Ibn... la dracu, ăsta e, nu-mi mai scrântesc creierii cu Ibn-urile lor!... Alamar, așa, îmi stătea pe limbă.

Fără grabă începu să investigheze împrejurimile.

Deci ăsta e pionul important al rețelei. Discret, dar nu suficient - se pare. N-ai zice că-i mare mahăr în petrodolari. Că a fost, mă rog... Am aflat noi prea târziu sau... s-a aflat că... am aflat. Asta ar însemna scurgere de informații... Neplăcut, pe onoarea mea! Al dracului de neplăcut!

Camera în care avusese loc odioasa crimă arăta ca un birou. O mică bibliotecă, o masă - minimul necesar. Un laptop, fax, două celulare și un printer.

Interesant! aprecie Mark. Computerul ăsta ar putea să conțină lucruri interesante. Imbecilul de malac sigur n-a mai avut timp să umble în el. Cadavrul e proaspăt-proaspăt! Să mai căutăm puțin...

Începu să deschidă sertarele, să dea jos cărțile din rafturi, căutând la întâmplare. Când ajunse la ultimul raft, cel mai de jos, observă că una dintre cărți nu se urnea din loc, oricâte eforturi ar fi depus. Acest lucru i se păru deosebit de suspect, așa că începu să tragă de ea. Peste circa un minut trebui să constate, enervat, că încercările sale au fost zadarnice. Atunci se luminează dintr-o dată și împinse. Instantaneu se auzi o scârțâitură și biblioteca glisă înspre dreapta, lăsând în fața lui o altă

încăpere, ceva mai mică decât cea în care se găsea, dar având un cu totul alt aspect. Semăna cu un arsenal. Ba chiar era un arsenal în toată regula. Se aflau acolo zeci de arme rânduite pe rasteluri, aranjate ca rafturile din bibliotecile publice, lăzi cu muniție și cu explozibil, dispozitive de ghidare și de ochire în infraroșu, precum și alte trucuri, pe care Mark nici măcar nu le recunoștea.

Foarte ciudat! sesiză agentul, minunându-se de armamentul acela atât de variat. Singur, omul ăsta făcea parte dintr-o adevărată rețea de trafic. Nu-mi vine să cred că asta era colecția lui personală, adică de panoplie. Ce să facă el cu nu știu câte exemplare de același fel? Cam imprudent pentru un traficant și prea dotat pentru un colecționar, fără îndoială... Ceea ce văd eu aici aduce mai degrabă a depozit. Cred că pregătea ceva important. Vreun transport masiv sau o acțiune de anvergură. De aici îmbarcarea pe un vapor și... valea! Altminteri, cam greu de explicat ce-i cu armele astea. Și - se mai gândi el, după ce studie cu grijă câteva exponate - toate sunt proprietatea armatei americane. De văzut dacă s-a semnalat vreun furt, deși, după cât de secretoși sunt ăia, *parcă* văd că n-o să ne spună-mai nimic. Totuși, - merită încercat. Dacă nu e o simplă delapidare, a- tunci treaba e murdară rău de tot. Chiar împuțită.

Se întoarse în camera mortului și dădu două telefoane, apoi înhăță laptopul, închise ușa secretă și plecă pe unde venise. În urma lui sosiră două echipaje care începură să scotocească locul și să șteargă urmele. Nimeni nu trebuia să afle că acel depozit fusese descoperit de agentul special Mark Sinclair din Divizia Secretă a FBI.

CAPITOLUL II

Frank și Jim ajunseră în dreptul unui bloc, în apropiere de *Wall Street*. *Cel* din urmă, care se afla la volan, parcă mașina sub un indicator care interzicea categoric această manevră.

— Nu-mi spune! rosti uimit Frank.

— Ce, la semn te referi? Doar nu te-ai aștepta să- mi caut loc de parcare când sunt în misiune?

— Nu la semn mă refer, ci la imobil. Aici să stea respectivul?

— Poate n-ai înțeles de la început cum devine chestia. Tipul e un traficant de droguri columbian.

Unde ai vrea să locuiască, în Harlem?

— Înseamnă că e mare dealer de stupefiante, *dacă își are domiciliul aici*, numai să nu...

— Numai să nu... ce? se arată Jim suspicios și iritat.

— Nimic, mă gândeam la niște informații cărora nu le-am dat crezare niciodată. Nu contează.

Hai să-l necăjim puțin pe bolivianu' ăsta!

— Bolivienii sunt din Bolivia, fir-ar să fie de... geometrie! ăsta-i columbian.

— Tot un drac, să fim serioși! nu păru Frank stânjenit de greșeala comisă. Pentru mine e totuna.

Intrară cu greu, pentru că portarul nu se arătase prea emoționat la vederea legitimațiilor celor doi. Probabil că și el avea vreo câteva de același tip, altfel nu ar fi prins un post atât de gras.

Eduardo Rincon era tipul de traficant de droguri care, probabil, servise drept model tuturor filmelor de gen de la Hollywood. Micuț, brunet, cu părul atât de uns încât puteai să bănuiești că a folosit toată grăsimea de la o balenă, cu o cămașă înflorată și deschisă până aproape de ombilic. Astfel, i se putea zări lanțul masiv de aur și medalionul reprezentând marele disc al soarelui - simbolul imperiului incaș -, strălucind cu greu printre firele de păr, dispuse cu o mare risipă pe pieptul și stomacul metisului.

Păru puțin nemulțumit când îi văzu pe cei doi, dar știu să-și învingă repede antipatia și afișă figura unuia care își revedea prietenii de pe front după douăzeci de ani.

— A, domnul Clifford, ce onoare! se arată Eduardo entuziasmat de revedere. Poftește, *mi casa, su casa!*, cum spuneți voi, americanii, în filmele în care vreți să surprindeți viața populației hispanice. Cărui fapt îi datorz această deosebită onoarea?

— Ți-I prezint pe colegul meu, F...

— ... William! îl întrerupse Frank, care nu înțelegea ce se întâmpla.

— Să vă servesc cu ceva, domnilor: whisky, brandy, prafuri, poate pe Conchita? Conchita, ia vino, frumoaso, să te prezint unor domni foarte importanți pentru viața și poziția mea socială!

Spunând acestea și făcându-le semn să se așeze, Eduardo dispăru spre celălalt capăt al imensului living.

— Nu, mulțumim, nu te deranja! scrâșni Jim. N-am venit să facem sex. Poate ne dai, totuși,

niște apă tonică.

— Clifford? spuse Frank printre dinți. Ce-i cu prostia asta?

— Îți explic altădată, răspunse Jim în același mod.

În timp ce gazda se întorcea cu două pahare în mână și un imens trabuc în colțul gurii, în capul maiestuoasei scări ce cobora încovrigându-se până în mijlocul living-ului, se ivi o femeie masivă care îi lăsă pe cei doi cu gura căscată. Cum se găseau aproape de baza scării și platforma de sus se afla deasupra capetelor lor, avură impresia că li se zguduia pământul sub picioare datorită călcăturii divei. Îmbrăcată - doar în opinia celui mai înrăit nudist de pe coastele Australiei - într-o bucată de voal roz, în fața lor se ivi, maiestuos, un remarcabil exemplar al rasei afro din America.

— Are 200 de kilograme! aprecie Jim, înspăimântat.

— Cel puțin, confirmă Frank uimit, neamintindu-și să mai fi văzut vreun specimen asemănător în viața lui, dacă excludea o superbă femelă pe care o admirase într-o misiune avută în Africa.

— A - se bucură Eduardo -, Conchita! Aș fi bucuros să te pot prezenta celor doi amici ai mei, Clifford și...

—... William - șopti Frank -, dar nu o deranja pe doamna! Poate are vreo altă treabă și noi o reținem.

— Vai, dar nu e nici un deranj, nu-i așa, buburuza mea grațioasă?

Cu o voce care ar fi umilit cinci generații de controlori ai calității țigărilor de foi cubaneze, "buburuza" admise că cei doi erau delicioși și abia aștepta să-i cunoască mai îndeaproape. Cât mai îndeaproape.

— Poate să ne devoreze mai curând, aprecie Jim.

— Prietenul tău hispanic, Zaher, a explodat! se decise Frank să întrerupă momentele de panică; mai precis să le transfere șturlubaticului Eduardo.

Acesta lăsă să-i scape o înjurătură groasă, uitându-se furios la Jim, apoi deveni calm și imperturbabil, de parcă ar fi aflat buletinul meteorologic dintr-o țară în care nu avea de gând să ajungă nici în ruptul capului.

— Îmi pare foarte rău pentru el, dar nu am nimic de-a face cu această tragedie, vă dați seama! făcu gazda pe mirată și îndurerată. Zaher îmi era prieten și partener, dar nu era genul care să mă încurce... dimpotrivă, avea cunoștințe foarte suspuse! zise el, accentuând ultimele cuvinte, cum i se păru lui Frank.

— Nici n-a bănuît cineva că tu i-ai făcut de petrecanie. C4 nu pare specialitatea ta, ținu Jim să-l liniștească. Eventual Conchita, murmură ca pentru sine, îndrăznind s-o mai privească o dată batoza.

— Nici crima nu e specialitatea mea! sublinie Eduardo, făcând pe furiosul fără nici un motiv. Eu nu ucid!

— Să nu exagerăm! încercă Jim să-l calmeze. Mai există și situații delicate... În fine.

— Ce pot face eu, în atare condiții? Vă dați seama că am devenit brusc foarte ocupat. Zaher nu

a- vea prea mulți prieteni apropiați, era un tip retras, așa că trebuie să mă ocup de toate cele necesare ca să-l îngrop creștinește. Mă simt chiar foarte îndurerat din cauza acestei nefericite întâmplări. N-aș fi vrut să-mi aduceți vești atât de proaste, domnilor.

— Nu ne îndoim de sinceritatea ta, spuse Frank, dar tot poți face două lucruri: în primul rând, să-ți temperezi “buburuza” înainte de a se prăbuși peste noi și în al doilea, să ne spui tot ce știi despre vreun individ sau chiar mai mulți care ar fi avut interesul să împrăstie măruntaiele amicului Zaher pe o suprafață nedefinită.

— Nu cred că vă pot fi de mare ajutor, se arată reticent amorezul balenelor. Nu-mi făcea niciodată confidențe. Poate dacă ar fi avut vreo legătură cu afacerile noastre... E drept că în ultimul timp părea cam agitat, poate neatent și mult prea distrat. Dar acest lucru nu m-a frământat prea tare, trebuie să recunosc.

— Deci, n-a pomenit nimic despre vreo amenințare, despre vreun dușman? Îl zgândări Frank.

— Nimic deosebit. Iar dușmani, în branșa noastră, vă dați seama că avem destui.

— Așa o fi, dar eu nu m-am lămurit încă - făcu Frank pe neștiutorul - despre ce fel de branșă este vorba?

— A, nu știi? se minună Eduardo. Suntem cultivatori și comercianți de plante... textile. Altfel spus, parteneri de nădejde ai Statelor Unite ale Americii, rosti columbianul cu subînțeles.

Frank începu să se simtă ca un mare imbecil. Mirosea multe lucruri necurate în spatele siguranței afișate de Eduardo, precum și o implicare ciudată a lui Jim, de care nu-l crezuse capabil. Auzise în repetate rânduri despre traficul de stupefiante susținut de CIA. Fuseseră și câteva scandaluri de presă, care acuzau implicarea americană în rețele ale drogurilor din întreaga lume, începând cu Asia, trecând prin Afganistan, Albania și America de Sud, iar mai nou, în Europa de Est. Existase și scandalul cu Noriega. Îi părea rău acum că se dezinteresase total de acel subiect, considerându-l drept o chestiune politică și, ca atare, total neinteresantă. Acum se trezise oarecum băgat la mijloc și nu-i plăcea deloc sentimentul pe care-l trăia din plin. Și asta, mai cu seamă față de Jim. Dar ce amestec avea FBI în toată această treabă? Se hotărî să se documenteze cu prima ocazie, ca să elucideze această dilemă pentru totdeauna. Cât despre un posibil amestec al CIA, asta chiar că nu era treaba lui.

— Dar, bineînțeles că o să ne anunți imediat ce afli ceva, nu-i așa? îl avertiză Jim elegant, pe un ton fără echivoc.

— Absolut! se arată Eduardo de-a dreptul entuziasmat, de parcă o colaborare cu autoritățile era unul dintre visurile lui din copilărie. Până atunci - nu vreau să vă dau sfaturi, bineînțeles -, ar fi bine să vorbiți cu oamenii lui. Parcă spunea că avea nu știu ce necazuri legate de perioada pubertății, a adolescenței, n-aș putea preciza cu exactitate. Poate fi vorba și despre vreo femeie la mijloc.

— Mulțumesc pentru pont, făcu Jim, acru. Acum trebuie să plecăm, dar aștept cât de curând vești de la tine! Cât mai bune, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Ieșiră, răsuflând ușurați că nu trebuiseră s-o privească mai de îndeaproape pe Conchita, dar cam nemulțumiți de rezultatele întrevederii.

— Cred că nu te așteptai să ne dea pe tavă numele teroristului? Încercă Jim să atenueze tensiunea. Chiar dacă i-ar fi fost dușman de moarte, tot nu l-ar fi turnat și cred că înțelegi până și tu de ce. Aștia au niște reguli nescrise pe care le respectă cu sfințenie.

— De obicei, așa mi se întâmplă, ignoră agentul sfârșitul ironiei. Nu lucrez mai mult de două ore pentru rezolvarea unui caz, continuă el să-l tachineze pe agentul care, într-un fel, îi era coleg. Dar se vede treaba că *îmi porți* ghinion. Măcar *ne-am* lămurit că, într-adevăr, columbianul nu are nici un amestec.

— Pe ce te bazezi, pe faptul că a afirmat-o?

— Pe faptul că este evident pentru orice profesionist că sfrijitul columbian habar n-are de nimic. Adaugă la asta bănuielile noastre și utilizarea unei substanțe cum e C4. Apropo, de ce nu te cunoaște după numele tău adevărat? Nu aveți o relație... ca să zic așa, oficială?

— Șefii mi-au precizat cum trebuie să procedez și m-am conformat întocmai, i-o tăie scurt Jim, aparent deranjat de întrebare.

*

Hassan se apropia cu mare teamă de adresa pe care o găsisese pe spatele plicului. Părea extrem de fericit, acum când aflase că familia lui era teafără. Încă nu-i venea să creadă, dar analizase cu mare atenție fotografia, care nu era un fals sau mai bine zis nu părea să fie. Oricum, era mai bine s-o considere adevărată. O nouă speranță era exact ceea ce-i lipsea. De-abia de-acum înainte avea să afle, însă, ce se ascundea în spatele acestei vești total neașteptate.

Ajunse la adresa la care i se ceruse să se prezinte pentru a afla amănunte. Sună la ușă și îi deschise o femeie în vârstă, stafidită, gen “mare doamnă”. Avea impresia stupidă că o mai văzuse undeva, cândva. Avansă apoi pe un culoar lung și ajunse într-un fel de salon literar. Erau acolo mulți oameni având alură intelectuală și comițând gesturi pretențioase. Aceștia discutau despre chestii culturale, despre nu știu ce vernisaj, cât de extraordinară fusese ultima reprezentare a nu știu cărui amic de-al lor și despre viitori câștigători a diverse premii. Nimeni nu părea să fi observat că intrase cineva nou în încăpere.

Lui Hassan nu-i fu greu să înțeleagă că acei oameni reprezentau doar niște manechine purtate din loc în loc, ca niște decoruri, pentru a ascunde mișcările murdare ale unei organizații despre care se vorbea foarte mult în lumea lui de acasă, dar despre care el refuzase cu înrâncenare să se intereseze. Pur și simplu îi ignorase existența.

Bănuielile lui se confirmară. Dintr-o cameră învecinată apără un bărbat cu o privire rea, mestecând cu un fel de înverșunare o bucată de chewing-gum, așa cum fac americanii. Tipul era mai curând scund, dar destul de solid, iar mersul său era apăsător, ca al unui om foarte sigur de sine. Îi făcu un semn discret, cerându-i să-l urmeze.

Ca și cum ar fi fost invizibil, Hassan se ridică de pe locul unde îl așezase doamna care îl primise și, ocolind celelalte scaune, îl urmă pe individul cu nas mare ce îl chemase. *Nimeni* din cameră nu schiță vreun gest, nici chiar când se împiedică ușor de piciorul unui individ bărbos, ce părea adâncit

în discuțiile stupide, purtate aparent mecanic de cei din cameră.

Intră într-o încăpere ce semăna cu un studio de înregistrări.

Probabil pentru a bloca orice zgomot, se gândi Hassan. Sigur camera e și ecranată, pentru orice eventualitate.

— Ia loc! auzi o voce hârâită.

Privi spre locul de unde răzbise glasul, dar nu putu să vadă nimic. Un bec puternic era îndreptat spre el, iar individul care vorbise se afla în spatele luminii. Astfel nu reuși să vadă decât o parte a unui birou, în spatele căruia se ghicea o siluetă bărbătească.

— Îmi puteți spune și mie ce se întâmplă, oameni buni? Astăzi n-am timp pentru jocul de-a conșpirația!

— Cine ți-a spus că ne jucăm? se auzi din nou vocea, la fel de hârâit. Suntem aici ca să-ți dăm o veste foarte bună, mai exact să-ți confirmăm veridicitatea unei fotografii pe care ai primit-o azi dimineață. Ne așteptam să te bucuri și să apreciezi mai mult bunăvoința noastră.

Hassan auzi un clichet și, în dreapta lui, văzu coborând din tavan un monitor de dimensiuni apreciabile. Imediat, pe ecran începură să se deruleze secvențe dintr-o peliculă realizată probabil de un amator, iar în filmuleț apărea întreaga lui familie, așa cum o văzuse în fotografie. Era greu de găsit locul unde se realizase filmarea, întrucât decorul din fundal părea ireal, mai curând o butaforie. Copiii erau mai mari decât în amintirea lui; soția părea însă neschimbată, poate ceva mai slăbită și cu un aer extrem de trist. Era clar, acea familie era a lui, iar scena filmată era una destul de banală. Cei mici se jucau sub supravegherea, ușor distrată, a mamei lor. La un moment dat, parcă la îndemnul celui care se găsea în spatele camerei de filmat, femeia luă un mână un ziar - Wall Street Journal - și începu să-l lectureze, ostentativ parcă, ținându-l în mână în așa fel încât Hassan să poată observa că data din 10 august 2001. Deci, era o filmare foarte recentă.

Simți un nod imens în gât și abia își putu reține lacrimile de fericire. Totuși, cu mari eforturi, încercă să arate cât mai puțin din emoțiile sale. Reuși să scape, cu un efort de voință, de nodul din gât și rosti, cu un glas mai găuit decât ar fi vrut:

— Unde sunt? Când îi pot întâlni?

— Să nu ne pripim! Îți dai seama că nu am investit atât pentru a ți-i oferi pe tavă și mai ales pe gratis! Nu suntem o asociație de binefacere, ci niște oameni un pic mai pragmatici, dacă înțelegi ce vreau să spun.

— În fond, cine sunteți voi și ce doriți de la mine? păru Hassan că-și pierde răbdarea, încălcând astfel regulile bunei cuvințe.

— Nimic irealizabil și mai ales ceva care va asigura un trai liniștit familiei tale pentru totdeauna. Există și varianta în care tu nu ai agreea propunerea noastră și atunci...

Pe ecran apăru o mașină ce adăpostea șase manechine. După câteva fracțiuni de secundă, o explozie puternică pulveriză efectiv automobilul, transformându-l într-un morman de fiare contorsionate, amestecate cu bucăți de manechine împrăștiate peste tot.

— Sunteți niște descreierați, niște animale! Începu să strige musafirul, repezindu-se spre biroul în spatele căruia se afla misteriosul interlocutor.

Se izbi însă cu fața de un zid din sticlă și căzu la loc pe scaun, amețit. Din cauza luminii care îi intra în ochi de fiecare dată când încerca să-l privească pe sinistrul personaj, Hassan nu observase că acesta era protejat de un ecran solid din sticlă.

— Te sfătuiesc să te calmezi! Te comporți ca o muiere nevricoasă. Parcă în Coran vă învață altceva! Oare ai uitat învățăturile profesorilor tăi?

— E adevărat! Tot ce se spune despre voi e adevărat! Acum înțeleg de ce cunoscuții mei vă urau de moarte. N-am vrut să intru în jocul ăsta și să contribui la distrugerea voastră fizică. Acum îmi pare rău. Ați fi meritat-o cu vârf și îndesat!

— Nu știu despre cine vorbești, Hassan. Cred că faci niște confuzii grave. În fine, e treaba ta ceea ce crezi. Pe noi ne interesează să duci misiunea ce ți se va încredința la bun sfârșit și nimic mai mult. Spune, ce variantă alegi? Timpul ne presează.

— Nu mă interesează jocurile voastre murdare, ăsta-i răspunsul meu. Nu am fost implicat niciodată în politică, nici eu nici familia, nici chiar părinții mei. Nu vreau să aud propunerea voastră!

— Eu aș zice să te mai gândești. Sau, dacă vrei să te întâlnești doar cu o parte din familie, mai întâi... Mai bine-zis cu o parte a unui membru al familiei... O mână a mezinului te-ar interesa?

Bărbatul simți cum îi venea să verse ceea ce mâncase de dimineață, gândindu-se că nenorociții aceia i-ar fi putut tăia copilului său vreun deget, sau chiar mai rău, ca să-l impresioneze. Încercă din toate puterile să nu vizualizeze oribila amenințare, al cărei scenariu îl vizionase ceva mai devreme. Își dădea seama că nu era vorba despre o glumă și nici despre un lucru ieșit din comun pentru ei. Chiar dacă se înșela în identificarea pe care o făcuse - dar nu credea că se putea înșela -, tot îi era evident că discuta cu niște indivizi care nu se împiedicau în principii umanitare. Erau niște teroriști fără nici un Dumnezeu.

— Ce anume doriți mai exact de la mine? Întrebă, mirându-se de cuvintele care îi ieșeau din gură, parcă fără voia lui.

— Ceea ce-ți vom cere nu-i mare lucru pentru tine, Hassan. La o dată ce ți se va comunica ulterior, va trebui să urci într-un avion și să-l direcționezi spre niște coordonate pe care le vei găsi sub scaunul tău. Presupun că n-ai uitat să pilotezi, nu-i așa?

— A trecut cam mult timp de când nu am mai făcut-o. E riscant, încercă el să se eschiveze pentru a trage de timp. M-am îndepărtat de avioane de mult.

— Sunt sigur că-ți vei aduce aminte cum se pilotează o aeronavă în timp util. Iată și o veste bună acum. Te vei întâlni cu familia ta înainte de misiune. Asta ca să vezi că nu suntem niște nemernici fără inimă, așa cum ne crezi. Bineînțeles că ai un timp de gândire, să zicem până mâine la aceeași oră. O să te contactăm noi. Va trebui să spui doar afirmativ sau negativ, cum dorești. În funcție de asta, membrii familiei tale vor avea o existență îndelungată sau nu. Îți urez o zi bună și fie ca divinitatea în care crezi să te lumineze, prietene!

În acel moment, becul se stinse și Hassan se trezi într-o beznă totală. Apoi, în spatele lui se deschise ușa, semn că întâlnirea se terminase. Totuși nu se grăbi să părăsească încăperea. Se simțea fără vlagă și ușor amețit. Veștile din ziua aceea îl doborâseră. Era prea mult pentru el. Retrăia acele sentimente pe care le trăise când se întorsese acasă și găsisese o groapă pe locul unde se înălțase locuința lui. Într-un târziu se ridică și porni spre ieșire, abia târându-și picioarele. Cu capul în pământ, privea cu îndârjire parchetul obosit din acea încăpere, în care își rememora tot trecutul. Ocoli cu grijă o bucată scârboasă de plastic lipită pe parchet.

Guma imbecilului! constată el mașinal, trecând în camera în care se ținea cenaclul. Constată, aproape fără uimire, că apartamentul era complet gol. Nimic nu mai amintea de locul în care intrase cu doar puțin timp înainte. Nu numai oamenii lipseau, dar și mobilierul dispăruse. Era sigur că, în scurt timp, nici din studio nu avea să mai rămână vreo urmă. Se îndreptă spre vacarmul de afără, sperând că, poate, totul se va termina cu bine și pentru el, și pentru ai lui.

CAPITOLUL III

Frank ajunsese la secție la scurt timp după ce Mark dăduse raportul și îl însărcinase pe expertul luiu cu descifrarea datelor de pe laptopul lui Ommar.

— Ce faci, șefu'? vru să știe nou-venitul. Îți vine să crezi că Excelența Sa, *boss-ul* nostru, m-a trimis singur la înaintare într-un caz atât de încâlcit? Zicea că o să ți-l dea ție, iar eu doar să deștelenesc puțin terenul până îți faci tu apariția. Și e un caz al dracului de ciudat, după primele impresii pe care le-am strâns!

— De ce? îl cheștionă bătrânul. Ucigașul a uitat să-și semneze opera și n-ai de unde să-l iei?

— Văleu, da' ce-ți cășună pe mine, bătrâne? Nu! Nu în asta constă ciudățenia, ci în faptul că ne-a fost atribuit nouă un arab ucis prin explozie cu C4. Un traficant de droguri, care lucra împreună cu altul, Eduardo Rincon. Ce zici, nu-i o chestie ciudată?

— C4? la droguri?

— Așa am zis și noi.

— Care noi?

— A, nu-ți spusei!? Au trimis și ăia mici pe cineva și ne-am întâlnit acolo, la locul faptei. Unu', Jim Cobalt. Părea să știe mai multe despre împricinat, așa că am făcut un capăt de anchetă împreună. Mai exact, am fost să îl tragem de limbă pe columbian. Și pe ăsta îl știa Jim. Mai mult, deși Eduardo părea să cunoască funcția oficială a individului, nu-i cunoștea numele real; îi spunea Clifford. Agentul mi-a spus că șefii lui din FBI i-au cerut să-și păstreze anonimatul.

— Asta sună într-adevăr ciudat, remarcă Mark, gânditor.

— Mie-mi spui?! Dar tot nu m-am lămurit. De ce ne-au dat să rezolvăm o chestie de-asta banală, care nu face parte din obiectul nostru de activitate?

— Păi, toată mixtura asta... singur ai observat-o: droguri, C4, CIA, FBI, se gândi Mark. Deși nu-mi iese chestia cu FBI. Trebuie să iau legătura cu fostul meu partener. El făcuse o adevărată pasiune pentru încrengături de genul ăsteia. A trecut la armată tocmai din acest motiv. Dar mai dă-mi puțin timp, ca să mă ocup și de arabul meu!

— Tot arab? Ce coincidență ciudată!

— Cred că nu e tocmai o coincidență. Știe mai multe decât vrea să spună. Mai bine încearcă să vezi ce-i cu Jim ăsta. Și mai încearcă să aflii câte ceva despre colegii lui arabi... ăsta de-a explodat.

— Zaher! îl informă Frank, amabil.

— Cum zici tu..., încheie discuția Mark, îndrep- tându-se spre separeul în care se aflau sculele lui luiu, ultimul răcnet în materie de informatică în SUA.

Deși se afla pe același etaj cu restul colegilor săi, luiu deținea un spațiu în care te simțeai ca și cum ai fi ajuns la Houston sau Cape Canaveral. Pe o suprafață mai curând redusă, se întindeau tone de aparatură de ultimul tip, împreună cu un morman de accesorii cărora nimeni nu le înțelegea rostul.

De altfel, nici nu-și bătea cineva capul cu ele, domeniul lui luiu fiind la fel de puțin râvnit ca și cel al medicului legist sau al lui Periuță, expertul criminalist.

— Ia zi, androidule! îl flată Mark. Ai reușit să afli ceva din scula individului?

— Încă nu am reușit, șefu'. Individul era foarte grijuliu cu informațiile stocate. Are un baraj întreg de parole pe care trebuie să i le sparg, iar asta durează ceva timp. Are bucăți de informație într-o grămadă de fișiere și fiecare dintre acestea este parolat în chip diferit. Înțelegi cum vine treaba? Ca să lipesc informațiile într-un mod inteligibil, trebuie să sparg mai multe coduri decât dacă aș vrea să intru în rețeaua secretă a CIA. Dar stai liniștit, îi dau eu de capăt în câteva ore! Nu-ți face griji!

— Sper ca așa să fie, moșule, sper să fie așa... altfel m-aș întrista foarte tare pe tine. Înțelegi?

Supărat că nu putea avea informațiile atât de repede pe cât sperase, Mark se îndreptă spre biroul său, gândindu-se la noile însărcinări pe care le căpătaseră el și Frank, mai tânărul său partener.

Bătrânul Robert O'Neill nu-i total idiot ca să ne dea cazuri fără legătură între ele, dar nu înțeleg de ce nu ne furnizează mai multe informații? se întreba el în sinea lui. Oare de ce atâta mister? Sau o fi vorba despre unul dintre cazurile pe care vrea să le elucideze chiar el, deși nu ar trebui? Un fel de "pe cont propriu". Și atunci când o să-l rezolvăm, o să zică: "Vai, ce surpriză, cine s-ar fi așteptat!" Tot ce-i posibil!

Îi revenea mereu în minte fuga acelui individ de sub nasul lui. Și mai ales îl supăra acea ratare.

Ce ți-e și cu vârsta asta... Altă dată aș fi avut un timp de reacție mult mai bun. Poate i-aș fi acordat și un avans. Păcat că nu l-am prins ca să spoiesc pereții cu ceva sânge de-al lui. Și cât era de elegant! Mi se face greață numai când mă gândesc.

— Șefu', ia uite ce-am găsit printre dărăpănăturile de la Zaher! spuse Frank, intrând în forță pe ușă și întinzându-i un plic cam murdar.

— Ce-i asta? vru să știe Mark, înainte de a-l atinge, de parcă ar fi fost infectat cu Antrax.

— Jim mi-a spus că Zaher a primit acum câteva zile un plic pe care ei nu au reușit să-l intercepteze. Se pare că, începând cu aceeași dată, comportamentul arabului s-a modificat la 180 de grade. Nu știu în ce sens, dar cred că nu contează prea mult. L-am găsit pitit în spatele dulăpiorului cu pomezi din baia lui Zaher.

— Jim știe?

— Drept cine mă iei, șefu'? Nu-mi împart secretele cu toți idioții din FBI sau de unde-or mai fi ei.

În plic se găsea o banală fotografie de familie. Erau înfățișate două femei tinere și o grămadă de puradei, toți costumați în port popular arab.

— Fii atent, șefu', ce ochii are cea din dreapta! Mare lucru și baticul ăla pe gură! Scoate în evidență chestii pe care nu le observi niciodată la femeile noastre goale-pușcă! Ia uite, ce sprâncene excitante, nu crezi?

— Ce-i cu asta?

— Păi... ce ți-am spus. Și-o adresă pe spate, undeva pe aproape, dacă nu mă înșel. Trebuie că e

ceva important, totuși, dacă o ținea ascunsă acolo. Eu cred că asta e plicul la care făcea referire Jim. Așa simt... chestie de fler, dacă mă-nțelegi.

— Frank, trebuie neapărat să luăm legătura cu partenerii lui, cu personalul din casă... știi procedura... Pornim!

*

Ajunseră în locul în care, cu câteva ore înainte, se înălțase una dintre construcțiile orașului. Trecură de fâșiile galbene de plastic - pe care era imprimat avertismentul "Do *not cross*" - ce încercuiau zona unde se aflau resturile casei lui Zaher.

— Auzi, șefu', de ce mă gândesc eu de fiecare dată când văd panglicile astea la hârtia de prins muște? Zău că la asta mă gândesc!

— Pentru că ai avut o copilărie nefericită și taică- tu a încercat să abuzeze de tine, iar tu ai avut fantezii erotice cu maică-ta și... Ar mai fi câteva explicații, nu multe, dar nu-mi vin acum în minte. Ar trebui să-l mai răsfoiesc pe Freud din când în când, dar nu prea am timp.

— Bravo, șefu'! Văd că ai învățat pe dinafără toată psihanaliza! Sigmund să trăiască!

— Mare lucru, ce să spun!

Ajunși în casă, văzură cu nedisimulată surprindere, în ceea ce mai rămăsese din sufragerie, un individ bătrân șezând pe un scaun, lângă resturile unei mese ce fusese maiestuoasă, probabil, până de curând. La prima vedere ai fi crezut că doarme, dar el stătea absent, privind în gol și abia dacă respira. În mână strângea un șervet de un alb imaculat, cu care mai ștergea din când în când, mașinal, porțiunea de masă ce-i era la îndemână și care de altfel era destul de curată.

Cei doi se opriră, neștiind ce ar trebui să facă în asemenea situație. Ancheta, însă, nu putea să aștepte, asta era un lucru sigur.

— Uneori, șefu', rosti Frank cu obidă-n glas, îmi urăsc meseria! O urăsc de-a binelea.

Acestea fiind spuse, tânărul - parcă împăcat a- cum cu situația existentă - se apropie de acel om și îi prezintă una dintre legitimațiile sale.

— Ne puteți spune și nouă motivul pentru care ați trecut dincolo de zona interzisă? Încercă el să-l interpeleze pe bătrân, de pe o poziție impersonală.

Acesta, fără să pară deranjat sau înfricoșat, vorbe cu tonul unuia care continua o conversație demult începută:

—... 45 de ani. Puteți crede? Am stat mai mult cu el decât proprii lui părinți! Nu era un om rău, zise privindu-l pe Mark, parcă dorind să găsească înțelegere în ochii acestuia.

Bătrânul reacționa de parcă nu numai că nu ar fi auzit întrebarea lui Frank, dar nici n-ar fi observat existența acestuia. În mare parte părea absent sau mai bine zis, mintea lui se afla într-o cu totul altă parte.

— Asta l-a pierdut, de altfel, își continuă el monologul. Bineînțeles că pentru voi, copoi, părea un om lipsit de scrupule, dar nu era un om rău, vă spun eu. Și susțin asta acum, când nu mai contează, nu? deci e adevărat.

— S-ar putea să mai conteze, decise Mark să accepte provocarea bătrânului. Dacă într-adevăr asta l-a pierdut și tu ne poți spune la ce anume te referi, poate că alți oameni vor fi salvați. Ai idee ce-a pățit?

— Știi ce înseamnă poza asta? îl interpelă încă o dată Frank, scoțând fotografia din buzunar și ară- tându-i-o.

Bătrânul păru că-l observă abia în acel moment pe Frank, dar nu ca persoană, ci ca pe un stativ al fotografiei.

— De unde o ai? întrebă el, mai mult supărat decât uimit.

— Am găsit-o în baie, în spatele unui dulăpior.

— Ha, ha! râse trist bătrânul. Acolo ascundea lucrurile și când era mic. Este familia lui! Cele două soții și copiii. Au dispărut acum zece ani, răpiți de deasă, din Siria. I-a căutat disperat de atunci și până acum. Mulți bani din afaceri i-a cheltuit în căutarea lor, dar degeaba.

— Da, bine, cunosc placa, se arătă Frank neîncrezător. Iar femeile se prostituează ca să-și întrețină mama bolnavă și copilul subnutrit...

— N-ai înțeles! El asta a făcut tot timpul: afaceri cu droguri. La noi, asta înseamnă cu totul altceva decât aici, în America. Dar nu contează. Acum câteva zile a primit această fotografie și a mers la întâlnire, în locul indicat pe spatele pozei. S-a întors extrem de furios și, de atunci, a devenit un alt om. N-a vrut să spună nimănui despre ce era vorba, dar l-am auzit bombănind de câteva ori, când credea că nu-l auzea nimeni: “Asta nu pot s-o fac! În nici un caz, nici pentru ei nici pentru mine!” Ieri dimineată, dacă nu mă înșel, a sunat pe cineva de la FBI sau CIA, nu știu exact.

— Poate știe altcineva! sări ca ars Frank, în clipa când auzi ultima frază.

— Mă îndoiesc. Nu avea încredere în nimeni. Nici măcar în mine, însă l-am auzind de mai multe ori vorbind cu cineva din serviciile astea, ca de altfel și pe stârpitura aia de Eduardo. Aveau un fel de om de legătură, dar n-am înțeles niciodată ce se întâmpla și, fără supărare, nici nu m-a interesat decât într-o foarte mică măsură.

— Cât de mică? interveni și Mark, pe un ;ton care încerca să-l convingă pe bătrân să spună cu adevărat tot ce știa.

Celălalt înțelese perfect aluzia și îl privi obosit, parcă cu oarecare condescendență.

— Doar în măsura în care asta îl afecta pe el personal, dincolo de afaceri. V-ați dat seama că am ținut extrem de mult la el. Mi-a fost mai mult decât un fiu.

Zicând acestea, se ridică și se îndreptă spre ceea ce mai rămăsese din ieșire.

— Mă scuzați, sunt foarte obosit. Este de neînțeles cât de obositor devine, de la o vârstă, statul degeaba. Iar eu va mai trebui să stau degeaba o vreme pe această lume nedreaptă.

Frank vru să se repeadă după el ca să-l convingă să-i mai dea câteva detalii - avea, desigur, o grămadă de întrebări fără răspuns -, însă Mark îl apucă de braț și îi făcu un semn discret din ochi.

— Lasă-I! Nu o să ne spună mai mult. Nu astăzi. Dacă nu ne descurcăm cu ce am aflat, îl mai căutăm. Sunt sigur că o să mai dea târcoale pe-aici o vreme. Fii fără grijă!

— Șefu', dar e extraordinar ce am aflat până a- cum! Ăștia făceau afaceri cu unul dintre colegii noștri din FBI, poate chiar cu Jim. Îți dai seama? Mă irită la culme de câte ori aflu lucruri dintr-astea, pe cuvântul meu de onoare!

Mark îi făcu un semn cu mâna, pentru a-l liniști.

— Trebuie să-l cunoști pe Steven, fostul meu partener! El are o cu totul altă părere. Chiar l-am considerat mult timp un pic, știi tu..., și făcu un semn sugestiv, indicând o oarecare neîncredere în capacitățile mentale ale numitului Steven. Trebuie să recunosc, însă, că în ultimul timp nu mi se mai par atât de aberante scenariile lui. Hai să vedem, deocamdată, ce-i cu adresa de pe spatele fotografiei. Poate că acolo se află cheia misterului nostru.

Un apartament oarecare dintr-un bloc din apropierea cartierului chinezesc. Găsiră ușa închisă și nimeni nu le răspunse la apel, cu toate că insistaseră, suficient și pentru o gazdă mai fudulă de urechi. Frank se văzu nevoit să deschidă cu șperaclul lui magic, ceea ce nu constituia o mare greutate pentru el și nici nu-i ridica probleme deosebite de conștiință. Era adeptul conceptului potrivit căruia scopul scuza mijloacele în orice împrejurare.

Apartamentul era complet gol. Nici o urmă nu indica faptul că cineva ar fi locuit acolo în ultimul timp.

— Hai să vorbim cu vecinii! propuse Mark.

Bătrânul era sigur că întâlnirea avuse loc acolo, deci se aflau într-un adăpost conspirativ.

Abia la al treilea apartament reușiră să găsească pe cineva acasă. În fața lor se afla o tânără hispanică ce ținea, cu o expresie sfârșită, un copil murdar în brațe. În același timp, un altul se agățase de poala ei, curios nevoie-mare când auzi că domnii erau de la poliție. Părea să aibă vreo cinci ani, dar ochii săi scelipeau de inteligență într-un mod neobișnuit pentru acea vârstă. Și mai era și drăguței.

— Nu știm nimic despre nici un apartament, sări cu gura nefericita mamă, speriată de întrebările celor doi musafiri nepoftiți. Nu vrem să avem necazuri. Nimeni nu stă acolo și nici nu a stat vreodată, cel puțin de când locuim noi aici. Noi nu știm nimic care v-ar putea fi folositor. Plecați și lăsați-ne în pace!

Apoi încercă să închidă ușa, însă agenții erau de o cu totul altă părere.

— Tu ce zici, puștiule? întrebă Frank în spaniolă, scoțând o bancnotă de zece dolari din buzunar și arătându-i-o copilului. Ai nevoie de ceva bomboane?

— Au fost niște nene aici, acum câteva zile! se repezi micuțul să dea relații, întinzând cu lăcomie mâna după banii care, credea el, i se cuveneau.

— Taci, mă, tâmpitul! îl gratulă maică-sa, altoindu-i o palmă după ceafă, de-l făcu să pășească fără voie în față. Ți-am mai spus să taci când vorbesc cu oamenii mari! Stai la locul tău, nu te băga!

— Lasă, duduie, copilul să se exprime! se înfurie Mark. Sau vrei să te întreb de actele de imigrare? Ai?...

Femeia tăcu brusc și nu mai scoase nici un cuvânt până la plecarea lor. În cele din urmă

înțelese cam cum stăteau lucrurile și că orice altă împotrivire i-ar fi adus mari necazuri.

— Ia spune măi, istețule, când s-a întâmplat asta?

— Acum cinci zile. Au venit mai mulți, la început, apoi au adus multe lucruri. Apoi au plecat fără ele și au venit alți oameni, mai bine îmbrăcați, vreo 15- 20. Apoi un singur domn, foarte bogat. Mi-a dat 20 de dolari când m-a văzut că mă uitam la el din prag. Apoi a plecat domnul, apoi au plecat și ceilalți. N-a mai rămas nici unul, apoi.

— Și... n-au mai venit oamenii aceia să-și ia lucrurile? Primii?

— Nu știu asta, se rușină copilul. Că n-am stat până târziu. Apoi m-am culcat.

— Logic, conchise Frank. Ești un foarte bun observator, chiar și la vârsta ta. O să fii un detectiv pe cîste, dacă ai să îmbățișezi această frumoasă meserie. Să vă trăiască, doamnă, și stați liniștită! Nu ne interesează actele dumneavoastră. N-o să vă facem necazuri.

Când îi văzu că pleacă, femeia se grăbi să închidă ușa, răsuflând oarecum ușurată. În urma lor, agenții auziră zgomote de lovituri și glasul mamei, făcând un mare scandal. Femeii nu-i plăceau apucăturile de colaboraționist ale băiatului ei, dar se bucura pentru banii dobândiți cu atâta ușurință. Avea să ia cu ei medicamente ori mâncare. Pentru amândouă nu ajungeau.

— Deci, schema e clasică. Un loc de întâlnire fals, pentru a se putea pierde urmele, conchise Mark.

— Și două concluzii mai importante, completă Frank. O organizație serioasă, care își permite o asemenea desfășurare de forțe și, mai ales, un scop care să o justifice. Dacă admitem că nu prea are legături cu drogurile, în foarte puține alte domenii se învârt asemenea forțe și se utilizează atâtea mijloace, nu?

— Nici eu nu cred că treaba asta are vreo legătură cu drogurile. Ția ar fi ales un hangar, eventual o hală părăsită, ca loc de întrunire. Sau ceva în genul ăsta. În plus, ai observat un aspect deosebit în relatarea puștiului? Au venit primii oameni, care nu au mai fost văzuți de el, apoi, probabil că au lucrat în continuare noaptea. Țștia, e clar, au amenajat teatrul de operațiuni. Dar ceva ciudat s-a petrecut după aceea, înainte de venirea “domnului foarte bogat”, probabil Zaher. Au mai sosit 15, 20 de persoane «bine îmbrăcate». Cine să fi fost persoanele astea?

— Poate că s-a organizat o petrecere de paravan, își dădu Frank cu părerea, fără prea multă convingere.

— Tu nu ești chiar așa de prost..., păru Mark că întrevedea o posibilitate în explicația pripită a colegului său. Dar o petrecere, în nici un caz. Nu aveau nici un interes să atragă atenția asupra lor și, în plus, fii sigur că drăcușorul ăla mic ar fi auzit și ar fi remarcat un bairam ceva mai zgomotos desfășurat în apartamentul pe care îl avea sub observație. Ca de altfel întregul imobil. Nu, sigur a fost vorba despre un paravan, altfel nu văd nici un rost al mulțimii aceleia de persoane, că doar nu au adus 20 de oameni să poarte discuții cu Zaher. Dar aici avem de-a face cu un alt tip de paravan. De fapt, nu contează decât maniera de lucru: bine gândită și foarte grijuliu pusă la punct.

— Servicii secrete! declară Frank, luminat.

— Bingo! Dar care?

— Și ce poate să reprezinte fotografia cu familia dispărută a lui Zaher? De ce l-a pus în mișcare atât de rapid?

Printre gunoaiele din spatele unui zgârie-nori din cartier se strecura, cu privirea în pământ și încercând să treacă neobservat, un individ scund și slab. Avea o cocoșă discretă, mascată parțial de un trenchi, cam straniu pe căldura care domnea încă în New York-ul ultimelor zile de august. Omul nu părea din zonă, altminteri nu s-ar fi străduit atât să se strecoare printr-un cartier în care nimeni nu era interesat de trecători. Ar fi făcut-o mult mai degajat.

Ajunse în dreptul unei scări de urgență și, cu puțin efort, începu să urce în imobilul cu două etaje, parcă strivit de restul clădirilor din jur. Ajunse la cel de-al doilea nivel, se uită în stânga, apoi în dreapta și intră. Pătrunsese într-o încăpere prost luminată, cu draperii care filtrau foarte bine razele solare, oricum timide și blocate de celelalte construcții. Agățate de pereți și așezate pe rafturile din cameră erau expuse fel de fel de lucruri ciudate, amintind de grotă unui șaman. Se aflau acolo, în diverse recipiente, organe de animale, multe obiecte sculptate grosier și închipuind zeități păgâne, balanțe, retorte, un glob de cristal și alte lucruri ciudate. Pe un scaun, inhalând un praf de pe o bucățiță de sticlă, se găsea un individ înalt și suplu, negricios.

În timp ce cocoșatul își rotea privirea rapidă prin cameră, celălalt tip își lăsă capul pe spate, începu să tremure și să facă rotocoale în aer cu mâna, ca și cum ar fi mănuit un lasou. Noul venit nu-l băgă în seamă, văzându-și de ale lui. Trecu în încăperea alăturată unde, întins pe pat, se găsea un alt bărbat scund și gras, având fața ca solul lunar, plină de cratere. Era acoperit doar cu un prosop și fuma opiu, uitându-se în tavan.

— Cum stăm? îl întreabă acesta pe cocoșat, fără a părea deloc surprins de apariție.

— Nu prea grozav, dar cred că se va rezolva până la urmă. Zaher nu a cooperat, ba mai mult, a încercat să ia legătura cu FBI. Asta ne-a forțat mâna...

Individul din pat tresări furios și-l ținut cu privirea pe musafir.

— Mai spune-mi o dată, poate am înțeles eu greșit! Cum adică n-a colaborat cu noi? A cheltuit o avere ca să-și găsească familia și acum, când i-o oferim pe tavă, își permite să ne refuze? Ce tot spui tu acolo? Nu-mi vine să cred! Și pe cine zici că a contactat?

— Stai liniștit! Bineînțeles, pe omul lui de legătură.

— Adică pe omul nostru! se mai liniști bubosul, trăgând încă un fum zdravăn și rămânând imobil pentru alte câteva secunde. Asta e bine! Poate că, până la urmă...

— Nu ne puteam asuma riscul. După ce ne-a amenințat, am fost nevoiți să-l eliminăm.

— Ceee?! Cine ți-a permis să faci o asemenea prostie? Crezi că avem astfel de oameni în cantități industriale? Trebuie să-ți repet că ne trebuie cel puțin opt oameni și nu avem decât trei siguri? Oare ce-o fi în mintea aia îngustă a ta? Poate ți s-a urât cu viața... Da, da, cu siguranță asta trebuie să fie. Nu mai vrei să trăiești.

Fața palidă se ridică foarte furios, se repezi spre noptieră, de unde scoase un revolver cu

amortizor și, surprinzător de repede, i-l lipi cocoșatului de țeastă.

— Calmează-te, te rog! spuse acesta, fără să pară deloc impresionat de manevra îndreptată împotriva lui. Și... acoperă-te, adăugă, arătând cu dezgust spre trupul gol al furiosului. Situația e sub control, ți-am spus! Am primit ordin să-l elimin, n-am făcut-o de capul meu. Știi că nu-mi place să preiau acțiuni de genul ăsta pe cont propriu. Poți să mă verifici, dacă nu crezi. Și asta cât mai repede, ca să nu dăm ocazia unor interpretări pe care nici unul dintre noi nu le dorește.

Apoi se îndepărtă tacticos de arma bubosului, îndreptându-se spre telefon. Apucă receptorul și îl îndreptă spre acesta, îndemnându-l din ochi să pună mâna pe el.

— Să nu crezi că n-am să verific! spuse drogatul, apropiindu-se de pat pentru a-și pune pe el un halat. Mie tot mi se pare o prostie modul în care ai procedat.

— Sunt suficienți oameni infiltrați în rețeaua saudită, așa că nu cred să avem probleme de personal. Găsim noi oamenii necesari. Dar, ce-i drept, ne mai trebuie doi piloți experimentați. Zaher era o variantă bună și, teoretic, ușor de motivat. Ne-am înșelat, din păcate. Cu Hassan nu o să fie aceleași probleme, de asta sunt convins.

— De ce să nu fie; nu este vorba despre aceeași manevră? Nu aceleași sunt constrângerile?

— Ba da, însă ăsta e un alt gen. Zaher, prin firea lui, era învățat să nu asculte de nimeni. Era un conducător obișnuit să ia decizii rapide și să riște mult, mai ales atunci când era strâns în corzi. În plus, avea spatele asigurat, credea el, de oamenii lui din FBI. Hassan e singur și pare un om mai degrabă slab de înger. Poate că o să renunțe când va afla despre ce e vorba, însă acum nu are de ce. Și atunci când va încerca să se eschiveze, o să-l convingem noi că e mai bine ca familia lui să trăiască. Sunt sigur de asta!

— Așa să fie! Dar nu uita că mai avem foarte puțin timp până la ora zero. Dacă nu reușim să facem ceea ce ne-am propus exact în ziua programată, fix pe zborurile alea, o să se amâne acțiunea până când se vor potrivi iarăși cifrele calculate de ciudații ăia din conducere. Prea multă cabală strică, așa zic eu!

— Ai grijă ce vorbești și cu cine! îl avertiză cocoșatul, devenind brusc temător și uitându-se speriat în jurul lui. Eu unul nu mă-ncreu în aprecieri de-astea. De altfel, continuă el, dacă nu iese acum, noi doi nu o să mai prindem următoarea dată. Vom fi în cer. Cred că ești conștient de asta, nu-i așa?

— Ba bine că nu - fu de acord bubosul -, dar să nu-ți închipui c-o să aștept până în ultima clipă! Am rezerve suficiente ca să ies din joc dacă treaba se împute. Mă retrag undeva unde n-o să mă găsească ei atât de ușor.

— Mai bine să n-ajungi în situația asta.

Cocoșatul surâse, neîncrezător, și se îndreptă spre ușă. Mai auzise astfel de laude ale unor oameni care acum erau de mult oale și ulcele.

— Poate în rai, că doar acolo nu te vor găsi! Dar nu cred c-o să te bucuri de fericirea de a ajunge în împărăția Domnului, cu câte păcate ai pe cap.

CAPITOLUL IV

Cei doi agenți speciali ajunseră la secție exact când expertul luiu începea să strige după ei.

— Unde ești, șefule, că i-am dat de cap! Nu s-a născut parola aia care să mă învingă pe mine, nici dacă ar fi bătută în cuneiformele astea ale lor!

— Ce-i, luiule, iar ești excitat de la pipăitul tastelor? îl întrebă Frank de cum ajunse în văgăuna lui. Ia-ți o femeie, omule!. S-a inventat înaintea calculatorului!

— Fiecare cu metodele lui, replică roșcatul. Avantajul meu e că o să pot și la 90 de ani, în vreme ce tu o să te stingi - vreau să spun din punct de vedere sexual - cu mult înaintea mea.

— Dacă o să-i apuci, iradiatule, dacă o să-i a- puci...

— Lăsați pălăvrăgeala! îi întrerupse Mark, nerăbdător. Spune-mi mai bine ce-ai găsit!

— Stai să vezi - încercă informaticianul să-și etaleze măiestria -, că n-a fost așa de simplu! parolele erau scrise, ca de altfel toate informațiile, în limba arabă, așa că a trebuit să găsesc un program de traducere și încă unul, care să poată funcționa ca decriptator.

— Luiule, tu știi că sunt un mare fan al metodelor tale și, de obicei, abia aștept să-mi povestești în detaliu toate amănuntele astea captivante, făcu Mark, cu o mină obosită și plictisită. Dar hai să sărim de data asta peste ele, OK? Și te rog să procedezi astfel în caz că ții la mine... și la viața ta!

— Bine, șefu', dacă așa puțin contează pentru tine eforturile pe care le-am depus... se îmbufnă acesta. Dar o să vezi că a meritat. În primul rând, iată ceea ce pare mai interesant! Avem o listă întreagă de adrese și locuri de întâlnire, probabil o rețea, dar asta rămâne de dovedit. Oricum, aici figurează niște nume care o să-ți provoace ceva palpații, la uită-te!

Luiu dădu două comenzi și, din imprimantă, începură să apară câteva foi de hârtie cu un scris mărunț. Mark aruncă o privire pe prima coală pe care i-o întinse și lui Frank, devenind brusc mohorât. Pe măsură ce citeau, cei doi se încruntau văzând cu ochii.

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Vreau să nu mai informezi pe nimeni despre ce știm noi, ai înțeles? Dacă e ceva adevărat aici, după ce se află, ne și suflă ăștia ancheta din mână, iar vinovații rămân nepedepsiți. Iar dacă urmează să se întâmple vreo tragedie... Altceva?

— Ar mai fi un lucru foarte interesant, după umila mea părere. Azi, individul a trimis un e-mail. Presupun că e foarte important. Am lucrat foarte mult să-l decriptez. L-a expediat de nu mai puțin de 15 ori. Probabil aștepta un răspuns urgent, pe care nu l-a primit. De altfel, conținutul avea un caracter ultimativ. ăsta e!

Mark luă hârtia care ieșise din imprimantă și citi:

Mare capcană! Dezastru! Opriți orice acțiune pentru Ms12 și Aq15! Asigurați-vă de înghețare!

— Este cam prea clar pentru un mesaj codat, remarcă Mark, gânditor. Probabil că era disperat. S-ar putea să aibă o oarecare legătură cu decesul lui, nu?

— *Si non e vero, e ben trovato!* spuse luiu, cu aerul unuia care tocmai ieșise din latrina

universității din Cambridge, bucuros că mesajele scrise pe pereți erau pe măsura faimei lăcașului.

— Adică? Zi-ne și nouă! Știi că noi n-am crescut cu guvernanta franțuzoaică! replică Frank. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, am cunoscut câteva, în scurta mea existență. V-am povestit despre Monique, tipa care avea grijă de...

—... Nu acum, te rog! îl întrerupse și de astă dată Mark. Are dreptate față palidă. Dacă nu e asta motivul, atunci avem de-a face cu o coincidență a dracului de mare! Spune-mi, băi, *screen saver* portocaliu, se putea intercepta mesajul ăsta în timp scurt?

— Dacă era supravegheat, da. Însă de cineva serios, nu de hackeri de duzină. De un serviriu special vreau să spun. Poate că era cunoscut de băieții noștri..., dar de ce să-l lichideze?

— Chiar așa, de ce? Întrebă și Mark, după care ieși din birou mult mai mohorât decât intrase. Frank dispăru și el, simțind că treaba era cu mult prea împuțită pentru mileniul în care trăiau.

— Șefu' - se decise el să-și scoată partenerul din pasa proastă în care acesta părea să fi intrat -, părerea mea e să ne despărțim pentru o vreme, să-ți vezi de cazul ăsta, iar eu să mă ocup pe-ndelete de Zaher.

— Păi, da, că eu n-am nici o pistă aici, iar la Zaher sunt cel puțin patru.

— Care patru? se miră Frank, care nu stătuse să le socotească.

— Păi, una e apartamentul. Trebuie aflat al cui e, nu? Alta, și de aia mă ocup totuși eu, e fostul meu partener, de care ți-am povestit. El, cu deducțiile lui.

— Țăcănitul?

— Asta de-abia de-acum încolo rămâne de demonstrat. A treia ar fi Eduardo, nu? Aveau un om de legătură în FBI, după cum a spus majordomul ăla sau ce era. Omul pe care l-a contactat Zaher, un apropiat al columbianului.

— Și a patra pistă?

— A patra? Încă nu sunt sigur, dar o să-ți spun după ce vorbesc cu Steven. Sper să dau de el cât de curând.

*

Se plăcuseră din prima zi, deși Steven și el nu aveau deloc preocupări comune, poate și ținând cont de mediile diferite din care proveneau. Părinții lui erau niște oameni foarte distinși, profesori universitari și, ca atare, Steven avea un cu totul alt bagaj de cunoștințe, încă dinainte de intrarea la academie. Nici motivele din care optaseră pentru acea meserie nu fuseseră aceleași. Mark părea un spirit mai rigid, dorind să rezolve problemele de care se lovise în copilărie, când văzuse cartierul lui degradându-se cu repeziciune, din cauza bandelor ce deveneau tot mai puternice de la o zi la alta. În schimb, Steven era cam rupt de acest gen de realități, pe care le considera ori banale ori lipsite de interes. Pentru el, micile mizerii trăite de Mark și pe care acesta i le descrisese cu patos nu reprezentau decât efectul unei politici murdare duse de organizații oculte. În vreme ce Mark dorea din tot sufletul să înlăture efectele acestei politici, Steven era interesat de cauzele și de modul de organizare a „marilor vinovați“, cum le spunea el. Altfel spus, avea o viziune macro asupra fenomenului infracțional.

Se plictisise destul de repede de munca de rutină pe care trebuia să o facă la serviciu. Se săturase mai ales de lipsa de înțelegere și colaborare pe care o dovedeau șefii lui de câte ori venea cu explicații - și chiar cu dovezi - despre implicațiile dubioase ale unora dintre cazurile pe care le ancheta. Mark ținea minte cum, într-o operațiune relativ banală de trafic de stupefiante, Steven urcase cu bănuielile până la conducerea de atunci a CIA. Ba mai era și sigur că o va putea dovedi ca sprijinind întregul trafic de stupefiante pe relația America de Sud. Venise înarmat cu tăieturi din ziare americane, panameze și columbiene, cu filme documentare realizate de niște prieteni ai tatălui său, care lucra cu studenți bursieri din America de Sud. Mai adusese cu el numeroase planșe și un teanc apreciabil de fotografii. Expunerea lui, care semăna mai mult cu un curs, stârnise un interes redus printre colegi, toată lumea privindu-l ca pe un amator de scenarii science-fiction. Alții erau convinși că în fața lor se afla un comunist fără șanse de vindecare. Cert este că probele lui fuseseră ignorate total, iar vinovații s-au dovedit și atunci, ca de obicei, doar vreo trei traficanți prăpădiți și fără importanță.

Nici Mark nu se declarase întru totul de acord cu amicul său, considerând că multe dintre dovezile prezentate erau circumstanțiale. Totuși, acceptase că întrebările pe care și le pusese Steven erau corecte și că răspunsurile nu semănau cu cele ce se dădeau îndeobște, mai ales presei. În acel caz, de exemplu, era evident că traficanții care fuseseră găsiți vinovații reprezentau elemente de mână a treia, iar timpul îi dăduse dreptate partenerului său.

Cazurile anchetate de Mark, mai ales de când trecuse la Divizia Secretă a FBI, scoteau mereu la iveală fire ce duceau în locuri în care Steven îi identificase, cu mai bine de 20 de ani în urmă, pe principalii vinovați. Ca și atunci, de fiecare dată, a trebuit să găsească țapi ispășitori printre indivizii de mică importanță. Acum părea că se îndrepta din nou spre un caz de, acest gen. Îl sunase pe Steven, care tocmai se întorsese dintr-o misiune desfășurată în Macedonia. Acesta se arătase nespus de bucuros să se întâlnească, dar undeva în oraș, într-un loc cât mai discret cu putință.

Mark ajunsese la barul unde stabiliseră întâlnirea, un local irlandez, undeva la intersecția lui 47th Street cu 9 Avenue. Își găsi prietenul într-o discuție politică aprinsă cu barmanul irlandez.

— Când o să aflați că faceți jocul SUA într-o măsură covârșitoare, în conflictul vostru cu Anglia, poate o să adoptați o tactică mai inteligentă de luptă, încerca el să-l convingă pe barman, un vlăjgan roșcat și plin de pistrui. Asta e! Sunteți manipulați cum nici nu vă imaginați.

— Noi nu facem jocul nimănui! se arătă foarte revoltat irlandezul. Avem de rezolvat propriile probleme și nu ne interesează cine mai profită de lucrul ăsta, atâta timp cât ne apropiem de visul nostru: independența. Dar voi, americanii, n-aveți cum să pricepeți asta.

— Bătrâne, de ce nu lași lumea în pace, să-și trăiască liniștită iluziile și să-și ducă la capăt războaiele care i se par necesare? îl interpelă Mark, bucuros să vadă că anii nu-l potoliseră deloc pe amicul său.

— Of, mama Dolores! Bătrânul care are grijă ca putoarea străzilor să nu ajungă la nasul fin al celor de la Casa Albă, se bucură Steven de revedere, îmbrățișându-l cu entuziasm pe celălalt. De când

nu te-am mai văzut, amice!

Instinctiv, însă, incertă să nu se păteze pe haine cu maioneza ale cărei urme se vedeau încă pe cămașa havaiană a bătrânului polițist.

— Mâncăm ceva? întrebă Mark, brusc înfometat, în timp ce Steven îl trăgea spre o masă retrasă, lângă un ring de dans, unde se întâlneau seara amatorii de *swing*. Revederile îmi stârnesc sucurile gastrice, de-aia te-am întrebat.

— Dar cine nu ți le stârnește, bătrâne? La vârsta ta, ar trebui să fii mai atent cu cantitățile pe care le ingurgitezi! Am auzit că încă mai mistuiești tone de haleală. Într-o zi, ficatul tău își va cere drepturile.

— Dacă tu nu ești atent cu teoriile tale și încă lucrezi în armată, și eu pot să fiu neglijent cu hrana zilnică, nu crezi? Măcar așa, de amorul artei și din dragoste pentru colesterol.

— Organismul e mult mai deștept decât generalii mei, n-ai nici o grijă! Să-ți povestesc ce-am pățit în Macedonia, ca să vezi că teoriile mele sunt exacte și am făcut bine că m-am transferat din cloaca asta newyork-eză!

— Așa e, nu mi-ai spus de ce te-au trimis acolo.

— Contează mai puțin de ce m-au trimis ei și mai mult de ce m-am dus eu. Am descoperit prin anii '90 că placa turnantă a traficului de droguri venite din Asia, în principal din Afganistan și Pakistan, este Albania și o mică regiune din Iugoslavia. Este vorba, așa cum sunt convins că ai înțeles, de Kosovo. Îți dai seama că am fost foarte interesat când au început războaiele în Balcani. Sunt sigur că știi destule despre ele.

— Vag - făcu agentul pe modestul -, nu prea mă uit la știri.

În realitate, Mark nu dorea să intre abrupt în subiect, prietenul lui fiind foarte greu de cointeresat dacă nu era lăsat să-și facă mai întâi numărul.

— Nu o să insist pe detalii, ci doar o să-ți reamintesc că am avut dreptate când am spus, mai ții minte?... că CIA controlează întregul trafic de stupefiante din America Latină, finanțează rețelele columbiene și vinde armament în state pe care tot SUA, prin ONU, le-a pus sub embargo. Și am demonstrat atunci, fir- ar să fie, că vindea acest armament prin generalul Noriega, care era omul CIA și conducea practic Panama, unde noi aveam interes în controlul asupra canalului.

— Ceva-ceva îmi amintesc. Știu că, sub o altă formă, bineînțeles, și media americană a confirmat câte ceva, atunci când l-au arestat pe Noriega.

— Ei, cu aceeași poveste ne confruntăm și în Balcani. Am bănuț de la început că nu eram tocmai nevinovați în ceea ce se întâmpla. Acum, în Macedonia, am avut și dovada. Pentru a păstra controlul asupra traficului de stupefiante din Albania, am sprijinit constant niște grupări teroriste din această țară; ba mai mult, am finanțat cu bani din droguri mercenari mujahedini din Afganistan, pentru a lupta alături de bosniacii musulmani, apoi alături de Armata de Eliberare din Kosovo, apoi alături de cei din Macedonia... Dar poate nu ai timp... spune-mi cu ce te pot ajuta și promite-mi că o să mă lași să-ți povestesc o dată ce dovezi am descoperit, dovezi concrete, palpabile, trăite de mine,

nu simple deducții cum făceam când studiam împreună.

— Am un caz în care lucrurile miros urât de tot și mă întrebam dacă nu poți să mă ajuți cu niște informații, încep Mark repede, de teamă ca amicul său să ne se răzgândească și să-i dea înainte cu scenariile sale. Presupun că sunteți mai mulți angajați în anchetele astea nebunești și măcar unul dintre voi mă poate sprijini.

— Cum să nu, prietene, oricând! veni răspunsul prompt din partea lui Steven. Dar cred că îți dai seama că o să ți se blocheze investigațiile de la un anumit nivel în sus, nu? Cel mult, dacă vei avea noroc, ai să te oprești din nou la doi-trei traficanți de duzină și să o ți se închidă gura cu vreo primă de sărbători.

— Pare ceva mai serios de data asta. E o combinație de droguri și rețele teroriste, care m-a făcut să mă gândesc automat la tine.

— Nimic mai normal decât conspirația asta! Cu ce bani crezi că am finanțat organizațiile teroriste din Afganistan și Balcani? Cu bani de la buget, ca să li se poată lua urma? Vezi-ți de treabă!

În cele din urmă, Mark reuși să-l oprească pe Steven. Era nerăbdător să-i prezinte elementele pe care le deținea, iar amicul său nu era deloc scump la vorbă. Totuși, se dovedi că a rămas în același timp și un bun ascultător. Când Mark termină de menționat toate detaliile pe care le deținea la acea oră, Steven îl întrebă:

— Și zici că Zaher ăsta ținea legătura cu unul din FBI?

— Sau din CIA - nu e exclus -, după spusele bătrânului servitor, deși eu și mai tânărul meu partener am opta pentru prima variantă.

— Mai ai lista aceea cu nume de la celălalt arab? Ăla de l-ai găsit mort, parcă sugrumat, dacă am reținut bine?

— Da, desigur. Însă e vorba despre un alt caz.

— Mi l-ai povestit, totuși, nu? În subconștientul tău ai făcut o legătură între cele două cazuri și te cunosc de prea multă vreme ca să nu-mi dau seama că ai intuit ceva, poate chiar fără să ai această intenție.

Mark îi întinse lista și Steven se cufundă pentru câteva momente în lecturarea numelor și a mesajului.

— O să fiu sincer cu tine, spuse el în cele din urmă. S-au petrecut câteva evenimente în ultimul timp, care mă fac să cred că urmează o cotitură importantă în istoria noastră. America are nevoie de un nou pretext pentru a-și reformula sfera de influență, în Arabia cel puțin. Se poate ca tot ce ai tu aici să fie doar simple coincidențe; se poate să nu fie. În orice caz, îți spun că pășești pe nisipuri mișcătoare și mare minune ar fi dacă ai rezolva cazul cu sprijin de la conducere! Lasă-mă câteva zile să cercetez ce-i cu Zaher și cu Ommar ăsta! Poate aflu ceva și te anunț imediat. Ai răbdare și îți promit că n-o să-ți pară rău.

— Pot să mișc și eu niște fișiere, încercă Mark să se mențină pe o poziție onorabilă. Mai am unele relații...

—... Fișierele astea ale tale sunt oficiale și, crede- mă - extrem de subțiri, îl întrerupse Steven mai brutal decât și-ar fi dorit-o. Lasă-mă cel puțin până mâine la aceeași oră și-ți promit că vin cu niște date importante. Cum ziceai că-l cheamă pe partenerul ăla tău?

— Frank. Frank Cooper.

— Și pe cel cu care s-a întâlnit el la locul exploziei?

— Păi... - stătu să se gândească puțin Mark - cred că Jim. Da, Jim... Cobalt, ăsta-i numele.

— S-a făcut, amice. Nu uita ce-am vorbit și pă- zește-ți spatele! Nu mai ai mult timp până la pensie și ar fi mare păcat să nu apuci să te mai poți bucura de ea.

Steven se ridică de la masă și se îndreptă, cu o agilitate pe care Mark i-o invidiase dintotdeauna, spre ieșirea din bar. În prag se întoarse puțin și mai făcu un gest de bun rămas cu mâna.

Probabil că el nu l-ar fi ratat pe individul ăla de la Ommar, se gândi Mark cu amărăciune. Acum, asta e situația! Își mai spuse el, gândindu-se la propriile dimensiuni antiatletice. Ar trebui să înfulec ceva... Oricum, la cât cântăresc, o masă în plus nu mai contează.

CAPITOLUL V

Frank încercase să afle cui îi aparținea apartamentul în care avusese loc întâlnirea și descoperise, cu bucurie aproape, că era proprietatea unei agenții imobiliare obscure. Îi convenea un asemenea proprietar, pentru că se aștepta să obțină mai ușor informații de la o persoană juridică decât de la cine știe ce individ, care putea să și lipsească, la o adică, din oraș sau chiar din țară. O firmă putea fi mai ușor constrânsă cu amenințări și intimidări, iar la acest capitol, agentul era expert.

Așadar, înarmat cu o legitimație de inspector fiscal - ce avea foarte mare trecere la toată lumea, dar mai ales la cei cu diverse afaceri dubioase la activ -, Frank se îndreptă încrezător spre adresa pe care i-o furnizaseră cu amabilitate colegii săi. Întâlnirea ce avea să urmeze îl amuza chiar înainte să aibă loc. Avea să se distreze.

Spre plăcuta lui surpriză, la sediul firmei - altminteri un loc mai curând dubios decât prosper - găsi o tânără foarte nostimă, care tocmai se privea într-o oglindă fixată pe peretele opus biroului. Îndrăgostită de imaginea reflectată, fata încerca să descopere maniera cea mai convenabilă în care putea ajunge la orgasm cu numai două degete. Era un tablou pe cât de neașteptat pe atât de incitant pentru tânărul agent care, în ultimele zile, nu mai avusese timp nici măcar pentru amor. Privind-o pe fata aflată pradă trăirilor ei interioare, Frank înțelese două lucruri. *Primo*: că respectiva agenție nu excelează în clienți care să sosească neanunțați și *secundo*: cu puțin efort se putea face o treabă bună și exactă chiar cu două degete.

Tipa nu se arată foarte incomodată de situație, sesizându-i prezența, mai ales după ce observă că acel vizitator nu era chiar de lepădat. În mintea ei se născuse deja idea că musafirul putea fi folosit, la o adică, la experimente similare. Mai întâi încercă să mimeze un zâmbet vinovat și abia pe urmă reuși să gângurească:

— Vai, ce întâmplare neplăcută! ciripi ea, încercând să nu pară chiar atât de obsedată pe cât era. Ce situație jenantă! Vă rog să mă scuzați!

În fond, risca să păteze renumele firmei, nu? Vărul ei, Vinnie, pe lângă care trebuise să insiste atâta ca s-o accepte în *staff-ul* firmei, ar fi fost extrem de supărat dacă ar fi aflat că a ratat un client ce părea de mare perspectivă. În concluzie trebuia să-și dea toată silința de care era capabilă pentru a-l agăța.

— Cu ce vă pot fi de folos, stimate domn? îl întreabă ea, strângând repede picioarele, dar fără a-și scoate mâna dintre ele. Firma noastră e absolut încântată să vă poată oferi o gamă extrem de variată de apartamente și case în statul New York și împrejurimi. Poate doriți să cumpărați ori să închiriați ceva?! Vă stăm la dispoziție cu orice fel de tip de servicii. Servicii de cea mai bună calitate, se înțelege.

— Da, foarte mulțumesc de primire! spuse Frank, hotărându-se să nu apeleze deocamdată la legitimația pe care o pregătise. Mărturisesc că nu mă așteptam la ea, în sensul bun al expresiei,

continuă, arborând un surâs perfid cu premeditare și o lipsă totală de scrupule. În afără de buzele și coapsele tale, aș fi mai interesat de un apartament în zona cartierului chinezesc. Nu știu dacă aveți ceva pe acolo?!

— Închiriere sau cumpărare? surâse fata, dezvelindu-și complet remarcabila colecție de dinți abia achiziționați, care o costaseră o grămadă de întâlniri cu prietenii de afaceri ai vărului Vinnie, plus câteva întrevederi - pedepsite de lege în mod normal - chiar cu respectivul văr. Abia acum se gândea în mod serios că investiția meritase. Ca de altfel și perechea de bikini la care fusese nevoită să renunțe pentru câteva minute bune, dar care, o dată îmbrăcați, cu siguranță i-ar fi stârnit acestui remarcabil client dorința impulsivă de a-i rupe cu dinții.

— Încă nu sunt sigur, se prefăcu Frank, nehotărât. Să văd mai întâi oferta și abia apoi mă voi decide. Aș prefera să începem cu cele de închiriat, dacă nu cumva este împotriva politicii firmei.

— Vai de mine, dar se poate! păru să se înece de indignare tânăra la auzul unei asemenea supoziții.

Clientul nostru stăpânul nostru! Suntem aici doar pentru a-i mulțumi pe cei care ne trec pragul, domnule. Cu servicii de cea mai bună calitate, se înțelege.

De fapt, tocmai și-l imaginase pe Frank în timp ce vizionau pe îndelete toate camerele de închiriat, pe care vărul Vinnie le deținea în cartierul chinezesc. Mai ales paturile... Deși, în mod normal, ar fi trebuit să-l sune pe unul dintre agenții imobiliari angajați, pentru a-i facilita clientului vizionarea apartamentelor cu pricina, tânăra luă deodată o hotărâre importantă pentru cariera ei viitoare. I se ivise șansa de a-i demonstra iubitului ei. văr că putea mai mult decât să zacă la un birou și să răspundă la maximum zece apeluri telefonice pe zi. Altfel spus, era capabilă să convingă un client să închirieze, deci avea dreptul la un comision pentru asta. Dacă adăuga faptul că ultima ei relație încetase de mai bine de două luni, interval în care nu mai participase la nici o nebunie sexuală, motivele îi apăreau clar în față, mai luminoase decât firma stupidă de neon, cea a barului de peste drum, care îi strica somnul în fiecare noapte. Așa că se decise să închidă momentan agenția, ca să se poată dedica în totalitate celui care parcă o sorbea din priviri, având în ochi o sclipire de lup înfometat. Dar gândurile îi fură întrerupte de vizitator:

— Ooo! se bucură Frank! Îmi vei face plăcerea să mă însoțești chiar tu la vizionări? Încă ceva, păru el să-și amintească în ultimul moment. Aș vrea să văd și situația ultimelor închirieri ale apartamentelor pe care le vom vedea. Se poate? Presupun că nu le știi pe de rost, nu?

— Dar de ce? se miră fata. Oricum, nu-i o problemă, măcar să găsim un loc pentru plăcerea noastră... vreau să spun care să-ți facă plăcere, se fâstâci ea, speriată că s-a apucat prea devreme să-i facă clientului avansuri fără echivoc, înainte de a-l lăsa pe el să aibă inițiativa.

Mulți bărbați - știa foarte bine asta din experiență - vor să fie ei cei care țin hățurile. Aceștia nu știu, desigur, că nu bărbatul e cel care-și alege partenera. Întotdeauna lucrurile stau exact invers. Femela alege masculul.

— Sunt sigur de asta, dar prefer să știu după cine îmi așez tabăra, dacă înțelegi ce vreau să

spun. Sunt un tip pretențios și îmi pasă după cine urmez.

De fapt, se gândi ea, nici nu mă interesează motivele lui, atâta timp cât o să fie de acord să încercăm împreună câteva dintre paturile de prin apartamente. Dacă la urmă mai facem și un contract, toată lumea va fi fericită. Cine știe, e posibil să se lase cu *happy-end* poate chiar cu “va urma”...

Nu peste mult timp ajunseră în carterul chinezesc, iar Frank observă un bloc aflat în drumul lor. I se păru o zonă interesantă.

— Uite, aici ar fi un vad bun pentru afacerea mea! spuse el, arătându-i-l cu degetul, astfel încât la jumătatea gestului să-i controleze, ca din întâmplare, consistența sânilor, atingându-i cu cotul. Ai cumva ceva aici?

Fata își privi pieptul, puțin intrigată. Bineînțeles că avea ceva acolo. Niște sâni destul de tari pentru cei 28 de ani ai ei și foarte frumos conturați, doar nu un sutien umplut cu vată. Eroarea sa nu dură decât câteva secunde, până ce se dumiri la ce se referise bărbatul. Trase pe dreapta, zâmbind de propria-i prostie, opri motorul automobilului și începu să răsfoiască niște dosare pe care le luase cu ea. Studiul nu dură mult timp și exclamația ei de bucurie se făcu auzită:

— Ce noroc ai! Chiar am un apartament aici. N-a mai fost închiriat de... trei luni, se pare.

Frank păru puțin descumpănit. Nu se așteptase la un asemenea răspuns. Asta însemna fie că vărul Vinnie avea o contabilitate dublă, fie că aceia care organizaseră întâlnirea cu Zaher intraseră în locuință la fel cum o făcuse și el, adică prin efracție. Asta însemna că va fi nevoit să aibă o discuție lămuritoare și personală cu șeful, însă, în același timp, nu avea chef să renunțe așa de ușor la tânăra care își oferise nurii cu mărinimie. Avea o poziție atât de nonșalantă pe scaunul șoferului, încât putea observa cu coada ochiului că, în graba plecării, nu apucase să-și recupereze și să-și îmbrace bikinii.

În timp ce urcau, Frank se gândi că ar fi destul de neplăcut să dea nas în nas cu familia hispanică de alături. Bănuia că puștiul cu apucături de copoi era cu ochii pe vizorul ușii ori de câte ori auzea mișcare în holul blocului, cu atât mai mult după ce îl felicitaseră chiar el pentru abilitățile dovedite. Faptul că o încasase pentru asta de la „buna» ei mamă, era o altă problemă. Riscurile meseriei raportate la vârsta aspirantului...

Era pentru prima dată când folosea o cheie pentru a intra în acest apartament și decise să nu piardă prea mult timp cercetându-l din nou. Cunoștea foarte bine topografia acelei locații. Închise ușa în urma lui și o apucă pe tânără de mijloc, pe la spate, sărutând-o apăsător și îndelung pe ceafă. În același timp îi adulmecă mirosul, costatând cu plăcere că era foarte plăcut, ba într-o oarecare măsură chiar amețitor.

Un instinct vag de apărare îi dictă fetei să se fandosească un pic. Se smulse din strânsoare, întorcându-se cu o mină supărată, spre Frank.

— Credeam că vă interesează casa, domnule, nu agentul.

— Chiar mă interesa casa, până să cunosc agentul, replică Frank împingând-o, aparent excitat, cu spatele la zid și apucând-o cu mâna de una dintre acele părți bombate, care îi atrăseseră atenția în timp ce urcaseră cele câteva trepte.

În același timp, ca să nu-i mai dea fetei posibilitatea de a-i reproșa ceva, îi acoperi gura cu buzele și începu să-i cerceteze cavitatea bucală cu limba, așa cum fusese învățat de una dintre profesoarele lui de engleză, încă din primele clase de colegiu.

Fata încercă să se mai opună o dată, de formă, însă mâna lui Frank era atât de bine poziționată pe fesa ei dreaptă, iar abținerea sa atât de îndelungată, încât nu vru să-și sperie norocul. Nu-și putea permite una ca asta.

Și-ar putea schimba impresia despre mine, se gândi ea, în timp ce se lăsa încet în jos, devenind moale deodată. Ce proastă sunt! Tipu' m-a găsit masturbându-mă în birou, ce dracu de impresie să-și mai strice?! se contrazise după aceea, pe când îi desfăcea cu gesturi precipitate cureaua. Și-apoi, ce-mi pasă mie de impresia lui? fură ultimele gânduri, înainte ca mâna ei să simtă un organ imens, palpitând și așteptând să fie eliberat din captivitatea slipului.

Dar pentru că nu voia să-i fie totul atât de ușor, se strecură în spatele lui Frank, se ridică în picioare și-l împinse pe acesta cu fața înspre zid, începând să-l mângâie cu înfrigurare, în timp ce-i aplica o serie de sărutări mici și abia punctate pe ceafă.

Bărbatul nu se arătă deranjat de această tactică și își duse mâinile la spate, apucând-o de data asta de amândouă fesele, pe care le găsi gemene și extrem de ferme. Simți cum piciorul ei stâng începuse să urce ca un șarpe de-a lungul coapsei lui, în timp ce mâinile îi ridicau tricoul și îi mângâiau spatele cu pasiune. O simțea foarte fierbinte, încât la un moment dat se gândi că poate luase o răceală de undeva de pe drum sau mai înainte. Acest ultim gând îi stimulează pofta de a se juca puțin de-a doctorul. Însă în acest joc, pacienta era cea care avea grijă să-i scoată "stetoscopul" și tot ea decise să îi aplice agentului un tratament neobișnuit de sterilizare, prin dezinfectare în propria-i cavitate bucală.

Se vedea treaba că femeia era o maniacă a curățeniei, pentru că „lustruirea” aparatului o practica îndelung și cu mult simț de răspundere, când cu mișcări mai domoale, pentru o curățare profundă, până la capăt, când cu mișcări energice, pentru finisare. La cea din urmă manevră, tânăra depuse un efort deosebit, lui Frank fiindu-i teamă, la un moment dat, că riscă să rămână fără mădular. Când simți că orice suplimentare ar fi însemnat sfârșitul consultației, "doctorul" o ridică și o trânti - bănuind că era genul care agreea mai curând stilul «smuls» - cu spatele de perete. O ridică în aer, iar ea îl încolăci repede cu picioarele incredibil de lungi de care beneficia. Într-adevăr, poziția adoptată (de voie, de nevoie) era extrem de incitantă, chiar și pentru experimentatul agent special care nu se afla nici pe departe la prima reprezentație de acest gen.

Ăsta nu știe ce-i mila! se gândi fata, în vreme ce Frank își începea mișcărilor ritmate și lente care îl făcuseră celebru printre prostituate. Mi-amintește de corsicanul ăla cu care m-a trimis vărul Vinnie, când voia să-l păcălească cu o casă prăpădită, min- țindu-l că-i vinde o vilă în toată regula. Doar că ăla era mai timid ca un iepuraș. Doamne, ce s-a mai înroșit când l-am apucat, cu delicatețe ce-i drept, de sculă. Tot așa un monstru avea. Mamă, ce adânc intra, nemernicul! Aah, aah! Și îi era frică de faptul că ne vedea lumea. Nu era încântat s-o facă pe chei, ziua în amiaza mare. Nici nu i s-a sculat prea bine din cauza asta. A trebuit să i-o sug o vreme cam îndelungată, ca să i-o aduc în starea

de perfectă funcționare... Așa, frumosule, să schimbăm poziția! continua ea să gândească amestecat cele două momente. Lasă-te jos, mă pun eu deasupra! Specialitatea casei! Ce bine că ne înțelegem din priviri, că n-am nici un chef să-mi irosesc energia vorbind. Oooh, parcă e și mai mare acum! Ajunge mult mai adânc decât înainte! Și ce groasă i s-a făcut!...

— Așa, cowboy, împinge și tu, că te văd destul de vânjos! Străpunge-mă! O să termini când o să termini, dar asta nu înseamnă că trebuie să ne grăbim prea tare!

Eu am făcut-o deja de două ori - se gândi ea, oarecum vinovată -, dar nu mă îndur să mi-o scot. Se potrivește atât de bine acolo... Și de circa două luni, dacă stau să mă gândesc, nu s-a mai potrivit nimic atât de bine. De fapt, nici măcar rău nu s-a potrivit.

Frank crezuse la un moment dat că fata leșinase. Nu era obișnuit cu atâta tăcere. Apoi observase ca tânăra nu era genul “vorbăreț”. Își vedea cu pasiune de treaba ei și își gusta din plin propria plăcere. O egoistă în toată legea.

Asta nu se gândește decât ia ea, își zise bărbatul. Nu vrea să dea nimic afără; se concentrează și, probabil, mai pune ceva deoparte pentru mai târziu. Ca vacile alea care mai rumegă o zi după ce au terminat de păscut. Dacă ar auzi comparația, precis s-ar ofusca. Se atacă tare repede fetele astea, iar despre metafore subtile nici n-au auzit. Mai bine mă abțin.

Se grăbea, totuși, așa că se precipită și schimbă poziția, trecând el deasupra. Apoi îi puse picioarele pe umeri și începu aplicarea metodei “ciocănașul pneumatic cu zurgălăi”. Această tehnică avea întotdeauna darul de a înnebuni populația feminină, dar mai ales îl ducea pe el, pe scurtătură, spre victoria finală. Victorie pe care o și obțină în scurt timp, eliberându-se de o grea povară.

Fata părea răvășită, se agățase cu mâinile de gâtul lui și îl încolăcise cu picioarele. Așa cum atârna de el, nu dădea nici un semn că ar fi dispusă să-l elibereze din captivitatea pulpelor ei.

— Gata! spuse Frank, încercând să scape din prinsoare. A fost o partidă memorabilă, dar toate au un sfârșit. Chiar un bun sfârșit, în cazul de față. Cel puțin după părerea mea. Felicitări, ai fost de-a dreptul fascinantă, domnișoară! Cred că n-ai învățat arta erotică cu care tocmai m-ai delectat la cursuri fără frecvență...

— Lasă asta acum! Mai bine spune-mi, îți place apartamentul? întrebă tânăra, cu o voce intenționat timidă, pentru a-și aduce clientul cu picioarele pe pământ.

— Ce-i drept, n-am prea apucat să văd mare lucru, însă holul ăsta e în regulă. Din păcate, nu prea obișnuiesc să închiriez locuințe care n-au mai fost demult locuite. Și dacă spui că apartamentul n-a fost folosit în ultima vreme... păcat! Mi-ar fi plăcut să încercăm fiecare podea în parte. Poate chiar și o parte din mobilă.

— Vinnie ține o contabilitate dublă! se repezi fata să mărturisească dintr-o suflare, de teamă că “nu va reuși să încheie contractul sperat. De fapt, apartamentul a fost locuit mai mult decât în ca-tastife, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Nici ea nu știa ce-o apucase, să-i facă astfel de confesiuni unui străin. Vorbele îi ieșiseră din gură fără voie. Parcă impulsul îi venise dintre picioare, imediat ce auzise regretul manifestat de Frank

și o bântuise gândul că ar risca să nu mai vadă niciodată frumusețea aceea de membru în stare de erecție maximă.

Hopa! își zise bărbatul. Fata asta știe mai multe decât mi-am închipuit. Dacă stau bine și mă gândesc, era de așteptat. Cu siguranță e o tipă cu multe secrete ascunse privirilor indiscrete.

— Așa fac toți, stai liniștită! se gândi el să nu-i trezească bănuiele, arătându-se prea bucuros sau prea insistent. În mod normal, asta nu m-ar interesa, însă chiar îmi place apartamentul și poziționarea lui. Și... pozițiile tale, mai ales. Acum ai putea să-mi dai drumul dintre picioare? Am încheiat, deocamdată.

— Eu nu cred și nici nu ai argumente să mă convingi. Ești la fel de tare ca la început! spuse ea, continuând să rămână suspendată și, balansându-se ușor în față și-n spate, simți fierbințeala neostoită a “vergelei” lui Frank.

— Dacă mă concentrez puțin, te pot convinge. Dar chiar crezi că a mai fost închiriat apartamentul de curând?

— Ne întoarcem și ne uităm pe celelalte registre - adăugă fata -, numai să nu te concentrezi... măcar câteva minute! Simt că îmi vine iarăăăăși!... adăugă, sugându-și dinții într-un mod cât se poate de sugestiv.

În cele din urmă ieșiră din apartament mulțumiți pe deplin. Partida de sex ce se întâmplase între ei nu fusese una oarecare. Pe stradă, înainte de a se urca în mașină, lui Frank i se păru că zărește cu coada ochiului un personaj suspect, strecurându-se după colț, ca și cum nu ar fi dorit să fie văzut. Ceru să conducă el, se lansă imediat în urmărirea necunoscutului și ajunse la timp, ca să vadă îndepărtându-se în grabă un autoturism mediu de teren și închis la culoare. Îi memoră cu ușurință numărul și zâmbi în sinea lui, satisfăcut.

CIA? se întrebă agentul în gând, ca să nu-i dea fetei ceva de bănuie. Tot ce-i posibil, dar... pareă mi- era cunoscută figura suspectului. Asta ar fi într- adevăr neplăcut. Dar... poate mi s-a părut. Am devenit puțin cam paranoic de când cu cazul ăsta! se gândi el, hotărând să se calmeze și să continue treaba pe care o începuse. De fapt, paranoia asta este ceva mai veche, dacă stau bine și mă gândesc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă tânăra, nedumerită. Nu te simți bine?

— Nimic, țin u s-o liniștească Frank. Mi s-a părut că recunosc pe cineva, dar m-am înșelat. Un fost prieten din copilărie cu care nu m-am mai văzut de vreo cincizeci de ani.

— Lasă, că nu mă duci tu pe mine! Scula aia din pantaloni n-are o asemenea vârstă și pentru asta aș fi în stare să bag mâna-n foc, la propriu. Nu-nu, nu mă duci tu pe mine, cavaliere!

Ajunseră la sediul firmei tocmai când ieșea pe ușă un omuleț cu o figură de hoț de buzunare ratat. Iar mersul lui părea ori al unui marinar prea obișnuit cu tangajul ori al unuia care a stat prea mult la pârnaie și e prea obișnuit cu rolul de “fetiță”.

A fost rândul fetei să reacționeze violent, călcându-l pe Frank chiar pe piciorul cu care apăsa pedala de accelerație. Mașina, ce tocmai încetinise, țâșni nervos, amenințând să lovească un bătrânul care trecea alene strada, într-un mod destul de imprudent.

— Hei! se înfurie Frank, reușind în ultimul moment să evite coliziunea printr-un viraj brusc. Ce-ți veni, n-ai toate mințile la mansardă sau ce?

— Scuze, scuze! se grăbi tânăra să-l calmeze. A fost și în interesul tău, crede-mă! Era vărul Vinnie, patronul. Dacă mă vedea, îmi făcea un scandal monstru și nici nu mai puteam să punem mâna pe registre. Îți dai seama că s-ar fi prins ce-a fost între noi. Mie îmi poate citi în ochi, zgripțuroiul ăsta.

— Bine-bine, se arată Frank satisfăcut de explicație. Puteai, totuși, să mă previi. N-ar fi fost mare scofală.

Mai așteptară puțin, ca vărul Vinnie să se îndepărteze suficient de mult, apoi intrară în sediu cât mai discret cu putință. Fata se apropie de un birou, scotoci puțin prin sertare, după care se îndreptă spre peretele unde, în spatele unui tablou, se găsea un mic seif. Apoi începu să meșterească la încuietoare.

— Cam slab la capitolul imaginație vărul ăsta al tău! spuse Frank, arătând spre seif și făcând un gest ironic cu degetul la tâmplă. Dacă lăsa acest seif în mijlocul camerei, ar fi avut mai multe șanse să nu fie observat de vreun spărgător.

— N-ar avea ce să fure de aici, spuse fata. Ascunde doar niște hârtii și ce să facă hoții cu hârtoage?! Numai fiscul să nu-i spargă biroul.

— Știu, știu! spuse Frank împăciuitor. Și eu fac la fel, doar n-o să-i dau «unchiului Sam» tot ce câștig cu greu, ca să aibă bani să trimită soldați unde-a înțărcat mutu' iapa.

Fata reuși în cele din urmă să formeze un cifru, apoi răsuci cheia și deschise ușa seifului, scoțând de acolo un catastif gros de mai multe degete.

— Observ că n-ai stat degeaba pe-aici, spuse Frank cu admirație în glas. Cunoști toate secretele patronului. Până și cifrul de la seif..

— Trebuia să-mi iau și eu câteva măsuri de precauție. Vinnie este cam schimbător și nu e un post căruia să-i dau cu piciorul, spuse fata, căutând în registru cel mai recent chirieș al apartamentului unde avusese loc recenta ei aventură erotică. Uite! Am găsit! Apartamentul a fost închiriat, pentru o săptămână, până acum trei zile, de... fundația "Prietenii lui Ezra Pound". Cine o mai fi fost și ăsta, de i-au făcut prietenii o fundație, habar n-am! Și nici nu mă interesează, adăugă ea ca să-și justifice ignoranța. În acest moment, tu ești singurul care mă interesează, adăugă, lipindu-se ostentativ de Frank, ca acesta să poată vedea însemnările unchiului Vinnie

— Caută pe web, dacă ești curioasă! Ce-aș vrea eu să aflu, dacă tot ai dat de ei, au vreo adresă, vreun număr de telefon la care să-i pot contacta? M-ar interesa niște detalii despre apartament. Știi tu, vicii ascunse, vecini năzuroși ori alte chestii de genul ăsta. Eu vreau să mă instalez acolo pentru o perioadă îndelungată, de aia întreb.

— Doamne - se minună fata -, întotdeauna ești așa chițibușar când alegi un lucru? Mă duci la disperare, tipicarule! Cu toate că mai devreme n-ai stat prea mult pe gânduri până te-ai decis să mi-o tragi.

— Aproape întotdeauna! se mândri Frank, fără a ști cu precizie de ce o face. Asta spune ceva

despre mica noastră aventură, nu?

Atinsă de acest compliment, fata roși ușor, lăsând sfioasă ochii în pământ. Îi reveniră în minte momentele acelea intense când simțise că zboară dintr-un cer în altul și... se excită din nou, aproape instantaneu.

Trebuie să-mi pun bikinii pe mine, că altfel mi se va prelinge pe picioare, își zise ea, emoționată. Doamne, ce bărbat! De mult nu m-am mai udat toată doar amintindu-mi de ce poate fi în stare un om adevărat. Sau de ce a fost el în stare, mai bine zis.

— Uite că au un număr de telefon și o adresă! reveni ea la subiectul principal. Îți fac și hatârul ăsta, dar să știi că nu-i pe gratis!

— La ce îți umblă mintea aia zglobie, frumoaso? Ți-ai pus în gând să mă șantajezi?

— La o nouă partidă, la ce altceva?! ridică ea din umeri, răspunzând la o întrebare tot cu o întrebare, dovedind astfel că nu era din cale-afară de inteligentă.

— Asta e foarte bine pentru afacerea noastră, spuse Frank, notându-și cu satisfacție datele mult așteptate. Îți promit că, fie și în eventualitatea în care n-am să aleg apartamentul ăsta al nostru, tot am să mai vizitez câteva cu tine.

Și, ca să-și întărească vorbele cu câteva gesturi elocvente, o prinse pe fată pe după mijloc, frângând-o puțin de talie și o sărută apăsător, ceea ce voia să însemne în realitate: “Nu știu dacă am să ți-o mai trag, dar te trec oricum în agendă”.

În cele din urmă părăsi biroul, lăsând-o pe tânără să continue ce începuse cu câteva ore în urmă, cu gândul la promisiunea de revedere pe care el i-o aruncase din prag.

CAPITOLUL VI

Când tânărul agent ajunsese la sediu, Mark tocmai ieșea din biroul bătrânului dinozaur, cum le plăcea tuturor să-l numească pe șeful Diviziei Secrete, Robert O'Neill.

— Cum e, șefu'? întrebă Frank, observând ultima destinație a colegului său.

— Nu stăm grozav cu conducerea, după cum m-am așteptat. *Boss-ul* mi-a sugerat niște piste absolut abracadabrante și a insistat să merg pe ele, spunând că informațiile lui îi indică aceste căi ca fiind izbăvitoare. Da, da! accentuă el, observând mirarea de pe fața lui Frank. Chiar așa s-a exprimat: iz-bă-vi-toa-re!

— Atunci, așa o fi, șefu', conchise celălalt. Că nu l-or fi pus acolo degeaba, nu? O avea o inteligență ascunsă pe care noi, muritorii de rând, nici măcar nu i-o bănuim.

— Ai și tu dreptate. Dar întrebarea care se pune este: soluția e izbăvitoare pentru cine?, Pentru noi doi, cred că în nici un caz. Tu ai reușit să afli ceva?

Frank îi relatează pe scurt, sărind peste câteva amănunte care știa că nu-i erau pe plac partenerului său, ceea ce aflase referitor la organizația-fantomă. Apoi îi povestește despre episodul cu presupusa urmărire și își exprimă temerea că fusese filat.

— Promițător, aprecie bătrânul detectiv, încercând să-și ascundă satisfacția. Acum rămâne să aflăm ce-i cu fundația asta și, doar din curiozitate, să aflăm cine e Pound ăsta. Chiar așa, ce-o fi învârtit la viața lui de s-a procopsit cu o fundație?

— Asta și am de gând să fac, șefu'! replică Frank, îndreptându-se spre biroul lui luiu, ca să acceseze internetul.

Avea de gând să afle, pentru orice eventualitate, și pe numele cui era înregistrată mașina cu care bănuia că s-ar fi refugiat posibilul său urmăritor. Între timp - se gândi Mark - eu vreau să descopăr ce-i cu armele alea pe care le deținea Ommar. Și parcă mai aveam ceva de făcut... Da! - își aminti el - trebuie să aflui unde a telefonat Zaher.

Bătrânul se instalează la birou și începu să apeleze niște cunoștințe, pe a căror discreție putea conta oricând. Astfel, după vreo jumătate de oră, află numărul la care sunase Zaher și identitatea abonatului ce avea în proprietate acel număr.

G.B. Milton, citi el în gând. Nu-mi spune nimic numele ăsta. Trebuie să îl pun pe luiu să intre iarăși în câteva rețele, să vedem dacă într-adevăr lucrează la vreun serviciu special sau a înțeles moșul ăla greșit. Să-l sun și pe Steven... poate reușește să afle el ceva despre armele acelea.

Zis și făcut.

— Salut, bătrâne! se auzi glasul vesel al fostului său coleg. Cam devreme. Te-am rugat să ai puțină răbdare, măcar până mâine.

— Nu de asta te-am sunat. Dacă îți trimit acum pe fax diverse coduri și numere de inventar pentru niște arme, îmi poți afla dacă au fost înregistrate la voi ca furate? Am găsit un depozit imens

la arabul ăla de care ți-am povestit. Ommar îl cheamă.

— Bineînțeles că pot afla. Se face, altfel aş fi venit degeaba în armată, nu? După primele investigații pot să-ți spun că îmi place din ce în ce mai mult cazul ăsta, să știi! Devine tot mai palpitant pe măsură ce te afunzi în el. Iar eu m-am afundat de-a binelea.

— Stai ușor, nu te ambala! Nu avem decât niște culoare subțiri; poate că te hazardezi prea mult. Spun asta pentru că ți s-a mai întâmplat, dacă ți- aduci aminte.

— De data asta nu prea cred. Ah, am uitat să-ți spun... Tipul cu care s-a întâlnit colegul tău cel tânăr, Jim Cobalt...

— ... Da, parcă așa îi zicea, ce-i cu el?

— Am apucat să mă interesez. Ori e colegul tău paranormal la cap ori e o păcăleală, pentru că un Jim Cobalt din CIA a murit, acum patru ani, într-o misiune, unde crezi?

— Nu știu și nici n-am timp de șarade.

— Atunci caută-ți altă meserie, colega! La Priști- na, Iugoslavia... Kosovo, dacă-ți spune ceva. Și să nu mă întrebi ce mama naibii căuta un agent CIA într-o zonă de război, că nu ai timp să afli în noaptea asta toate detaliile pe care ți le pot oferi despre acest subiect. Cât despre șarade, ai putea să le dai mai multă importanță. Nu omite faptul că te afli în prag de pensie și, ceva mai în colo, s-ar putea dovedi folositoare. Apropo, de oracole ai auzit?

*

— Nu prea mă pricep eu la artă, șefu' - îl întâmpină Frank pe Mark, când acesta intră în bârlogul lui luiu -, dar Ezra Pound ăsta... mare păcălici. Norocul lui e... că a murit și că niște dubioși îi folosesc acum numele ca paravan pentru lucruri suspecte. Eu unul nu m-aș fi împrietenit cu el dacă mi s-ar fi oferit ocazia.

— Da, spuse îngândurat Mark. Se pare că nici lui Zaher nu i-a prea plăcut. Tu ești sigur că Jim era... Jim? Adică s-a legitimat, era într-adevăr de la noi? Așa s-a prezentat?

— Abia acum, pentru că mă întrebi, realizez că eu doar l-am bănuț că lucrează în FBI. El doar a confirmat, mai exact, nu m-a contrazis. Vreau să spun că a confirmat... Într-un fel, adăugă Frank, din ce în ce mai nesigur, pe măsură ce rememora întâlnirea cu respectivul.

— Adică, cum într-un fel?

— Nu știu cum să-ți explic... L-am cam luat peste picior când l-am văzut acolo, popandau. Cunoști genul filfizonului la patru ace. S-a și împiedicat ca prostul într-un cui, așa că am presupus, cu voce tare ce-i drept, că aparține acestui faimos serviciul operațional. Iar el n-a zis nu. Nu m-a contrazis. Poate că i-a convenit.

— Mai precis, ce-a spus?

— Păi, a zis că e de la "Dosarele X", că eu l-am întrebat ce departament a avut neșansa să se procopsească cu unul ca el.

— Gata, m-am lămurit! Nu vreau să analizez acum maniera ta de a efectua niște cercetări, de a legitima niște suspecti care apar la locul unei crime, da?

— Da, șefu', m-am cam pripit! Recunosc! Dar sigur era un oficial, de asta nu mă îndoiesc câtuși de puțin. Îi știu până și după călcătură, în cazul în care au inteligența de a-și ține gura închisă. Îi miros de la o poștă. E drept că - începu agentul să se căiască din nou de neglijența lui - Eduardo îi zicea Clifford.

— Ajunge, n-o mai ameți, că mă scoți din pepeni, naivule! Ce pot să-ți spun e că Jim Cobalt este, a fost mai bine zis, agent CIA.

— Aha, deci l-am citit. Dar l-au dat afără, nu? Povestește-mi cum s-a întâmplat! Adică, spune-mi amănuntele interesante pe care ai pus mâna!

— Ești dus cu pluta, mucosule, asta e! Nu l-au dat afără, a murit în misiune, acum patru ani. Știa suspectul ce știa când a spus că lucrează la "Dosarele X". Și încă un lucru. N-am o idee exactă despre cine de cine și-a bătut joc. Din câte văd, el te-a avut pe tine, nu invers. Pămpălăule!

— Extraordinar, ce tâmpit am putut fi! Dar a- tunci cine era și ce căuta acolo?

— Asta rămâne să aflăm, nu-i așa? Deșteptule! Eu aș sugera o nouă vizită la Eduardo - parcă așa-l chema pe columbian. Propun o abordare dură și, eventual, o percheziție neplăcută. Poate găsești și niște "marfă", înțelegi, cât să-l sperii.

— Adică să mă duc singur la el? se arătă Frank îngrijorat, gândindu-se cu spaimă la Conchita cea veșnic în călduri.

— Poți să iei pe cineva cu tine, să te țină de degetel. Eu trebuie să mai verific câte ceva cu ajutorul lui luiu. Am aflat numărul la care a sunt Zaher și sper să-l găsim pe respectivul într-o bază de date. Ce zici, părinte al computerelor? îl întreabă bătrânul agent secret pe cel despre care tocmai făcuse vorbire.

— Șefu', dacă tot n-am apucat să mănânc până acum, nu mai contează nici de-aici încolo! se arătă luiu nepăsător. Abia m-am obișnuit cu flămânzeala, așa că nu trebuie să ai remușcări, gândindu-te prea mult la umila mea persoană.

— Vrei să spui că n-ar băgat nimic la ghiozdan pe ziua de azi? Nu-i o idee rea, se învioră Mark, mai mult pentru sine. Comandăm câteva cutii de pizza și niște mâncare chinezească, ești de acord?

*

În cele din urmă, Frank se decise să dea piept de unul singur cu dresorul de hipopotami. Se gândise că, în fond putea încerca o singură dată, mai puțin experiențele sexuale cu bărbați și trezitul devreme dimineața. Din păcate, se părea că pornise cu stângul, întrucât la Eduardo acasă nu răspundea nimeni.

Înclina să considere chestia asta un ghinion, dar putea fi și un noroc, pentru că îi permitea să facă o mică "inspecție" a locuinței, chit că se temea de vreun sistem de alarmă. Decise să-și încerce norocul, dar constată îndată că ușa era deschisă.

Probabil e prea sigur pe el și își închipuie că nimeni nu are curajul să-i jefuiască locuința, se gândi Frank la tot felul de aiureli.

Va să zică, concluzionă agentul, ceva nu e tocmai în regulă în Danemarca.

Intră încetișor în vastul apartament, ținând pistolul din dotare în poziție de tragere, pentru orice, eventualitate. În marele salon de primire nu găsi pe nimeni, ca de altfel în nici una dintre încăperile de la parter, nu puține la număr. I se păru suspect că nici unul dintre angajații casei nu era la postul său ori măcar portarul acela nesuferit. Un traficant de talia lui Rincon nu putea trăi fără patru-cinci persoane care să-l servească 24 de ore din 24.

Urcă, încercând să nu facă nici un zgomot, la catul superior. Aici, dintr-un hol larg, care se deschidea în capul scării, se putea ajunge în trei încăperi. Una dintre uși era întredeschisă și un fel de tânguială se putea auzi în liniștea ce domnea în jur. Cu oarecare emoție în suflet, neștiind dacă să se teamă mai mult de eventualii gangsteri sau de o întâlnire nas în nas cu Conchita, Frank împinse încetișor ușa cu piciorul și intră în încăperea din care se auzise văicăreala. Deși se pregătise psihic pentru orice surpriză încă de când împinsese ușa, spectacolul care i se oferă privirii îl ținui instantaneu. Era o imagine de senzație.

În fundul camerei - un dormitor gen «cuibușor de nebunii» - trona un imens pat cu baldachin sub care Frank și-ar fi putut gara mașina. Conform așteptărilor sale, în încăperea predomina culoarea roz, iar puful, penele și pernele erau accesoriile care transformau acel spațiu într-o odaie supraaglomerată, în ciuda dimensiunilor ei apreciabile. În mijlocul patului, în stare de semiconștiență, goală (exceptând ciorapii negrii cu portjartier) trona Conchita, o masă enormă și diformă de șunci și pomezi. Zăcea pe spate, amețită, din motive care lui Frank nu i-au fost clare la început. Cumva între picioarele ei, aproape înecat, zăcea, la fel de gol, dar cântărind mult mai puțin, un individ și mai amețit. Lângă pat, așezat pe un scaun, ținându-se cu mâinile de cap și smiorcăindu-se amarnic, se găsea nimeni altul decât “gloriosul” traficant columbian Eduardo Rincon.

Scena îi stârni lui Frank un hohot puternic de râs, la care a contribuit și tensiunea resimțită încă de la intrarea în casă. După ce reuși să se oprească din râs, observă că lângă Eduardo zăcea un pistol de cel mai mare calibru pe care îl văzuse Frank în viața lui. Abia atunci realizează că individul pitit în faldurile Conchitei era destul de palid și că, dint-o parte, probabil din dreptul capului, după cum putea să ghicească el, îi curgea încă sânge.

— Hopa! spuse Frank. Se îngroașă gluma, brunețelule! Crimă pasională, cumva?

Însă Eduardo nu părea să-l ia în seamă, așa că detectivul se simți obligat să-i lipească două perechi de palme, pentru a-l ajuta să iasă din transa în care intrase de bună voie. Abia atunci Rincon încetă cu smiorcăitul lui sinistru și reacționează față de prezența tânărului agent apărut din senin.

— M-a înșelat, nemernica! Și nu-i prima oară când o face. M-a înșelat, înțelegi? Pe mine! Tocmai pe mine, binefăcătorul ei.

— Păi, ultima dată mi-o ofereai chiar tu ca s-o smotocesc puțin. Cum adică te-a înșelat?

— Nu înțelegeți. Nici nu mă surprinde. Copoii nu înțeleg niciodată nimic. Voi nu puteți face deosebirea între un dar, semn al ospitalității, și un furt. Dacă vii la mine în casă și îți ofer un măr, sunt ospitalier. Dacă intri fără știrea mea și iei un măr, ești un hoț, iar eu un păgubit. Și nemernicului ăstuia i-am oferit de atâtea ori... fructe... Iar el m-a furat. Acum pricepi cum stă treaba?

— Adică, i-ai oferit-o pe falnica afro-americană numită Conchita, iar el a acceptat și a prins gust, nu?

— Cum să nu prindă? Cine putea scăpa farmecelor ei? Dar așa, când eu lipsesc de acasă, asta n-am putut suporta. A trebuit să-l împușc, nu mi-a dat nici o șansă pentru a-l lăsa în viață. Nici măcar o alternativă. Înțelegi, copoiule?

— Deci, tu vrei să mă faci să cred că ești o victimă. E și asta o chestie...

— Nu uita că am o reputație de apărat. Dacă află partenerii mei că sunt slab de înger, mă mănâncă pe pâine în secunda doi. Dar acum, nu mai contează. Oricum sunt terminat.

— Haide-haide, omule, revino-ți! Cred că o crimă, acolo, nu e ceva neobișnuit la tine, nu? O să-ți treacă. Pe mine nu mă interesează asta, atâta vreme cât colaborezi deplin cu mine la un caz. Totul o să fie OK. Conchita să fie sănătoasă, că belele curg!

— A leșinat, săraca! se arată înduișat Eduardo. E tare nevriconă. I se face rău numai când zărește o armă, darmită la vederea sângelui. Leșină chiar și atunci când e în perioada aia... o știi, femeiască. Ce mai, nu suportă sângele de când se știe.

— Și cine-i craiul ăsta ratat care n-a mai avut zile? Vreun vecin, vreun client ori poate vreo rudă?

— Mai rău, e agentul CIA Robertson. Richie Robertson, partenerul lui Clifford, amicul tău. De-aia spuneam că nu mai am nici o șansă. Totul are să se ducă de râpă. Nu-mi făceam griji din cauza ta. Te lichidăm și uităm toată povestea. Ar fi fost simplu. Dar cu ăsta, care a gustat pe ascuns din fructele mele, lucrurile se complică al dracului de tare. Eram parteneri, înțelegi? Parteneri de afaceri.

Abia acum simți Frank nevoia să se așeze. Deci, amorezul răposat era un agent CIA, ca și Clifford, alias Jim Cobalt care se dăduse drept angajat al FBI. Acum se mai limpezeau apele. Întrucâtva.

-Eduardo, fratele meu traficant... seamănul meu, ne putem ajuta reciproc în cazul ăsta. Întâi te scap de ipochimen, pe urmă tu îmi spui tot ce știi, iar eu îți asigur protecția de care ai mare nevoie. Ce zici?

— Tu? îl privi neîncrezător Eduardo. Să-mi asiguri mie protecție? În fața celor de la CIA din „Dosarele X”? Cred că glumești!

— Nu glumesc absolut deloc. Iar dacă ai urmărit serialul, să știi că „Dosarele X” țineau de FBI, nu de CIA. Am posibilitatea să-l fac dispărut pe imbecil, iar colegii lui nu cred că sunt la curent cu aventura, așa că putem șterge urmele. Sau aș putea să-i sunăm chiar acum. Însă cred că n-o să fie tocmai bucuroși să afle că unul dintre superantrenații lor oameni a fost împușcat de o mână de lucru din lumea a treia.

— Care „mână de lucru”? se înfurie Eduardo. Eu sunt Eduardo Frederico de Alazabar y Castilietto Rincon, unul dintre șefii cartelului de la Medellin! Ține minte asta, copoiule! Nu sunt cine știe ce fraier care a pus ieri piciorul în America. Tu nu te uiți la filme ca să vezi cât de răi sunt cei asemenea mie?

— Hei, băiatu'! Coboară un pic de pe catarg, te rog! Încercă Frank să-l readucă la realitate pe

pirpiriu. Dacă măcar o parte din ce mi-ai zis până aici e adevărat, nu ești decât un om de paie în mâna băieților. Tu și tot cartelul ăla al tău, dacă vrei să mă- nțelegi.

— Noi suntem cei care conducem afacerea, albule, nu încerca să mă duci cu preșul că nu ține! Iar voi sunteți ăia bolnavi. Reprezentați 4% din populația globului și consumați 64% dintre drogurile care se produc la nivel mondial, asta e. Voi sunteți oamenii de paie, nu noi! Așa că nu-mi da mie lecții referitoare la... unele priorități, că nu m-au ales oamenii tăi dând cu zarul! Rețeaua e a mea, înțelegeți? Fac afaceri cu voi? OK! Care-i problema? Sunteți niște clienți ca oricare alții, ceva mai lipsiți de scrupule ce-i drept, ceva mai lacomi, dar tot clienți. Aveți «interese superioare», exportați «stilul de viață american»? Treaba voastră! Noi hrănim un sfert din populația țării cu banii pe care îi luăm de la voi. Și voi? Cum aflați că niște țărani prăpădiți, care mor de foame, au plantații de cannabis pe care voi nu le controlați, le dați foc la culturi și îi împușcați din elicoptere. Apoi spuneți că ați mai făcut un pas în combaterea traficului de stupefiante. Știi ce? Dacă mă gândesc mai bine, chiar mă felicit că l-am împușcat pe porcul ăsta care a răpit inima prințesei mele. Ce zici de-un scotch cu gheață, schimbă gazda dintr-o dată discuția?

Frank îl lăsase ca să se mai descarce, însă nici pe departe n-o făcuse din rațiuni terapeutice. Înțelesese că Eduardo era într-o stare propice destăinuirilor. Chiar dacă numita Conchita trecea în ochii oricărui om normal drept un monstru și nimic mai mult, se părea că Eduardo nutrea cu totul alte sentimente la adresa celor peste 200 de kilograme. Agentul văzuse în cariera lui mulți oameni cedând complet în asemenea momente, tânjind după un umăr pe care să plângă și după o ureche care să le asculte confesiunile. Acum sosise momentul s-o facă pe confesorul unui mafiot. Culmea ironiei.

Chiar îi sugerase o dată unui coleg înscenarea unui adulter, ca metodă de obținere a unor informații. Nu fusese luat în serios, deși nu glumise deloc. Avea acum ocazia să-și verifice teoria pe viu. Atâta timp cât putea canaliza pofta de confesiune a columbianului în afara subiectului clasic, femeia, Frank era sigur că un asemenea procent de informații nu ar fi fost obținut nici în urma celor mai sadice torturi. În consecință, se hotărî să-l urmeze pe Eduardo în salon. Înainte de asta, după ce-și trase pe mâini mânușile chirurgicale de care nu se putea despărți („niciodată să nu pleci de acasă fără ustensile subțiri din cauciuc!”, obișnuia el să le spună mai tinerilor săi colegi), Frank îl apucă pe răposatul agent CIA de o mână și de un picior, extrăgându-l nu fără greutate dintre șuncile negre ale Conchitei.

Emoțiile fuseseră prea puternice, se părea, pentru constituția nesănătoasă a balenei. Așa că, după ce leșinase la un moment dat, adormise buștean. Sforăiturile profunde, care zguduiau ciucurașii baldachinului, erau un indiciu cât se poate de clar în acest sens. Negresa se afla în brațele lui Moș Ene și trăgea fără jenă la aghioase.

O dată îndeplinită această formalitate, deși Conchita nu păruse deloc deranjată de cadavrul afundat printre cărnurile ei, musafirul coborî în salon pentru a profita de moment. Acolo îl găsi pe columbian prăbușit pe canapeaua mare din piele fină, având privirea ațintită în gol, iar mintea, cu siguranță - destul de rătăcită. Ținea în mână un pahar aproape plin de scotch și îngâna încetișor o

melodie cu accente latine. Era mai mult o incantație, decât un cântec adevărat.

— Ehe, copoiule, știu că ție fata aia îți pare mai dolofană dar, dacă ai ști ce suflet zace în pieptul ăla mare al ei... Apropo, ai mai văzut asemenea bust? Ce mai țâțe! Nu sunt suficiente două mâini ca să cuprinzi una singură. Mă excit numai când mă gândesc la ele, darmite când le văd sau când le smotocesc.

— Un piept cât se poate de remarcabil, într-adevăr! aprobă Frank, interesat. Dar nemernicul ăla... să nu-i ajungă generozitatea ta...

— *Gringos*, nu? Parcă așa vă spuneau ăia în *western-uri*. Când v-a ajuns vouă generozitatea cuiva? El și partenerul lui au avut ușa deschisă la mine zi și noapte. Iar pe grațioasa mea iubită au avut-o tot așa. Eu, spre exemplu, sunt de părere că afacerile bune leagă prietenii trainice, greșesc? *Les bons affaires font des bons amis!* Îți închipuiai că sunt abrutizat de droguri și băutură? Eu nu iau droguri și nu beau decât la ocazii speciale. De fumat, doar rar și numai țigări de foi cubaneze. Potăile alea, în schimb, nu-și refuzau nimic, mai ales când nu trebuiau să scoată bani din buzunar. Erau, doar, invitații mei permanenți...

— Și tu, ca izvorul nesecat. Îi omeneai cu ce aveai mai bun, se vede treaba, continuă Frank să-i dea apă la moară.

— Păi, așa am înțeles eu că e frumos să trăiești. Dacă te strângi ca o stafidă, trăiești ca ea, nu? Veneau aici, uite, aici unde stai tu, chipurile în misiune, și făceau cu mine tot felul de aranjamente, care mai de care.

— Ce fel de aranjamente? Cu fete, cu Conchite, ori cu altceva?

— Și de-astea, dar nu constituiau o problemă. Îmi spuneau de ce marfă aveau nevoie, îmi furnizau echipamentul necesar, iar eu mă ocupam de toată tehnologia de fabricație. Poate îți închipui că țăranii ăia, pe care vi-i arată vouă la televizor și laboratoarele din filme, amenajate în hangare improvizate în junglă, pline de mocârțani idioți pe care îi împușcă primul venit, sunt adevăratele fabrici de stupefiante? Ai idee cât mă costă pe mine deschiderea unei exploatări, cu specialiști, chimiști, materie primă, ambalare și alte hangarale.? De unde crezi că se aduce aparatura? Crezi că o fabricăm în Columbia, când noi nu facem nici măcar biciclete? Toate astea sunt imposibile fără o infrastructură serioasă, sprijinită de investitori puternici. În speță, chiar de voi. Că doar consumați, nu glumă...

— Dar banii unde ajung?

— Sincer, nu mă interesează. Chiar mi-am dat seama că era contraindicat să știu și schimbam vorba când se lansau ăia în tot felul de povestiri fantastice, atunci când se îmbătau. Cine știe?... Zaher mai cunoștea câte ceva, sunt sigur. M-a rugat odată să-l ajut cu niște relații de-ale mele pentru transporturile masive spre Europa. Și te asigur că nu era vorba despre conserve de pește!

— Dar despre ce?

— Probabil era vorba despre arme, răspunse hispanicul, umplându-și din nou paharul. Nu dețin informații exacte și nici nu mi-am dorit acest lucru. cum ți-am mai spus. Erau lăzi de lemn, deci

înăuntru putea fi orice. Dar, te întreb eu, ce se putea transporta în Balcani, în plin război? Untură de pește scutită de taxe? Cuie sau materiale pentru construcții în plin război? Tot prin păcălicii ăștia doi se făceau tranzacțiile.

— Dar, ia spune-mi, tu chiar n-ai idee ce a determinat asasinarea lui Zaher?

— Sincer? Cred că a refuzat o tranzacție. Nu mă întreba de ce fel era, că nu știu, ți-am mai spus. Totuși, te asigur că în nici un caz nu era vorba despre droguri sau alte produse de proveniență America de Sud. De altfel, el mai avea niște laboratoare și culturi prin Afganistan... sau Pakistan sau o altă țară cu aceeași terminație. Cum să-ți spun eu... el era un fel de responsabil cu filiera arabă, islamică. L-am cunoscut în Columbia, când am făcut niște afaceri foarte bune cu el, așa că am ajuns să colaborăm în tranzacțiile cu voi. Eram amândoi de părere că două filiere total deosebite sunt mai greu de controlat de către CIA. Ca și mariajul între două mari familii; înțelegi raționamentul?! Uite, că mi-ești simpatic, îți mai dau o idee! Imbecilul de sus nu-și mai lua de-o bună bucată de timp măsuri speciale de prevedere când venea pe aici. De-aia a și pățit ce-a pățit! Fă-i un control la buzunare. Vezi că și-a lăsat mașina în față! S-ar putea să afli mai multe decât de la mine. În legătură cu Zaher cel puțin...

— De ce spui asta? Ce te face să crezi că el ar avea vreun amestec în moartea lui Zaher?

— Să-i spunem... un al șaselea simț sau o convingere de om versat că, dacă se întâmplă ceva murdar, e implicat întotdeauna unul dintre serviciile voastre mai mult sau mai puțin secrete.

— Atât?

— Ai cuvântul meu de onoare! mai apucă să zică Eduardo și se prăbuși, doborât de băutura pe care nu încetase nici un moment să o toarne pe gât.

Frank fu uimit de acest colaps brusc care-l luă prin surprindere. Nimic până atunci nu arăta că Eduardo se afla aproape de limita rezistenței, în pragul unei come alcoolice. Așa un băutor nu mai întâlnise niciodată și îi păru rău că trebuia să întrerupă aici discuția, pe care o găsisse, de altfel, extrem de interesantă. Dacă ar fi bănuit că Eduardo nu rezista la băutură, l-ar mai fi temperat pentru a lungi dialogul. Dar așa... Acum nu mai avea altceva de făcut decât să urmeze sfatul lui Rincon. În concluzie, începu să investigheze cadavrul din camera Conchitei. Mai bine zis, să-i buzunărească hainele.

CAPITOLUL VII

— Mă întreb dacă am făcut bine că ne-am amestecat în treaba asta cu cadavrul? spuse Mark, după ce reușiseră, în cele din urmă, să rezolve toate aspectele problemei. Nu că mi s-ar fi părut prea dificil, deși trebuie să recunoști că n-a fost ușor să ieșim cu tipul pe stradă, mimând că ar fi beat. Om fi noi oameni ai legii, dar nu înțeleg de ce ai vrut cu tot dinadinsul să respecți o promisiune făcută unui nemernic?

— Nu, șefu', nu m-a apucat onoarea la vârsta asta! Nu am curățat locul pentru că i-am promis lui Eduardo, deși nu părea băiat rău. Am zis că e mai bine să scoatem tot ce se poate de la răposat. Și cum de vorbit nu mai poate vorbi, poate aflăm altfel de informații prin intermediul lui.

— Adică? vru să afle Mark, care nu-l prea înțelegea pe colegul său.

— Păi acte, cărți de credit, adrese... Are un lap- top în mașina..., parole, agenda telefonică din celular. Individul e plin de informații și așa, mort cum e. Dacă venea poliția, nu mai aveam acces la ele. Îți dai seama că dispăreau toate cât ai zice pește. De îndată ce i-am văzut mașina, am avut un moment de bucurie.

— De ce, că poți să conduci un automobil al CIA sau vrei să-l vinzi pe bucăți în Harlem?

— Ții minte că, la ieșirea din apartamentul ăla unde a fost Zaher, am avut impresia că eram urmărit de cineva și am reușit să iau numărul mașinii? ignoră Frank ironia.

— Da, îmi amintesc. Vrei să spui...

—... Exact, asta e mașina în care a urcat individul ce mi se părea cunoscut. Cred că era Jim, alias Clif- ford, alias cine știe cum și-o mai fi zicând! El o conducea, nu ăsta, nefericitul.

— Asta ridică o seamă de probleme noi, spuse Mark, îngândurat.

— Înseamnă că sosirea mea la Zaher a fost un aspect neplăcut pentru ei și respectivii au decis să mă urmărească, ca să vadă dacă ajung la vreun rezultat. Faptul că nu am colaborat oficial indică un amestec necurat de-al lor în toată afacerea. Un asemenea comportament îi plasează mai curând în tabăra vinovaților, nu?

— Să nu ne pripim cu concluziile, deocamdată! încercă Mark să-l tempereze. Știi că ăștia au metode mai ciudate de lucru. La ei orice lucru cât de simplu trebuie să fie foarte complicat și misterios. Cred că se deghizează și își iau identitate falsă chiar și atunci când merg la toaletă. Plus că există posibilitatea să fie ceva în neregulă doar cu ei doi, nu? Nu-i obligatoriu să fie implicată întreaga agenție.

— Ce-i drept..., admise Frank. Ai aflat ceva despre individul ăla?

— Încă n-am reușit să descoperim nimic. Cred că va trebui să ne bazăm, mai mult decât ne așteptam, pe Steven. Oricum, e suficient de târziu și propun s-o lăsăm pe mâine. Dacă te simți totuși vioi, poți să scotocești prin lucrurile agentului fără mine. Dacă nu, și mâine e o zi. De fapt - aprecie Mark, consul- tându-și ceasul - e deja mâine de câteva ore bune. Iar eu n-am mai luat o masă cum

trebuie de nici nu mi-aduc aminte, mai zise agentul, făcând abstracție de cele patru pizza gigant pe care le mâncase în compania lui luiu, căruia îi fusese suficientă una singură.

*

Așteptă ca Mark să plece, apoi începu să scotocească prin scumpele haine ale răposatului. Găsi câteva legitimații de la diverse instituții, toate arătând ca fiind veritabile.

De fapt, chiar sunt reale, gândi Frank. Singura minciună e faptul că individul ar fi lucrat acolo. În rest, toate sunt originale. Nimic fals la ele, nici elemente de secretizare nici la semnături, nimic. Deci, tipul lucra la cel mai de sus nivel. Cam trist, dacă stai să te gândești cât plătește contribuabilul pentru treaba asta.

Găsi și o fotografie a individului, împreună cu două pipițe și un alt tovarăș, îmbrăcați în echipament militar de camuflaj. În fundal se zărea un automobil de teren tip Hammer, care avea o antenă interminabilă montată deasupra. Bolidul era inscripționat cu inițialele KFOR. În spatele acestuia putea fi admirat un peisaj oarecum pitoresc: câteva case pe jumătate căzute la pământ, probabil intrarea într-un sat devastat de furie și nesăbuiță. Se uită pe spatele fotografiei. O mână grăbită, tremurătoare, aruncase în fugă câteva cuvinte: Aracinovo, Mac. 06.2001.

Unde dracu' o fi asta? se întrebă Frank, strecurând poza în buzunar.

Privi în jur, de parcă ar fi putu fi zărit de cineva. Zâmbi de propriul său gest, apoi găsi pașaportul defunctului într-un compartiment al portofelului, alături de 1200 de dolari.

Ia să vedem pe unde s-a plimbat băiatul ăsta în ultimul timp! își zise agentul, simțindu-se din ce în ce mai obosit. Poate că nu ar fi trebuit să bea atât de mult la columbian, se apostrofă el de unul singur. Prea mult alcool strică și dăunează grav sănătății. Cel puțin așa se spune.

Pașaportul era relativ nou, așa că nu figurau prea multe vize pe el. Mexic, Columbia de două ori, Macedonia și cam atât.

Asta o să-l bucure pe amicul bătrânului, se gândi agentul. Parcă Steven îi zice.

În rest nu mai găsi nimic interesant. Telefonul era închis, laptopul - de asemenea.

O să-l pun mâine pe luiu să caute prin el mai amănunțit. Habar n-am să trec de parole, își mai spuse, luându-și trendul și părăsind secția în grabă, cu gândul la o binemerită odihnă.

Afără își dădu seama că-și lăsase mașina în apropierea locuinței columbianului, pentru că se întorseseră cu cea a decedatului. Se hotărî s-o lase în continuare acolo, până a doua zi, și opri un taxi. Ajuns în fața locuinței sale din Queen, i se păru că vede la una dintre ferestre o lumină slabă mișcându-se prin casă, ceea ce avu darul să-l alarmeze. Înaintă tiptil spre imobil. Văzu că ușa fusese forțată, așa că bănuielile i se confirmară pe deplin. Aveam musafiri neinvitați. Își armă pistolul, împinse ușurel ușa și se strecură în casă. Niște zgomote înăbușite răzbăteau până la el de la etaj. Urcă scările, încercând să deslușească dacă avea unul sau mai mulți oaspeți, iar ritmul acelor zgomote îl conduse la concluzia că era vorba despre un singur individ.

Asta n-ar trebui să-mi creeze prea multe probleme, continuă el să-și planifice mișcările, calculând pașii pe care îi făcea ca o felină. Ajunse în dreptul camerei pe care o folosea drept birou.

Zgomotele de acolo proveneau, iar ușa era întredeschisă. Se lipi cu spatele de zid și încercă să vadă poziția celui din cameră. Intrusul părea să caute ceva printre hârtiile de pe birou, după fâșâitul care se auzea. Frank făcu rapid un calcul simplu. Biroul era situat lângă fereastră, adică drept în fața ușii, ceea ce însemna că musafirul nepoftit trebuia să stea cu spatele la aceasta, pentru a putea scormoni printre hârtoage. O poziție care lui îi convenea de minune.

Cam neglijent, micuțul, se gândi Frank, oarecum amuzat de situație. Și-o fi închipuit că nu ajung acasă în noaptea asta? Oare cât de multe știe idiotul despre mine?!

Întinse mâna prin deschizătura ușii și apăsă încetișor comutatorul. În același timp, împinse ușa cu umărul și intra în forță în încăpere, cu pistolul îndreptat spre locul în care calculase că s-ar afla curiosul, gata să tragă.

— Măinile sus! urlă agentul, cât putu de convingător. Dacă ți se mișcă vreun fir de păr, te-am găurit urgent! Te curăț, ai auzit?

Văzu un individ îmbrăcat în niște blugi de culoare închisă și un pulover negru pe gât. Chipul îi era mascat de o cagulă nu tocmai reușită, după gusturile gazdei. Bărbatul sări instantaneu în picioare și ridică mâinile înspre tavan, semn că n-avea de gând să-și riște viața, o dată surprins în acea postură delicată.

Încântat de rezultatul profesionalei sale intervenții, Frank făcu un pas în cameră, apoi simți o lovitură puternică în ceafă și căzu lat, fără cunoștință.

*

În cele din urmă, Hassan luase o decizie. Nu putea să refuze târgul, indiferent de ceea ce i s-ar fi cerut în schimb. Trebuia doar să se asigure că viața familiei lui nu va mai fi primejduită în nici un fel din acel moment. Asta însemna să le asigure celor dragi o situație stabilă, într-un loc în care să nu poată fi găsiți, în cazul în care cei ce îi propuseseră târgul nu s-ar fi ținut de promisiune, după ce el s-ar fi achitat de misiunea pe care îl șantajaseră să o ducă la îndeplinire. Știa că nu se putea baza în nici un fel pe cuvântul lor, așa că avea de gând să rezolve totul ca și cum oamenii aceia nu i-ar fi promis nimic. Ceea ce îl interesa în mod special era să-i revadă pe ai săi cât mai repede, așa că aștepta cu nerăbdare următorul mesaj prin care să stabilească locul întâlnirii. Nerăbdarea lui nu mai cunoștea margini. Nu trecu prea mult timp. În fiecare zi, în drum spre serviciu, oprea la colțul străzii ca să-și cumpere un hot-dog de la Miguel, un tânăr simpatic și plin de viață, care avea o tonetă acolo.

— Cum merge, domnul Hassan? îl întreabă acesta, jovial ca de obicei. Ce mai fac Allah, dumnezeul tău, și Mahomed, profetul lui? Veghează, veghează?

— Ca întotdeauna, Miguel, ca întotdeauna..., răspunse Hassan, oarecum distrat, salutându-l pe vânzător cu formula cunoscută.

— Ca de obicei, fără muștar, nu-i așa?

— Ca de obicei...

Încerca să se comporte cât mai firesc, pentru a-și întreține iluzia că nu se schimbaseră nimic în viața lui în ultimele 24 de ore. Nu dorea să-și facă prea multe iluzii în legătură cu reîntregirea familiei,

ca să nu sufere din nou. Nu era sigur că ar mai fi rezistat o a doua oară unui asemenea gen de calvar. Cel puțin nu în acel moment. Nu avea puterea să-i piardă din nou pe cei dragi, așa că încerca să se autosugestioneze că totul era ca înainte în viața lui.

Luă hot-dog-ul și își continuă deplasarea cu pas domol. Locuia aproape de serviciu, așa că era scutit de stresul respectării programului. Fusese mereu un angajat foarte conștiincios, iar șefii îl apreciau pentru asta. Muncea mecanic, fără să pună suflet, dar și fără să emită pretenții ori să creeze probleme. Simți deodată un gust amărui în gură și deveni mai atent la ceea ce mânca. Era ceva nedigerabil în ultima îmbucătură pe care o luase, distrat. Se opri și începu să mestece cu mai multă băgare de seamă, pentru a putea localiza acel corp străin. În cele din urmă reuși să-l izoleze cu limba de restul comestibil și îl scoase afară pe ascuns, ca gestul său să nu fie văzut de trecători. Era o punguță de plastic, de genul celor în care se păstrează mâncarea pentru peștișorii de acvariu. O deschise și găsi înăuntru o hârtiuță împăturită în patru, pe care se puteau citi o adresă și o oră. Asta era tot.

Întoarse imediat capul spre Miguel și observă că acesta îl fixa cu privirea, ceea ce i se păru extrem de suspect. Când privirile li se încrucișară, Miguel începu să zâmbească și să-i facă un semn cu mâna, amical.

Vânzătorul de hot-dog?! se minună Hassan, în clipa în care îl cuprinse o ușoară amețală. Se simțea trădat și frustrat în același timp. Îi dispăruse și bruma de siguranță pe care începuse s-o câștige de la venirea lui în America. Era deznădăduit.

Sunt peste tot, constată el, simțindu-se încercat de o ușoară greață. Sunt prezenți până și în cârnații ăștia blestemați. De fapt, eu sunt cel care nu a ales bine țara de refugiu. Și, cu atât mai puțin, orașul. Doar la Miami cred că sunt mai mulți arabi ca aici. Trebuia să plec undeva prin Polinezia, ori în Groenlanda. Acum nu mai contează. Tot răul spre bine. Îi voi revedea cât de curând pe nenorociții ăștia.

Grăbi pasul spre clădirea serviciul care deja se zărea, cu gândul să-și ia liber întreaga zi. De altfel, întâlnirea fusese fixată peste două ore, așa că oricum trebuia să se învoiască. Totuși, era conștient că pe urmă nu se va mai putea achita cum se cuvine de sarcinile de serviciu, așa că mai bine se învoia. Plus că nu știa cât o să dureze acel supliciu. În același timp, era obligat să fie foarte atent cu șefii în perioada asta. Avea nevoie de toți banii pe care îi putea câștiga prin muncă cinstită, ca să găsească o ascunzătoare pentru familia sa, în ciuda faptului că începea să i se pară tot mai puțin probabilă existența unui asemenea loc.

Deși strâmbă puțin din nas, șeful său nu putu să-i refuze favoarea solicitată. Era prima de la angajare și Hassan se dovedise un cal de povară pentru toți, făcând ore suplimentare în locul celorlalți. Nu fusese bolnav niciodată, iar problemele personale de orice fel fuseseră total absente.

Cam obraznic, totuși, arăbetele! gândi șeful lui, scobindu-se între dinți cu un aer superior, de parcă cine știe ce lucru inteligent ar fi făcut.

— O zi întreagă!..., se miră el, insinuant. Unde o să ajungem în ritmul asia?

Apoi continuă în gând: Dacă accept prea ușor să-l învoiesc, mâine-poimâine o să-mi ceară și concediu de odihnă, teroristu' ăsta arab! Vezi să nu! alungă el cu tărie un asemenea gând supărător din minte. Ca să capete încredere în propria analiză pe care tocmai o realizase, scuipă lung, nimerind coșul de gunoi aflat în celălalt colț al încăperii, chiar lângă ușă.

Lui Hassan, nici măcar nu-i trecură prin cap asemenea calculele. Iar șeful i se părea un om de treabă, cu limitele lui, desigur.

Ajunsesse mai devreme cu o oră la adresa indicată și nu mai avea stare. Se gândi că ar fi fost jenant dacă s-ar plimba încolo și-n coace prin fața blocului, așa că intră într-un bar, comandă o cafea turcească și își aprinse prima țigară de la sosirea sa în America.

*

Mark venise la întâlnirea cu Steven, fiind destul de furios pentru că nu avea nici o veste de la Frank. E drept că disciplina nu era punctul forte al tânărului său coleg, însă, cu o oarecare marjă de eroare, când se desfășurau lucruri importante reușea să nu dea cu bâta-n baltă.

Totuși, se întrece cu gluma, gândi agentul, în timp ce comanda o uriașă omletă din opt ouă, patru porții de costiță prăjită și trei salate asortate. Dar ăsta nu-i un motiv ca să nu iau un mic dejun subțire, până când apare Steven, încercă el să se calmeze, gândindu-se la aroma de ouă amestecată cu cea de costiță, ușor afumată și bineînțelele succulentă.

Deși nu voia să recunoască, această devansare a orei de întâlnire se potrivitese perfect cu planurile lui. Spera ca informațiile lui Steven să aducă o rază de lumină în bezna care simțea că se lăsa peste cazul la care lucra.

Deocamdată, avea doi arabi morți, între care nu se dovedise că ar exista vreo legătură, în afără, poate, de traficul de armament. Mai avea un agent CIA, de fapt doi, care jucaseră un rol destul de murdar în poveste. Unul dintre ei sucombise în cel mai stupid mod cu putință, într-o telenovelă dizgrațioasă. În colo, doar niște piste, poate serioase, poate doar conjuncturale. Ar fi putut fi considerat un caz banal, în situația în care... nu ar fi fost trimiși ei să-l ancheteze. Dacă n-ar fi fost vorba despre tipul de explozibil folosit, C4, dacă nu ar fi fost cei doi agenți CIA, dacă...

Își dădu seama, enumerând aceste puncte, că nu putea fi vorba despre o investigație banală. Eventual s-ar fi putut dovedi a fi doar una mai puțin spectaculoasă decât lăsa să se întrevadă elementele pe care le deținea în acest moment.

Da-da, se gândi el, nici vorbă de caz banal! Nu știu ce mi-o fi venit?! Există două posibilități. Să fie vorba despre o implicare a CIA în această afacere murdară, și atunci... mi-e și teamă să mă gândesc la ce ar urma, sau... cei doi 007 să joace pe cont propriu, ceea ce nu ar mai fi chiar atât de grav. În cea de-a doua situație, chiar aș putea finaliza ancheta de urgență. În prima, s-ar putea să mă termine ancheta pe mine, iar nu eu pe ea...

Sosirea comenzii îl făcu să amâne restul considerațiilor, măcar până la prima sau a doua îmbucătură, ceea ce, în cazul lui, ar fi echivalat aproape cu înjumătățirea porției îndelung așteptate. Asta pentru că modul în care devora mâncarea era direct proporțional cu pofta sa pantagruelică.

— Să fiu al dracului! se auzi deodată o voce în spatele lui. Uitasem cât de mult poți băga în gură deodată! Sper că te-ai gândit și la mine când ai cerut porția asta, că doar n-o s-o mănânci de unul singur! Și, probabil, ai crezut că mai vin cu câțiva prieteni. Greșesc sau nu?

Steven era într-adevăr uimit de cantitățile pe care Mark le putea înghiți cu dezinvoltură, ca și de combinațiile absolut criminale pe care le putea găsi în meniurile lui. Modul în care se alimenta vechiul său amic îl considera un adevărat atentat la adresa umanității.

— Iar te legi fără rost de viața omului! mormăi Mark, prea obișnuit cu reacțiile celor din jur, în legătură cu fiecare masă servită în public.

Totuși, din glasul său nu reieșea vreo notă de supărare ori de iritare. De altfel, atunci când mânca, nu încerca asemenea sentimente, chiar și atunci când cineva îl întrerupea. Mark obișnuia să spună oricui avea timp să-l asculte că omul care mănâncă sau e sătul e un om bun.

— Dacă ai înghiți o dinamită cu fitilul aprins, aș fi mai puțin îngrijorat de soarta stomacului tău! continuă Steven, glumeț, trăgându-și un scaun și așezându-se la masă. Sper că nu te inoportunez.

— Lasă asta, “doctore”, spune-mi mai bine ce-ai găsit! Comandă-ți și tu ceva, dacă îți curg balele! Sperasem să termin până vii tu și să fiu scutit de cicăleala asta medicalo-mămoasă. N-am avut noroc, ce să-i fac...

— În fine, dacă așa vrei tu, se consolă Steven.

Își comandă o cafea, apoi trase aer în piept - ca pentru o încercare dură pe care urma s-o treacă - și începu cu pasiune în glas:

— Veștile sunt destul de tari, bătrâne. Adică, eu am fost încântat de ceea ce am găsit. Să vedem care e și părerea ta. Nu știu cât o să te ajute la anchetă, dar mie îmi adaugă un capitol la cartea cu care o să ghilotinez multe capete când aceasta va vedea lumina tiparului. Fii atent cum devine treaba! Am verificat cu mare atenție numele de pe lista pe care mi-ai dat-o. Așa, în trecere, trebuie să-ți spun că nu s-a înregistrat oficial nici o dispariție, nici un furt de armament.

— Foarte interesant! - făcu Mark, gânditor - deși mă așteptam.

— Mie-mi spui! Dar o să mai revin la treaba asta. Despre unele dintre nume n-am putut să aflu nimic; îmi scapă total de sub control. Însă apare acolo un anume Spencer, pe care chiar l-am cunoscut - prin- tr-o întâmplare ce trebuie povestită, altfel s-ar putea să nu înțelegi mare brânză din tot ce-ți voi relata.

— Atunci spune-o!

— Eram deja de vreo două luni în Macedonia și mă cam lămurisem cum stătea treaba în zonă.

Armata lor - destul de slabă, de altfel - nu avea nici o șansă în fața unor teroriști (sprijiniți de o mare parte dintre statele islamice) bine înarmați și bazându-se pe luptători antrenați. Foarte iritant era pentru mine jocul dublu pe care îl făceam noi acolo, evident incorect, după părerea mea. Bănuiam că SUA erau amestecate mai mult decât trebuia și, în orice caz, mult mai mult decât declaram permanent pe toate canalele în legătură cu chestiunea asta. Și atunci s-a întâmplat ceva care avea să-mi demonstreze, cu vârf și îndesat, toate supozițiile. De câteva zile, armata macedoneană asedia un mic sat

de lângă Skoplje, capitala țării, pe nume Aracinovo. Era prin iunie, dacă-mi amintesc bine, deci au trecut abia câteva luni de atunci. Primim ordin să ne deplasăm acolo cu efective, ca să-i dezarmăm și să-i evacuăm pe teroriști din sat. Nimic neobișnuit pentru noi și fără prea mari complicații, fiindcă macedonenii erau foarte furioși când se întâmpla una ca asta. Ajungem acolo. Luptele erau în plină desfășurare, iar noi chibițam de pe margine. Deodată, din sat se transmite că trupele se predau, dedarându-se depășite de situație. Copleșite, bunăoară. Bucurie în rândul soldaților macedoneni, bucurie și în sufletul meu. Mai scăpaserăm de-un cuib de viespii. Când colo - surpriză mare! Șefii mei și câțiva papiței de la OSCE încep să se agite de mama focului și să urle la comandantul trupelor macedonene, că așa și pe dincolo. Mă apropiu și constat că li se interzicea intrarea în sat. Ăștia, macedonenii, urlau că l-au cucerit și că li se părea normal să intre și să îi ia prizonieri pe localnici. Ceilalți, în lipsă de argumente logice, încep să țipe că nimeni nu se află de capul lui acolo. Echipetele KFOR și reprezentanții OSCE, adică, trebuiau să curețe satul de teroriști și nimeni altcineva. Apare, spre stupoarea mea, și Ana Lidth, ministrul afacerilor externe al Suediei. Cucoana devine isterică și începe să facă spume la gură că nu-și dau seama ce fac, că o să impună sancțiuni economice țării, că o să ajungă mai rău ca Iugoslavia. În fine, femeia debordează ce-i vine la gură. Ăștialalți - stupefiați! Nu înțelegeau absolut nimic. Nici eu nu pricepeam mare lucru, ce-i drept, de ce să nu recunosc. Reacția duduui, nu foarte surprinzătoare pentru mine, părea totuși exagerată și prea evidentă pentru un asemenea caz mai degrabă banal. În fine, ca să n-o mai lungesc, comandantul primește un telefon, cedează, și noi suntem trimiși să-i scoatem pe «prizonieri». Altă nebunie. Ni se trimit câteva autocare cu aer condiționat. Condiționat, înțelegi? Ca să-i scoatem pe teroriști din sat și să-i ducem undeva într-un câmp de detenție. Și pentru asta ni se trimit autocare, că pe jos nu se puteau deplasa. Mai mare râsul, crede-mă! Sau poată că nici camioanele noastre nu erau suficient de bune... Dar surprizele nu se opresc aici. Când intru în sat, observ că nu prea aveau toți localnicii fețe de albanezi. Erau, mujahe- dini și alte etnii - asta am aflat mai târziu - veniți din Afganistan și de aiurea. Dar mai era un grup ciudat, format din 17 inși care, mi-am dat soama imediat, erau cât se poate de americani. Au urcat într-un autocar separat, că de, constituiau o formațiune de elită. Eram stupefiat de cele ce se întâmplă, dar m-am gândit că, la câți nebuni avem noi... la câți au fost implicați de partea comuniștilor în Spania... era posibil să fie vorba despre niște aventurieri voluntari. Vine la mine Mike, un coleg, și-mi șoptește la ureche: “l-ai văzut pe ăia? Pe unul îl știu bine, e de la CIA!” Mi-a căzut fața, înțelegi? Pur și simplu mi-a căzut fața. Era pentru prima dată când trăiam, ca să zic așa, unul dintre scenariile pe care le imaginasem din diverse surse, în ultimii 20 de ani. Îl întreb pe Mike: „Bă, tu ești absolut sigur? Treaba e serioasă, dacă nu cumva te-nșeli...” “Bineînțeles că sunt sigur! E Spencer Olsson, îl știu de multă vreme. Am făcut colegiul împreună. Când m-am uitat țintă la el, a întors capul, ca să nu-l recunosc. Și cu unii dintre ceilalți am fost coleg, la West Point. Sunt din armată, dar nu știu de pe unde, că le-am pierdut urma. Faci pariu că îi instruiam pe «ismailii» ăștia în arta războiului?” “Ce s-o mai lungesc. Acest Spencer Olsson e pe lista care mi-ai dat-o tu. Asta e capital! În rest, ca să-ți termin istorisirea, i-am luat pe toți - erau vreo 500, cu arme și bagaje - și i-am dus într-un alt sat, unde și-au

făcut cartierul general ca să continue lupta.

— Păi, și n-a ieșit scandal? se miră Mark de un așa deznodământ.

— Ba da, cum să nu iasă! Ne-am cerut scuze, am spus că am fost atacați pe drum de tancurile “Armatei Naționale de Eliberare” și că teroriștii ne-au scăpat. În fine, n-a crezut nimeni, dar opinia publică a înghițit hapul, ca de obicei, cu concursul presei.

Restul n-a mai contat. Scuzele astea sunt o adevărată bătaie de joc. Cred că sunt chiar ceva mai mult decât o mare bătaie de joc. Gândește-te că ăia nici măcar nu aveau în dotare tancuri. Îți dai seama? Deci, am avut de-a face cu un cinism care m-a îngrozit atunci, mă îngrozește și acum. Dar să revenim la oile noastre. Armele, că și despre ele trebuie să vorbim puțin, nu au fost declarate ca furate. Aveau serii consecutive unora pe care le-am confiscat de la luptătorii din “Armata Națională de Eliberare” din Macedonia, deci făceau parte dintr-un transport care urma să ajungă tot la albanezii de acolo.

Mark mesteca ultimele resturi ale festinului, gândindu-se cu greață la imensele minciuni ale oficialităților, pe care trebuia să le digere. În acel moment intră pe ușă Frank, cu un bandaj în jurul capului și cu o față căzută, de om învins. Era mai mult decât evident că o mare parte din flota lui se înecase.

CAPITOLUL VIII

— Ei, v-am spus eu că se strânge lațul, exclamă Steven, după ce Frank le povesti celor doi ceea ce pășise.

— Bine, dar zici că nu ți-a dispărut nimic, nu? Ce să fi fost atunci? repetă Mark cu glas tare întrebarea pe care și-o puneau cu toții în gând.

— Dracu' știe, șefu'! răspunse agentul, cu obida unuia care și-a chinuit prea mult mintea cu această nelămurire. Au crezut că am asupra mea - sau, mai curând în casă - ceva care îi interesa pe ei. E singura explicație pe care am putut-o găsi. E clar că se aflau în căutarea a ceva anume.

— Să aibă legătură cu cazul ăsta sau cu un altul? continuă Mark să pună întrebări, de parcă un îngerăș pitic și șturlubatic ar fi fost dator să-l lămurească.

— Evident că are legătură cu ăsta! sări Steven, aparent jignit că cineva s-ar putea gândi la alte cazuri după așa o întâmplare. Nu vedeți? Au lucrat cât se poate de curat. Nu au furat nimic, nu l-au lovit prea tare. Colegi de breaslă, nu?

— Și eu cred la fel, confirmă Frank bănuielile celui alt. M-au lovit doar cât să poată pleca în liniște, deci nu e vorba despre nici o răzbunare, iar lovitura i-a aparținut a unui profesionist, sunt de acord cu asta. Norocul meu a fost că am lăsat toate materialele la birou. Am vrut să iau cu mine, la un moment dat, portofelul lui Richie, dar nu știu ce m-a împins să-l las și pe ăla acolo. Acum l-am luat însă, pentru că am găsit ceva, adăugă el, arătând poza pe care o descoperise cu o seară înainte.

— ăsta e! strigă Steven atât de tare, încât ceilalți clienți întoarseră capul spre el, reprobativ.

— ăsta e! repetă bărbatul, în șoaptă de data aceasta. Individul ăsta e Spencer Olsson, cel de care tocmai v-am povestit.

— Și ăsta e Richie Robertson, colegul așa-zisului Jim Cobalt. Pe el l-am găsit ieri mort la columbian acasă, între șuncile metresei acestuia.

— Încep să se lege ștele, se luminează Mark, bucuros că primise lămuriri suplimentare. Acum, un lucru e cert: cele două cazuri sunt legate, așa cum de altfel bănuiam. Asta nu înseamnă prea mult, dar e totuși un început. Avem trei agenți CIA până acum, dintre care doi au fost siguri la Aracinovo. Deci, într-un război în care credem că erau trimise armele de la Ommar. Unul dintre ei apare pe listele acestuia, celălalt a fost agentul de legătură al lui Zaher. E evident că vorbim despre o rețea CIA, Zaher, Ommar, terorism islamic sau împing eu lucrurile prea departe? întrebă agentul, precaut să nu cumva s-o "ia la vale" cu asemenea scenarii.

— Exact, nu exagerezi deloc. E ceea ce ți-am spus și eu, se bucură Steven că amicul vorbea pe limba lui. De aceea am considerat că e bine să-ți povestesc episodul Aracinovo, ca să capeți o viziune de ansamblu asupra fenomenului. Te-ai prins, prietene?

Intervenii însă Frank, destul de neîncrezător:

— Cam puțin, șefu', pentru a demonstra ceva. Plus că, de fapt, nu am aflat nimic important.

Întrebările care ne macină au rămas pe aceeași poziție. Cine l-a omorât pe Ommar? Cine l-a omorât pe Zaher? Ce era cu mesajul ăla disperat? Cine sunt Ms12 și Aq15? Iată o grămadă de întrebări la care n-am găsit încă vreun răspuns cât de cât.

— Astea sunt două organizații teroriste destul de cunoscute de către cei interesați, interveni Steven, la auzul celor două ciudate nume. Ce-i cu ele?

Agenții se uitară la Steven ca la un extraterestru dus cu sorcova. Trebuiau neapărat să-i povestească și despre e-mail-ul expediat de Ommar.

— Presupun că ești ca un fel de partener de-al nostru acum, nu-i așa? puse Mark întrebarea care îl chinase de când începuse să-i dea informații lui Steven. Îți putem dezvălui anumite detalii ale anchetei, fără a avea probleme mai târziu. N-o să mă faci să-mi pară rău de asta, nu-i așa?

— Te-ai îndoit vreodată de mine, șa bătrân? se revoltă amicul, zburându-se ca un motan inopor- tunat de un cățeluș firav. Mai bine mă fac că n-am auzit ultimele tale vorbe și trecem mai departe, altminteri riscăm să nu ne mai vorbim vreodată, cel puțin pe această lume.

Lui Mark îi conveni acea abordare și își relua ideea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Auzise din gura prietenului său de-o viață exact ceea ce dorea să audă.

— Pe laptop-ul lui Ommar am descoperit, pe lângă lista aia de nume, și un mesaj. Știi tu, o porcărie de-aia, electronică.

— Un e-mail, îl ajută Steven, cu o ușoară tentă de ironie în glas.

— Așa! Fusesse trimis de foarte multe ori în acea zi și conținea un fel de avertizare, disperată. Așa am catalogat-o noi.

Mark ezită puțin. Apoi, parcă copleșit de rușine, băgă mâna într-unui dintre multele sale buzunare, de unde începu să scoată diverse lucruri. Mai întâi, un ghemotoc de sfoară, apoi două cuie mici de tâmplărie, o bucată de salam plină cu tot felul de scame (pe care o și băgă imediat în gură, spre dezgustul celor doi colegi ai săi), o minge de ping-pong, o trusă de pile și șurubelnițe, iar în cele din urmă o agendă mică, din anul 1965, ferfenițită toată. După fața lui satisfăcută, ceilalți înțelesesă că, în fine, căutarea luase sfârșit. Bărbatul se strădui să șteargă urmele de muștar care se întindeau pe una dintre copertele agendei (vișinii cândva), apoi o răsfoi cu mâinile lui imense, de te mirai cum nu distruge sensibilele toi de hârtie.

— „Mare capcană! Dezastru! Opriți orice acțiune pentru Ms12 și Aq15! Asigurați-vă de înghețare!”, citi el cu încetineală o serie de semne mâzgălite pe una dintre pagini. E destul de clar, nu? Ca disperare vreau să zic, pentru că, în rest...

— E oricum mai clar decât ai crede, îl contrazise Steven. Asta ne demonstrează două lucruri. Unu: ca toți cei pe care i-am pomenit mai devreme sunt într-un fel sau altul în legătură cu două rețele islamice foarte periculoase, deși la prima vedere par plâpânde ca potențial. Doi: că Ommar aflase despre o capcană în care aceste organizații urmau să fie atrase.

— Deci - i se aprinse un becuțel lui Frank -, având în vedere că rețelele teroriste întreprind acțiuni teroriste, nu? (parcă asta fac, de obicei?!), rezultă că putem presupune, coroborând tot ce avem

și punând și din burtă câte ceva, că se pregătește o acțiune teroristă. E clar!

— Și nu orice fel de acțiune teroristă - interveni Mark -, ci una falsă. Mai bine zis o capcană. O cacialma, dacă vreți.

— Ceea ce a deranjat anumiți oameni, care au interceptat e-mail-ul, au cântărit riscurile și în consecință l-au omorât pe arab, remarcă Steven. După părera mea, un amănunt este foarte interesant. Nu acțiunea teroristă în sine i-a scos din sărite pe agenții CIA, ci demascarea *bluff-ului*.

— Dar ce poate însemna un *bluff* într-un asemenea caz? Că nu duc la îndeplinire o anumită acțiune, ci doar o anunță cu surle și trâmbițe? se arată Frank nedumerit. Eu nu înțeleg încotro bateți.

Cei doi bătrâni se treziră într-o mare încurcătură de această dată. După câteva secunde de tăcere, Steven se izbi cu palma peste frunte, oarecum lămurit. Aflase rezolvarea problemei.

— Desigur! Ce proști suntem! Înseamnă că acțiunea trebuie “să propună” ca făptaș o organizație rivală, și nu pe cea care pune la cale, propriu- zis, această grozăvie. A existat un plan asemănător, dacă îmi amintesc eu bine, prin anii ‘60. Voiau să atace Cuba și apăruseră tot felul de propuneri de înscenări de acest gen. Ba să scufunde o navă americană în apropierea insulei, ba să doboare un avion ca provocare. În toate cazurile, regimul lui Castro urma să fie indicat că făptuitor. Asta trebuie să fie, cu siguranță!

— Da! aprobă și Mark. Așa are logică... adică nu are nici o logică, dar.. Înțelegeți ce vreau să spun...

Cei trei păreau foarte mulțumiți de raționamentele închipuite în ultima oră, care schimbaseră radical situația existentă la acel moment.

— Acum că am “aflat” ce l-a ucis pe Ommar, ar trebui să descoperim și ce l-a ucis pe Zaher. Apoi vom puncta și cine a făcut-o, conchise Mark. Cum se numește mâna criminală. Steven, sperăm să ne revanșăm într-un fel față e tine! Da, da, chiar sperăm să ne revanșăm într-o bună zi.

— Finalizați ancheta în mod fericit, indiferent de presiuni, și suntem chit. Țsta este prețul meu. Dar considerați-mă în continuare de-al vostru, că dllef dați de dracu’, pe onoarea mea!

Cocoșatul își frecă mâinile de bucurie. Supoziția lui în ceea ce privea colaborarea lui Hassan se dovedise absolut corectă. Avea acum trei piloți pe care putea conta și rămânea să se ocupe de cel de-al patrulea. De fapt, socotea el, era iarăși o prostie monumentală, în care le plăcea șefilor să colcăie. Nu avea nevoie chiar de patru. Și trei piloți ar fi fost suficienți pentru ceea ce avea de făcut.

Patru cavaleri ai apocalipsului, mormăi el în batjocură. Ce să zic, mare brânză! Și dacă sunt trei, ce? Cei trei mușchetari. Le găsim noi un nume eroic, asta nu e o problemă. Iar țările din care provin o să se mândrească cu ei.

Se îndrepta, ștergând zidurile cu același mers fantomatic, spre locuința lui Hassan. Trebuia să-i lase pașaportul, ca să se poată imbarca, atunci când va fi timpul. Asta i se părea o altă prostie. Republica Conch! Cât de tâmpiți să fie ăia de la aeroport?! Dar astea erau ordinele, trebuia să le respecte întocmai. Nu putea decât să le îndeplinească și să tacă, dacă voia să mai vorbească vreodată.

Ajunse la colțul blocului, când trebui să se dea brusc în spate. Din scară tocmai își făcură

apariția, zgomotoși și fericiți, copiii lui Hassan. În urma lor, îmbujorați și vorbind într-una, parcă pentru a recupera dintr-o dată anii de despărțire, ieșiră arabul cu soția lui.

O familie fericită, se strâmbă disprețuitor cocoșatul, așteptând ca aceasta să se îndepărteze. Mai bine nu-i vedea deloc, prostul.

Când i se păru că grupul se îndepărtase suficient, intră în bloc și luă liftul până la etajul unde stătea Hassan. Se uită în stânga, în dreapta, apoi scoase o cheie, descuie yala și intră în casă. Privi în jurul lui, gândindu-se unde i-ar putea lăsa pașaportul, astfel încât să fie găsit. După ce se plimbă puțin prin apartament, chipul i se destinse deodată și o sclipire, care ar fi putut trece drept jucăușă pe un chip mai puțin hidos decât al lui, îi străbătu privirea.

Ce surpriză o să aibă! se gândi și își frecă mâinile, satisfăcut.

*

Detectivii ajunseră la birou, unde luiu îi întâmpină cu două vești, una mai utilă ca alta.

— Șefu', uite ce-au adus băieții care au făcut curat acasă la Ommar! Un pașaport din Republica Conch.

— Ce-i drăcia asta? se minună Mark. O nouă republică în Balcani? S-a mai dat vreo lovitură de stat prin Africa? N-am auzit în viața mea de o țară ca asta!

— Așa am zis și eu, șefu', când am primit pașaportul, pe numele unui anume Moammar al Falhi. Totuși, ceva îmi suna cunoscut în toată tărășenia asta. Am căutat pe internet și ia ascultă ce lucru interesant am aflat! În anul de grație 1982, locuitorii din Key West, Florida, au decis să aibă o "țară" independentă". Totul a plecat de la o dispoziție care cerea ca starea tehnică a mașinilor din acest stat să fie verificată la intrarea într-un alt stat. Nu știu ce-i cu dispoziția asta și care e adevărata ei poveste, cert e că un anume Peter Andersen a avut această idee, infuriat că vehiculele din Florida nu erau socotite destul de bune pentru a părăsi statul fără o verificare tehnică prealabilă. Bineînțeles că el este conducătorul așa-zisei republici și tot el eliberează pașapoartele de acest gen.

— Mare ți-e grădina, Doamne! se minună Frank, cu sinceritate. Ce naiba putea face Ommar cu un asemenea pașaport?

— Păi, pașaportul nu-i al lui, v-am zis, și nici poza. E un document ce pare "perfect legal", dacă omitem faptul că a fost emis de o țară care nu există.

— Bine, spuse Mark. N-am nici cea mai mică idee despre ce-ar putea însemna asta, dar trebuie verificat. Vezi dacă afli ceva despre numele ăsta, o adresă, orice. Poate îi facem o vizită.

Luiu își notă conștiincios numele respectiv și porni grăbit spre biroul său. Știa că șeful aștepta rapid acele rezultate.

— Parcă mai era o veste, androidule! îi aminti Mark, surprins de viteza de reacție a gălbejitului.

— A, da, era să uit! Am verificat actele fundației ăleia, "Prietenii-nu-știu-cui". L-am trimis pe Ma- thew, tot voia el să se remarce în activitate. Pe lângă alte operațiuni de rahat, pentru care s-a primit o grămadă de bani de la diverse fonduri - incredibil câți bani se aruncă pe prostii! -, a observat că fundația a mai avut trei închirieri pe o perioadă scurtă de timp, în decurs de o lună. Ultima a fost

acum câteva zile. Uite adresele cu pricina!

— Să-mi aduci aminte să-l iau o dată pe puști cu mine, spuse Mark, în timp ce înhăța cu mâna dreaptă foaia de hârtie întinsă de lăun. Sper că a obținut informațiile cu subtilitate, nu s-a dus să întrebe, cum a făcut nu-mai-șin-minte-cine, la începutul carierei lui.

— Hai, șefu'! se rușină lăun. Ți-am mai spus că n-ai fost suficient de clar când mi-ai trasat sarcina aia la care te referi. Puteai fi ceva mai explicit, a- vând în vedere că mă aflam, cum spuneai, la începutul carierei. N-ai fost destul de clar, din acest motiv m-am făcut de răs.

— Cum n-am fost clar, mă, lăunule? Ți-am spus să afli încotro se îndrepta Frankie-Șurub, pușlamaua aia morfinomană, iar tu te-ai dus și l-ai întrebat încotro are de gând s-o ia. Ha, ha, ha! Nu era dar, ai?

Frank răsese și el (a câta oară?!) de întâmplarea care rămăsese celebră printre colegii de la vechea lor secție. Era foarte bucuros că primele lui însărcinări nu-l băgaseră în nici o belea, deși se gândea cu tristețe că acelea fuseseră singurele. De-abia după aceea, o dată cu acumularea experienței, începueră să apară "fazele memorabile".

*

Sperau sa nu găsească și de data asta locuința liberă, ca să nu fie obligați să parcurgă iar toate etapele, mai ales că acum aveau nevoie de un cu totul alt tip de informație. Frank se gândi că drumul nu fusese, totuși, atât de anevoios și, în orice caz, nu i se păruse deloc neplăcut. Însă nu avură noroc. Apartamentul era tot neocupat.

— De fapt, ce sperăm să găsim aici, șefu'? întrebă Frank, ușor nelămurit.

— Nu știu exact. Ceva... să-mi vină o idee. Hai să ne gândim puțin: dacă întrunirile reprezentau doar un paravan, înseamnă că una dintre camere era cea în care ar fi trebuit să se desfășoare, propriu-zis, întâlnirea.

— Atunci e musai să fie într-una din odăile cele mai retrase. Aici voiai să-ajungi, nu?

Trecură de prima cameră, cea mai mare, salonul probabil, și se opriră în cele mai din spate. Începură să privească cu atenție de jur-împrejur. Frank observă câteva găuri abia vizibile în parchet, practicate în apropierea unui perete. Se uită imediat, mai mult instinctiv, în sus și descoperi că aceleași găuri se regăseau și pe tavan, dispuse simetric. Traversă încăperea. La fel, lângă peretele opus, descoperi două găuri pe parchet și două pe tavan.

— Ce zici, șefu'? îi arată el lui Mark. Un perete fals; ceva de genul celor de la "Recunoașteți personajul?", cu care sunt pline secțiile de poliție? Găurile par recente și cei care își prind mobila în cuie sunt destul de puțini la număr, zic eu.

— Oare?! catadicsi Mark să răspundă, devenind și mai îngândurat ca înainte. Hai să cercetăm și cealaltă încăpere!

Nu găsiră însă nimic acolo. Așadar, rămaseră la presupunerea că, dacă se putea bănuși că într-una dintre camere s-a întâmplat ceva important, cealaltă îndeplinea condițiile. Se întoarseră acolo și mai aruncară o privire atentă.

— Șefu', cât ne mai chiorâm precum curca-n lemne la zidurile astea? Hai să-l chemăm pe Periuță, să facă el o treabă serioasă aici! Mai mult...

— ... Cred că ai dreptate, îl întrerupse Mark, făcând cu rapiditate un pas spre Frank, atât de hotărât încât acesta tresări și se dădu în spate. Și să analizeze asta, zise, aplecându-se și ridicând de pe jos o bucată de gumă de mestecat verzuie și plină de praf. Hai să mergem! Avem o amprentă dentară. Sper să ne fie utilă. De fapt, nu nouă, bineînțeles, ci iui Periuță.

*

La celelalte adrese nu avură același noroc, totul fiind cu desăvârșire lipsit de urme și personalitate. Singurul lucru pozitiv pe care îl aduseră ultimele vizite au fost găurile simetrice găsite în toate cele trei apartamente, ceea ce le întări convingerea că în acele camere avuseseră loc întâlnirile misterioase. Un paravan sau un ecran îl despărțise pe cel adus acolo de cel sau cei care îl interogau sau îi făceau propuneri, dacă luau în seamă spusele bătrânului servitor al lui Zaher.

Se întoarseră la secție. Înainte de a trece la anchetarea propriu-zisă a fundației, Mark dorea să afle dacă se găseau ceva amprente în vreuna dintre cele trei locuințe și dacă putea fi identificat cel care mestecase guma. Locul unde o găsisese, în spatele găurilor, îi spunea că era mai probabil să fi fost mestecată de cineva din “organizația” secretă pe care încercau să o descopere. Având în vedere că nu se mai raportase nici o victimă care să facă trimitere la acest caz, era de presupus că ceilalți trei acceptaseră târgul, înțelegerea, ceea ce nu avea deloc darul să-l liniștească pe Mark. Se gândi la pistele rămase nedescoperite.

Avem un personaj misterios care trebuie identificat, așa-zisul Jim Cobalt, alias Clifford, își spuse. Apoi avem un alt personaj, cel la care a sunat Zaher, și anume numitul G.B. Milton. Cum dracului nu ne-am gândit până acum? Trebuie să-l întrebăm pe Eduardo ce știe despre numărul la care a sunat Zaher. Să nu uit să-l pun pe Frank să-i telefoneze. Individul ne e teribil de îndatorat. Mai avem laptop-ul și telefonul mobil ale lui Richie. Neapărat să nu uit să-l întreb pe luiu ce-a făcut cu ele!

În acel moment intră pe ușă Frank, întrerupându-l pe bătrân din șirul reflecțiilor sale:

— Șefu', știi ce-am uitat noi?

— Să aflăm de la Eduardo dacă îi e cunoscut numărul de telefon la care a sunat Zaher, nu?

Frank păru descumpănit puțin, se uită neîncrezător la Mark și, oarecum rușinat de situație, încercă s-o dreagă:

— Și asta, ce-i drept! Eu mă refeream la faptul că nu l-am întrebat pe Steven dacă știe ceva despre eventuale ramificații în America ale celor două rețele. M-am gândit, de fapt mai mult intuiesc, că acele evenimente pe care Ommar încerca să le împiedice s-ar putea referi la teritoriul nostru. N-ar fi exclus.

— Asta mi-a trecut și mie prin cap, îl întrerupse Mark. E drept că există în aceeași măsură posibilitatea ca acestea să aibă loc aiurea. Și într-un caz și într-altul, trebuie să vorbim cu Steven!

— Știi de ce cred eu că e mai probabil ca eventualele acțiuni teroriste să se petreacă “aiurea”, cum spui tu?

— Te-ascult!

— Posibila implicare a CIA.

— Adică, dacă ei încearcă într-adevăr să ne împiedice să aflăm despre această acțiune...

— Ceea ce presupune automat că știu foarte bine despre ce este vorba, interveni Frank.

— Înseamnă că, așa cum spunea și Steven, cineva din CIA este amestecat într-o porcărie în plan extern, ceea ce n-ar fi pentru prima oară. Într-adevăr - se arată Mark ceva mai liniștit, deși nu-i plăcu gândul - măcar știm că găina moartă nu se află în ograda noastră. Deși, dacă ne amintim teoriile care au circulat în legătură Pearl Harbour...

— Că șmecherii de-atunci au știut despre atacul japonezilor și l-au lăsat să “curgă”, pentru a forța opinia publică americană să dorească răzbunarea și implicarea în războiul mondial?

— Numai așa se explică absența celor mai importante nave din rada portului. Dar asta e o altă discuție. Oricum, nu trebuie eliminată această variantă, oricât de fantezistă ar părea.

— Asta înseamnă, cred, că nu renunțăm la anchetă, nu? se uită Frank puțin neliniștit la colegul său mai în vârstă.

— Nici vorbă! Eu îi telefonez lui Steven, iar tu lui Eduardo!

CAPITOLUL IX

Ajunse la locul de întâlnire puțin mai târziu decât se așteptase și decât ar fi trebuit. Se uită în jur și, când i se păru că nimeni nu era atent, îndepărtă *grilaful*, coborând scările insalubre ce duceau la subsol. Era un loc bun de întâlnire, probabil cel mai fetid din întregul New York. Pe scări mirosea înfiorător a urină, semn că scările erau folosite drept toaletă de către drogați și bețivi. Pe ziduri se găseau multe măzgălituri și inscripții lipsite de orice logică, un fel de grafitti aparținând unor oameni care nu mai judecau clar de multă vreme. Sau poate erau făcute cu mâna stângă, în timp ce cu dreapta, “artistul” se chinuia să-și direcționeze jetul de urină cât mai sus pe perete. Pășii scârbit printre cartoane și resturi de haine aruncate care încotro. Era o vreme destul de caldă, așa că vagabonzii nu fuseseră obligați să coboare la căldură. Erau, probabil, rămășițe ale iernii trecute.

În sfârșit, după ce străbătu vreo două culoare aflate în aceeași stare, ajunse într-un loc ce putea fi asemănat cu un hol de acces, din care se făceau mai multe intrări. O singură ușă părea într-o stare mai bună. O deschise și pătrunse într-o cameră cu pereții bolțiți, ceva mai curată decât fusese traseul de până atunci. Acolo îl așteptau deja ceilalți șapte tovarăși.

Nu-i știa pe toți. Doar pe trei dintre ei îi văzuse cu câteva zile în urmă, după primirea semnalului de acțiune din partea lui Harun. Îi salută și-și ceru scuze pentru întârziere.

— Ce se mai întâmplă? Ați primit ceva dispoziții de ultimă oră? se uită el spre cei trei.

— Nimic clar, răspunse unul mai mic de statură.

— Eu nu vreau să par dintre cei care se tem, însă nu are nici o logică planul pe care l-am aflat! spuse un altul. Asta e părerea mea.

— Nici nu trebuie să căutăm vreo logică. Numai așa putem reuși: fără să înțelegem planul global. Cei care trebuie să-l știe îi înțeleg rostul, de-aia l-au și conceput. E suficient, crede-mă. Noi vom executa o mică parte pentru răzbunarea tuturor fraților noștri, care sunt zilnic masacrați de târâturile astea în toate colțurile lumii.

— Bine, am înțeles! Totuși, chiar dacă mi se pare firesc să nu pricepem planul global, măcar planul propriu-zis al operațiunii ar trebui să-l știm. Deocamdată, am aflat doar că, peste câteva zile, va trebui să urcăm în câteva avioane și să-i luăm ostateci pe cei care se află în ele. Mi se pare cam puțin pentru anvergura cu care a fost pregătită operațiunea. Nu vreau să știu ce vom rezolva, nu-i treaba mea, dar mă interesează cum o vom face! Și mă mai interesează cum vor șefii să procedăm.

Ultimul venit se uită puțin îngrijorat la cel ce vorbea. Nu-l cunoscuse până atunci, era unul dintre cei care fuseseră aduși de cele trei “căpetenii”, deși termenul era oarecum impropriu.

— Tu ești...?

— Mohammed Atta, dar nu cred că numele meu are vreo importanță.

— Așa e, nu are, într-adevăr. Ai mai participat la operațiuni de genul ăsteia?

— Bineînțeles! Cred că toți cei prezenți au făcut-o cel puțin o dată. De fapt, sper asta, pentru

că eu nu lucrez decât cu profesioniști. Nu este o operațiune foarte simplă, nu? Nu ne putem permite, nu e momentul, să inițiem pe cineva în asemenea afaceri. Tocmai de-aia spun că avem suspect de puține date la îndemână în acest moment. Spun asta, deși ar fi de preferat să se dovedească faptul că nu am înțeles bine, că a fost confirmată numai una dintre parole. Până acum era vorba despre trei.

— Ai înțeles bine, însă mai este timp. Harun m-a asigurat că o să ni le confirme în timp util. Chiar și așa, însă - iar privirea lui deveni deodată tăioasă și rece -, celelalte două sunt un indicativ de ultrasiguranță. Eu m-am mulțumit cu una singură și cu încrederea în șeful de rețea. E cineva care nu are deplină încredere în fratele Harun? S-o spună acum sau să n-o mai spună niciodată!

Toți cei prezenți plecară capetele în pământ. Ultimul venit trebui să se declare sâțisfăcut în sine. Știa însă că asta putea însemna orice, de la aprobare tacită, la dezaprobare vinovată. Și el era îngrijorat de modul în care se desfășurau pregătirile. Era prima de acest nivel, de o asemenea anvergură. Prima care urma să se desfășoare chiar în “bârlogul” Satanei și, inexplicabil parcă, cea mai învăluită în ceață.

— Poate că miza e prea mare ca să se respecte procedurile cunoscute, spuse el, ca un gând rostit cu voce tare.

Încerca să se convingă pe sine de cele afirmate.

— În orice caz, o parte din bani au sosit. E vorba despre 100.000 de mii de dolari, pe filiera cunoscută - Pakistan. Deci, sunt mai multe date, chiar explicite, despre «normalitatea» operațiunii.¹ Nu avem motiv de îngrijorare.

Urma partea de care se temuse cel mai mult, pe care nici el nu o înțelegea deloc și pe care știa că nu putea să le-o explice complicilor săi în nici un fel, oricât s-ar fi străduit. Încercă să termine cât mai repede și fără prea multe discuții.

— Aveți aici pașapoartele cu care veți pătrunde pe aeroporturi.

Scoase din rucsacul pe care îl adusese cu el un teanc de acte și începu să le distribuie, după ce verifica fiecare fotografie în parte.

— E o păcăleală! spuse din nou Mohammed. Nu există așa ceva! Nu există Republica Conch! Cineva își bate joc de noi? Vrea să fim arestați pentru deținere de documente ilegale încă de la intrare? Ce-i porcăria asta?

— Nu-i nici o porcărie, stai liniștit. În primul rând, nu s-a născut funcționarul care să aibă cea mai mică idee despre statele existente în lume. Nici măcar despre cele existente pe întregul continent. În al doilea rând, trebuie să știți că acest pașaport, deși nerecunoscut, e adevărat. A fost cumpărat în decursul acestui an din Florida, unde niște nebuni s-au declarat independenți și au fondat o republică, emițând pașapoarte celor care le doresc. Este o absurditate, dar nu-i treaba noastră, atâta timp cât nu au fost interzise. Faceți pe neștiutorii, în cel mai rău caz.

— Dar pașaportul meu german ce are? întrebă unul dintre cei prezenți. E mult mai bun decât ăsta.

— Discuția noastră se încheie aici, hotărî ultimul venit să întrerupă orice comentarii care l-ar

fi dat de gol. Veți fi anunțați în legătură cu locul, data și ora ultimei întâlniri înaintea acțiunii, când vi se vor da și amănuntele de final.

Citi nemulțumirea pe fețele tuturor și simți cum inima i se strânge ca apucată de un cârcel. Nu avea însă ce face. Fusese învățat toată viața să execute ordine fără să țină seama de consecințe și întotdeauna se dovedise că aceasta era calea cea mai sigură. Voia să creadă că nu se înșelase.

*

Frank intră în birou tocmai când Mark reușise să mișc lui Steven, al cărui telefon so încăpățânase să-i transmită o vreme că “abonatul nu poate fi contactat”.

Primul impuls îl împinse pe Frank să-l lase pe colegul lui să-și continue convorbirea, însă îi trecu prin minte că Steven ar fi fost interesat să afle proaspăta „bombă” pe care i-o livrase Eduardo. Îi făcu prin urmare semn partenerului său să întrerupă puțin convorbirea.

— Steven, așteaptă puțin! Înțelese Mark despre ce era vorba. Cred că am niște informații interesante de ultimă oră.

Acoperi telefonul cu palma și privi întrebător spre Frank.

— Eduardo spune că numărul de telefon îi aparține suspectului “Clifford”.

— Deci, G.B. Milton, Clifford și Jim Cobalt sunt una și aceeași persoană. Ai aflat adresa?

Celălalt dădu din cap afirmativ, iar Mark îi transmise cele aflate lui Steven. Apoi continuă convorbirea, de fapt ascultatul, el mulțumindu-se să îngâne de câteva ori și să noteze ceva pe o foaie de hârtie.

— OK, bătrâne, ținem legătura! Încheie convorbirea la un moment dat.

— Surprins? Întrebă Frank, referindu-se la informația pe care tocmai i-o furnizase.

— Într-o oarecare măsură. Oricum, datele problemei se schimbă destul de puțin. Dacă nu era el; era un alt coleg al lui. În rest...

— Ceva noutăți de la amicul tău?

— Foarte subțiri. Doar că organizațiile sunt oarecum în legătură cu un mare trust, “Carlyle Group”, unde figurează, în diferite funcții, câteva nume foarte bine poziționate în administrația noastră.

— Mi se face pielea de găină! rosti Frank, mai curând scârbit decât înfricoșat.

— Nu contează, își făcu Mark curaj de unul singur. Mergem până la capăt, orice-o fi! Mi-a dat și o adresă unde ar putea fi unul dintre locurile de întâlnire ale membrilor uneia dintre organizații. E o fundație de prietenie americano-saudită. Asemenea locații sunt peste tot. Ar trebui să intrăm o dată, când nu știe nimeni, evident, să le luăm mirosul. Spune-mi, a găsit ceva butonomanul nostru?

— Nimic. Hard-ul era gol, iar telefonul nu avea nici un număr în memorie. Era unul dintre modele care pierd din memorie, la fiecare închidere, ultimele numere apelate. Iar în agenda lui nu fusese trecut nici un număr de telefon.

— Destul de trist, dar mergem mai departe. Ai avut timp să te ocupi de incidentul de la tine de- acasă?

— Șefule, pe de-o parte nu am avut timp, iar pe de altă parte sunt atât de convins că e legat de ancheta asta, încât n-are sens să pierd vremea cu alte piste. Dacă descălcim cazul la care lucrăm, o să-mi potolesc implicit și curiozitatea ce mă împinge să mă interesez de imbeciliile care mi-au făcut ditamai cucuiul; dacă nu, ce mai contează o lovitură în plus sau în minus? Tărtăcuța mea a rezistat destul de bine.

Mark îl privi cu atenție sporită pe colegul său, de parcă îl zărea pentru prima oară, și încerca să treacă cu privirea dincolo de vorbele lui.

— Te-ai tuns, spuse în cele din urmă.

— Aș! Mi-am spălat părul, replică Frank cu un zâmbet șugubăț.

*

Așteptaseră să se întunece și apoi încă două ore, până când ultimul arab părăsi clădirea în care era găzduită fundația prieteniei americano-saudite. Era o casă destul de mare, foarte bine întreținută; un fel de bloc pitic, cu doar cinci niveluri, în care se găseau probabil și alte asemenea organizații. Din această cauză așteptaseră atâta. Doreau ca toți să părăsească clădirea, însă orarele celor care o ocupau nu erau aceleași. În cele din urmă se stinse și ultima lumină, iar persoana care părăsi clădirea închise ușa principală cu grijă. Apoi, după ce se îndepărtă puțin, puse în funcțiune, prin telecomandă, sistemul de alarmă.

— O să fie mai greu decât ne-am așteptat, șefu'! îl înghionti Frank pe colegul lui, care trecuse în *stand-by* de vreo două ore.

Mark tresări și horcăi o dată scurt înainte de a deschide ochii. În ultimul timp, îi venea din ce în ce mai greu să se trezească.

Ai intrat în cantonament, șefu', își ironiză Frank mentorul în gând. Te pregătești pentru somnul ăla mare!

Nu-i suna bine, dar nu putea să evite acel gând.

Poate sunt doar foarte ostenit, își spuse Mark. Au trecut mai bine de 40 de ani de când tot salvez lumea asta prăpădită. Nici Superman nu cred că ar fi fost mai odihnit după atâta corvoadă, se mai gândi bătrânul.

— De ce? reuși el să îngaime, în cele din urmă. Ți-ai uitat șurubelnițele acasă?

— Nu, șefu', dar ăștia sunt "petrodolaranzi". Și-au pus sunătoare la hodgeac și sunt sigur că nu-i din aia ieftină, pe care s-o poți neutraliza în doi timpi și trei mișcări.

— Și-atunci, ce facem, plecăm acasă și ne rugăm lui Allah să nu-i sprijine în demersurile lor necurate pe nenorociții ăștia?

— E și asta o variantă, admise Frank. Dar are o hibă, mai spuse el, în timp ce se întorcea și își lua de pe bancheta din spate a mașinii un rucsac. Nu-mi place să stau în genunchi, cred că am și un început de reumatism. Așa că îmi voi testa ultimele scule pe care le-am primit de la Tina. Nu știu dacă ți-am povestit de ea. Lucrează la furturi și mă pune la curent cu ultimele descoperiri în materie de aparatură electronică de decodare a alarmelor. O adevărată minune! Și știi ce trebuie să fac eu în

schimb pentru sprijinul pe care mi-l dă, că doar e o tipă interesată?

— Nu-mi spune! se feri cu mâna Mark, ca și cum l-ar fi atacat o viespe. Lasă-mi placerea de a-mi imagina singur. Ador să am enigme tari de dezlegat la gura sobei, în nopțile lungi de iarnă.

— Cum vrei, dădu Frank din umeri, indiferent. Dar merită știut. E drept că nu am reușit să citesc instrucțiunile cu foarte mare atenție, dar o să improvizez puțin. Zic să rămâi aici și îți fac semn cu lanterna când intru. Poate durează mult sau poate începe să urle parascovenia și atunci e mai bine să fie cineva care să țină motorul pornit.

— Aiurea! pufni a lehamite bătrânul. Îți e teamă că nu fug destul de tare, compromițându-ți retragerea.

Frank nu spuse nimic. Era ocupat să-și tragă cagula pe față și să-și pună rucsacul în spate. Ieși din mașină și abia atunci îi aruncă lui Mark răspunsul:

— Și asta, ce-i drept!

Apoi Mark îl văzu dispărând în noapte, dincolo de raza de acțiune a iluminatului stradal.

*

Mai întâi trebuia să se asigure că alarma nu era periferială, ceea ce ar fi fost o idioțenie, însă nu putea exclude nici o posibilitate. Se bucură să constate că nu era așa.

Având în vedere că imobilul are gard, ar fi putut s-o instaleze, gândi el.

Nu avea cum să deschidă ușa, pentru că alarma s-ar fi declanșat instantaneu. Își coborî rucsacul din spate, îl puse jos și începu să cotrobăie prin el. Prima dată scoase lanterna apoi găsi ceea ce căuta: un soi de arbaletă, care avea în loc de banala săgeată un fel de cârlig cu patru vârfuri răsucite, ca acele de pescuit. De tija principală prinse un capăt de cablu subțire, oțelit, ce continua cu un colac pe care nu se mai osteni să-l scoată din rucsac. Ochi cu arbaleta una dintre marginile acoperișului, rugându-se ca acesta să fie suficient de solid.

De când au inventat dispozitivul ăsta de ochire cu laser, își spunea el în timp ce se pregătea să apese pe trăgaci, jumătate din hazul operațiunilor s-a dus dracului! Sunt curios cine s-ar mai fi uitat la filmele cu cowboy dacă ar fi beneficiat și Clint Eastwood de așa ceva?! Cred că unul care s-a întristat la apariția lui a fost chiar Reagan, săracul!

Trase. Cârligul străbătu vertiginos aerul nopții și cablul fâșâi desfășurându-se, apoi se opri, semn că ținta fusese atinsă. Frank apucă de fir cu amândouă mâinile și trase cu putere în jos, de trei ori. Ținea. Își luă rucsacul în spate, se apropie de clădire și începu să urce cu prudență, fiind tot timpul atent la orice semn de slăbire a ancorei. Cu oarecare dificultate reuși să ajungă pe acoperiș. Prima grijă fu să înfășoare cablul, cu mișcările unui parașutist care își strânge parașuta după aterizare.

Începu să caute din priviri un punct de ancorare pentru faza a doua a operațiunii. Răsufală ușurat când observă o lucarnă. Nu era cine știe ce ca sprijin, dar nu avea alternativă. Înfășură cablul în jurul ei, o prinse temeinic și apoi instalează un fel de troliu pe acoperiș. Troliul avea un dispozitiv electronic de temporizare, permițând programarea derulării cablului după dorința utilizatorului. Încă de când urcase făcuse niște măsurători, destul de aproximative, ce-i drept, pentru a putea programa

aparatul. Îl fixă, încercând să-și amintească exact instrucțiunile din cartea tehnică. Îi părea destul de rău că nu apucase să facă în prealabil niște probe, însă... mai bine mai târziu decât niciodată.

Își înfășură în jurul picioarelor două “manșete” groase, făcute dintr-un material special și unite între ele printr-un lanț cu o za suplimentară mai mare în mijloc. Apoi trecu carabina cablului prin ea și se apropie de marginea blocului. Își puse ochelarii cu infraroșii, un dispozitiv de decodare, pe care și-l prinse cu velcro de vestă, se uită puțin în jos, făcându-și curaj, apoi se aruncă în gol. Prima parte a coborârii a fost mai rapidă decât se așteptase, așa că avu ceva emoții. După câțiva metri simți o încetinire lentă apoi, deodată, căderea încetă. Calculase bine, nu foarte bine. Încă puțin și s-ar fi găsit între etaje, într-o poziție deloc de invidiat, atârnat în gol cu capul în jos.

Totuși, nu-i rău pentru prima încercare! aprecie el și scoase de la piept dispozitivul de tăiat geamuri ce consta dintr-o ventuză cu mâner și un fel de compas atașat de acesta. Aplică ventuza pe geam și învârti brațul compasului, tăind cu bucata de diamant din vârful acestuia o porțiune suficient de mare, cât să poată introduce mâna fără să se rănească. În spărtura astfel realizată, introduse dispozitivul primit de la Tania, care “citi”, într-un mod ce îi rămase total neclar, codul alarmei. Cifrele roșii se succedau cu mare viteză pe cadranul aparatului, până când încremeniră, formând un anumit număr. Atunci se auzi un declic.

Sper că asta a fost tot, își zise Frank cu oarecare teamă.

Trase mâna afără și își lipi aparatul-minune la loc pe vestă, apoi introduse din nou brațul până ce reuși să apuce forabărul. După ce deschise geamul, se prinse cu o mână de marginea de sus a acestuia, în timp ce cu cealaltă își desprindea carabina de la cablu. Urma o mișcare destul de periculoasă, dar pe care o mai exersase, din fericire, în câteva misiuni în Golf. În momentul în care Frank își desprinse picioarele, acestea antrenară restul corpului în jos. Trebuia să înfrângă inerția răsucirii sprijinit într-o singură mână, cea cu care se ținea, cu ajutorul primelor falange de la patru degete, de mica bordură superioară a ferestrei. Din fericire, execută această operațiune în doar câteva fracțiuni de secundă, până când reuși să se folosească și de celălalt braț.

Sprijinit de-acum în ambele mâini, Frank se opri să răsuflă o dată adânc și abia apoi trecu la următoarea emoție. După un scurt balans și o săritură, ateriza pe podeaua încăperii. Își ținu respirația pentru câteva secunde și ochii închiși așteptând cu înfrigurare confirmarea sau infirmarea eficacității mașinăriei pe care i-o dăruise Tina, ca urmare a unor performanțe sexuale de excepție, executate în urma unui *bungee-jumping* în doi. Oftă ușurat - mașinăria funcționase! Alarma fusese deconectată și asta era foarte bine. Își dădu jos ochelarii și aprinse lanterna. Încăperea în care intrase era mobilată ca orice birou, doar calitatea mobilei și a tablourilor arătând bogăția celor care dețineau fundația. Din această cameră se trecea prin niște uși boltite, sculptate în stil *maur*, în alte două încăperi, ceea ce facilita incursiunea agentului special. Începu să caute prin sertare niscaiva dosare care să amintească în vreun fel o legătura cu Ms12 sau Aq15. Nu spera să găsească mare lucru acolo, însă descoperi un dosar numit “Carlyle Group” și se gândi la ceea ce le spusese Steven referitor la posibilele conexiuni cu acest trust.

Aruncă o privire înăuntru și găsi o hârtie care îi reținu atenția. Era o confirmare de primire a sumei de 100.000 de dolari, din Pakistan, pe numele unui oarecare Harun al Garhud. Acest detaliu nu-i spunea prea multe, spre deosebire, însă, de persoana care fusese împuternicită să ridice banii și anume Ommar Ibn Alamar.

Arabul lui Mark! se bucură Frank de „reîntâlnire”.

Puse dosarul pe birou, scoase un aparat digital de fotografiat și începu să fotocopieze documentele, după care le puse la loc. Totuși, nu era satisfăcut. Voia ceva mai mult, așa că se grăbi să caute un seif.

Scoase un dispozitiv de citire cu ultrasunete și începu să inspecteze pereții. În cea de-a treia încăpere înregistră o rezonanță metalică, în spatele unui fișet nu prea mare. Îl dădu la o parte și descoperi o nișă, în care fusese depozitat un seif surprinzător de voluminos pentru un birou ca acela în care se afla. Simțea că era pe cale să descopere ceva important. După nici zece minute, ușa seifului ceda priceperii lui Frank. Înăuntru se puteau zări câteva teancuri cu dolari. Multe teancuri.

Aș putea să iau măcar o parte din ei, facându-i să creadă că a fost o spargere. Altfel este posibil să se gândească la faptul că suntem pe urmele lor, își făcea Frank tot felul de calcule. Dar de ce să nu creadă că îi urmărește cineva? Poate în felul ăsta renunță la operațiune și pe urmă o organizează mai bine.

Cotrobăi în spatele banilor și dedesubt. La un moment dat, simți că în seif se mai afla ceva. Trase toate teancurile afără, cu o mișcare energică. Pe raftul pe care fuseseră depozitați banii, găsi un blocnotes de mici dimensiuni. Nu se mai osteni să-l fotocopieze, ci îl luă pur și simplu, apoi se decise să plece - pe ușă de data asta.

CAPITOLUL X

Ceva mai târziu îl găsi pe Mark sforăind la greu.

— Halal să-ți fie, șefule! Îl scutură Frank puțin de umeri. Noroc că n-am avut nevoie de ajutorul tău, altfel ajungeam mai repede cu metroul.

— Asta înseamnă să ai încredere în partener, tinere! Știam foarte bine că ai să te descurci fără sprijinul meu. Și în plus îmi este atât de somn...

— Cred că eu sunt cel care n-ar fi trebuit să aibă încredere în tine? făcu tânărul pe supăratul. Era foarte probabil să am nevoie de ajutor.

— N-ai înțeles. Eu sunt cel care a avut încredere în tine. Știam că n-o să fie cazul unei retrageri grăbite, doar ești ditamai spărgătorul. Și stai liniștit! Am așteptat o jumătate de oră înainte de a așipi. Cum a fost?

— O grămadă de bani, șefu', în seiful ăstora. Dacă eram chiar spărgător, mă retrăgeam după o lovitură de asta și emigram pe undeva prin Thailanda.

— Gândește-te că este foarte posibil să fie bani negri! Deci, nici măcar n-ar fi reclamat spargerea la poliție. Om te făceai, dar n-ai tu norocul ăsta. Altceva?

— Am găsit două lucruri interesante: un dosar pe care l-am fotocopiat și un blocnotes într-un seif, sub bani, pe care l-am luat cu totul.

Demară imediat, nerăbdător să ajungă la birou, ca să poată viziona fotografiile și să răsfoiască captura din seif.

La secție nu mai era decât portarul, care îi salută cu ochii lipiți, încercând să-și prelungească somnul. Era un tip de nădejde, altminteri, pe care îl angajaseră mai mult pentru umorul lui involuntar decât pentru vigilență. De altfel, clădirea era foarte bine securizată și aflată în apropierea unuia dintre sediile FBI cel mai bine păzit.

Ajunși în birou, Frank îi înmână colegului său blocnotesul și se așază la un calculator, ca să transfere fotografiile din aparatul digital de fotografiat și să dea niște printuri.

— Dacă îți închipui că pot să citesc hieroglifile astea, te înșeli amarnic! auzi el remarca furioasă al lui Mark.

— Lasă-I acolo atunci și du-te și te culcă! Termin de printat pozele astea și o să fac la fel, strigă Frank la rândul lui, știind foarte bine că șeful nu era prea cooperant când nu reușea să-și execute orele de somn. În plus, nu vedea ce s-ar mai fi putut rezolva în noaptea aceea. Până când nu venea cineva să descopere sensul hieroglifelor, cea mai incitantă parte a capturii sale rămânea necunoscută.

După ce termină treaba, se pregăti de plecare, însă nu avea nici un chef să meargă acasă. Știa că, pentru el, câteva ore de somn erau mai rele decât o noapte albă. Își aminti că nu apucaseră să verifice adresa la care figura misteriosul G.B. Milton, Jim Cobalt sau Clifford.

Ce-ar fi să-i fac o vizită nocturnă? se gândi Frank, brusc înviorat. Nu cred că s-ar supăra foarte

tare și, oricum, nu prea mi-ar păsa dacă s-ar întâmpla una ca asta.

Îl observă pe Mark întins pe două scaune și avu un impuls de moment să-l trezească pentru a-l trimite acasă. Apoi își aminti de “nesimțirea” totală a șefului său - un rezultat al campaniilor prelungite pe diverse fronturi - și renunță.

Bătrânul îi spusese de-atâtea ori că poziția și locul în care dormea îi erau absolut indiferente. Frank se convinsese că ar fi putut dormi și în pielea goală pe cioburi, cu condiția să fi mâncat bine înainte, ca să nu-i chiorăie mațele de foame.

După ce luă din cuier trenciul unui coleg și i-l așternu deasupra, un gest mai mult camaraderesc decât util, părăsi secția îndreptându-se spre mașina care îl aștepta la scară. Trecând prin hol, nu putu să nu-l observe pe bătrânul negru (posesor al unui nas ale cărui dimensiuni l-ar fi scos în evidență oriunde), sforăind într-o poziție foarte demnă, pe scaunul de la intrare.

Parcă am ajuns în Pădurea Adormită, se gândi Frank și un ușor fior îi străbătu șira spinării.

Locuința falsului său coleg nu era departe de secție, dovedind că anumite servicii sunt întotdeauna recompensate mai bine decât altele de către administrația americană. Își înlătură primul impuls de a apăsa pe sonerie și se decise pentru o surpriză mai mare, ținând cont de farsa care îi fusese jucată. Așa că apelă la... “micul lui Sesam”, ceea ce-i stârni o adevărată încântare, după ce fusese nevoit mai devreme să lucreze cu toată aparatura Taniei.

Ușa cedă mai ușor decât asiatica pe care o cunoscuse la salonul de forță cu o săptămână în urmă, lăsând-o să se joace de-a călărețul neînfricat, în vreme ce el se străduia să ridice greutatea, pentru a-și păstra pectoralii în forma care-l consacrase.

Ce-aș mai vrea s-o revăd pe chinezoaica aia, își spuse Frank, încercând să-și alunge amintirile, pentru a nu comite vreo gafă de proporții. Nu era deloc de lepădat. La un asemenea nivel, Jim sau cum dracu' l-o mai fi chemând, nu poate fi chiar o pradă ușoară. Ar trebui să mă concentrez mai mult.

Însă liniștea și întinericul din casă nu păreau să-i justifice excesul de vigilență, iar drumul spre dormitorul în care îl găsi pe omul cu multe nume întins între două gemene fu mai lin decât cufundarea în somn a lui Mark, după o săptămână de ospăț neîntrerupt.

Bucățile nu arată rău deloc; iar gemenele sunt o delicată rezervată cunoscătorilor! se gândi el, văzând în tânărul adormit din fața lui un suflet pereche.

Se așeză tacticos într-un fotoliu dintr-un colț al camerei, își scoase pistolul și mută mai aproape lampadarul zvelt, cu abajur de culoarea chihlimbarului. Observă pe marginea mesei lângă care se așezase o cutie cu trabucuri cubaneze.

Ce naiba! își zise Frank. Doar suntem cunoștințe vechi, nu cred să-l supere prea tare dacă iau și eu una.

Își alese cu grijă un trabuc, pe care îl mirosi cu vădită plăcere, îi tăie unul dintre capete cu ghilotina aurită ce se găsea în cutie și îl aprinse tacticos. Trase un fum cu satisfacție, savurându-i aroma și eliberând încet-încet fumul pe nări, apoi îndreptă lampadarul spre fața cufundată în vise plăcute a tânărului și întoarse comutatorul.

O lumină puternică țâșni din becul cu halogen, făcându-l pe “beneficiar” să strângă pleoapele și să-și acopere ochii cu mâna. Cele două jumătăți identice nu au fost nici ele mai plăcut impresionate, doar că - suflete duioase de damă - începură să ție isterizate, zărind în spatele luminii puternice o siluetă neagră și un pistol dotat cu amortizor îndreptat spre ele.

— Nu-i genul de viziune la care te așteptai la trezire, nu-i așa? îl întrebă Frank, cu o voce ușor cavernoasă pe bărbatul din pat, ce tocmai încerca să ajungă cu brațul peste blonda din stânga lui, la pistolul pe care îl lăsase pe noptieră. Dacă vrei să te urci iarăși pe dânsa, nu e un gest foarte pudic și jena m-ar putea împinge la gesturi necugetate. Dacă vrei doar să-ți recuperezi arma, trebuie să te informez că se află exact la celălalt capăt al noptierei, la o distanță descurajantă. Ca să nu mai amintesc despre ce țin eu în mână și cât de bun *trăgător* sunt, scuzată fie-mi lipsa de modestie!

— Cred că nu știi cu cine ai de-a face, amice! se auziră primele cuvinte ale lui “Jim”, îngânate cu o voce încă neclară, semn că îi era greu să se trezească după o noapte presărată, mai mult ca sigur, cu mici excese.

— Aici trebuie să-ți dau dreptate, răspunse Frank. Mai mult decât atât! Țsta e chiar motivul pentru care mi-am permis să te deranjez la o oră destul de nepotrivită. Dacă vrei să îmi arăți formele tale apetisante, frumoase, se adresează el uneia dintre tinerele care încerca să se strecoare afără din pat, te-aș ruga să ai răbdare ca să mă lămuresc mai întâi cu ‘mnealui! Deci, unde rămăsesem? Ah, la remarcă aia a ta de bun simț, așa zice, cum că nu știu cu cine am de-a face. Aprofundează subiectul, te rog! Sunt nerăbdător ca o fată mare la măritat!

— Sunt un înalt detectiv în contraspionajul american, lepădătură!

— Bine-bine, admitem și consimțim, păru Frank să nu ia în seamă imprecizia, dar tot nu ai reușit să te recomanzi, să te individualizezi. Ce dracului, doar nu poți să te complaci într-o masă amorfă de “înalti detectivi de contraspionaj american”.

— Mă numesc Jim Cobalt și îți plâng de milă!

— Nț, nț, nț! făcu Frank, nemulțumit, și expedie cu precizie un glonț în dreptul urechii stângi a «înaltului».

Zgomotul împușcăturii se auzi înfundat și sec, ca un dop de șampanie răsuflată, însă țipetele isterice ale „îngemănatelor” i-ar fi putut provoca un atac de cord până și unui septuagenar.

— Ai, ai, ai, porumbițelor! reacționează Frank. Dacă mai aud o dată ultrasunetele astea, o să mă obligați să vă spânzur cu capul în jos, afără pe terasă. Ce mama dracului, vreți să mă sperii și să ratez ținta? Dați-vă mai spre marginea patului, dacă patriotismul vostru nu vă îndeamnă să faceți un scut uman pentru oficialul organ american!

— Ești complet nebun! se panică “Jim”, considerând că precizia de care dădea dovadă silueta din spatele luminii nu era de bun augur pentru el. Presupun că nu vrei bani?!

— Ți-am mai explicat o dată. Vreau doar să facem cunoștință, ca și cum ne-am împrietenit. Care parte ți-e neclară? Doar că ador să cunosc oameni vii, nu morți de patru ani în Balcani.

„Jim” intră în panică de-a binelea. Oamenii care se osteneau să se informeze atât de bine și să

și știe să tragă cu atâta precizie nu erau de luat în târbacă.

— Dar cine ești și ce vrei de la mine? încercă el să mai tragă de timp. Nu înțeleg.

— Nu asta ne-a fost înțelegerea, se supără Frank. Atâta timp cât dispunerea noastră de-o parte și de alta a acestei „scuipători de foc“ este cea actuală, doar eu sunt îndreptățit să pun asemenea întrebări.

Tu ar fi bine să te ocupi de răspunsuri. Iar voi, fetelor - se întoarse el spre cele două nuduri înspăimântate -, mergeți mai bine pe la toaletă și jucați-vă cum știți numai voi, cât vorbesc eu vorbe cu bărbățulul vostru. S-ar părea că îl intimidăți.

Pipițele răsuflară ușurate și, apucând fie o pernă, fie un cearceaf, se retraseră grăbite, zgribulite și panicate, spre locul în care le trimisese Frank. De- abia așteptau sfârșitul acelei nopți de coșmar, pe care o gândiseră cu totul altfel.

— Bun, hai s-o scurtăm acum, că sunt destul de obosit, îl luă Frank din nou în colimator pe bărbatul rămas singur în patul devenit parcă prea mare pentru el. Spune exact cum te numești și tot ce știi în legătură cu asasinarea lui Zaher! Te sfătuiesc să nu scapi prea multe detalii, pentru că am reflexe necontrolate atunci când aud minciuni...

*

Când se trezi. Mark observă că în jurul lui se desfășura deja o activitate febrilă, semn că dormise mai mult decât trebuia.

— Bună dimineața, soare! strigă Frank, cu o mină veselă, când îl zări pe bătrân deschizând ochii.

— Mi-e foame! se auziră primele cuvinte ale lui Mark. Ce naiba m-ați lăsat să dorm ca un câine bătrân, ca să vă uitați toți în gura mea când sforăi?!

— Lasă, șefu', că n-avem timp de prostii în dirni- neața asta! E o zi frumoasă. Avem vești multe și mărunte. Lumea n-a stat în loc cât timp visai tu la fripturi. Trebuie să ne mișcăm, dacă vrem să încheiem astăzi ancheta.

— Dar de ce trebuie s-o încheiem musai astăzi? Care-i graba?

— Păi, informațiile pe care le-am primit de la dragul de „Jim”, de fapt de la G.B. Milton, ne pot duce la concluzia că pentru poimăine, a fost plănuită o acțiune tare nasoală, care ar face „buba” la multă lume. Dar asta numai dacă nu ar fi intrat în acțiune marii detectivi aici de față, printre care cu modestie mă număr și eu.

— I-auzi! se trezi Mark de-a binelea. Când ai vorbit tu cu Jim?

— Cum se numea filmul ăla... „în timp ce tu dormeai”, cu Sandra Bullock, parcă... Tare siropos!

— Crezi că îmi poți explica la *pub-ul* din colț tot ce s-a întâmplat?

— Bănuiesc că Steven se află deja acolo.

Într-adevăr, alertat de telefonul lui Frank, Steven aștepta nerăbdător venirea celor doi detectivi. Își comandase o cafea dublă și își aprinsese pipa din spumă de mare, pe care o folosea doar la ocazii speciale. Când îi zări pe cei doi intrând, le făcu un semn larg cu mâna, împrăștiind în jurul lui fumul

cu arome orientale.

— Ia uite-l și pe „Față Palidă Demascatoare”, cum ne trimite semnale de fum de pe dealul învecinat! îi indică Frank colegului său locația, lui Steven.

— E un moment important, spuse Mark. Văd că și-a adus și pipa de gală.

— Nici nu știi cât adevăr grăiești. Nici nu știi, pe onoarea mea.

Ajunseră la masă și își comandară câte o bere. Abia după aceea, Frank catadicsi să îi pună la curent cu bogatele lui realizări de peste noapte.

— Ca să trecem peste detaliile ne semnificative, vă voi spune doar că am avut o discuție, instructivă spun eu, cu omul care m-a urmărit încă de la începutul anchetei noastre. Mai exact, de când a constatat cu stupoare că departamentul nostru s-a implicat în anchetarea morții lui Zaher și, după cum a aflat câteva ore mai târziu, a lui Ommar.

— Ommar? se miră Mark.

— Da, Ommar! întâri Frank, neputându-și ascunde satisfacția pentru revelațiile ce aveau să urmeze. Se pare că prietenul lui Richie a fost însărcinat cu executarea. Spencer Olsson este cel cu care „ți-ai încrucișat” cărările atunci.

— Stai așa, stai doar puțin! îl întrerupse Mark, căruia un gând năstrușnic îi străbătuse creierul. Tu ai fost însărcinat să anchetezi moartea. OK! Dar eu de ce am fost trimis acolo? Crima s-a întâmplat cu puțin timp înainte de a ajunge eu. Nu puteam fi trimis la un eveniment ce urma să se petreacă. E illogic.

— Ăsta e un lucru pe care ar trebui să ni-l explice *boss-ul* nostru atoateștiutor. Între timp, noi putem face niște supoziții. Ommar află (și o vă explic mai târziu despre ce e vorba și cum s-au petrecut lucrurile) că organizația din care face parte are un om infiltrat din structurile unor servicii secrete sau a unor organizații teroriste rivale. La început nu era foarte sigur. În schimb, este aproape convins de faptul că o acțiune lansată deja, de mare amploare, urmează să se petreacă curând, deci peste câteva zile, în țărișoara noastră. De ce crede el asta? Pentru că omul care o coordonează, cel care chipurile „face legătura” între capul rețelei, aflat undeva în Orient și celulele de aici, este tocmai personajul infiltrat. Așa că omul trimite imediat semnale, pe toate căile, spre toți cei implicați, pentru a anula operațiunea, considerând-o o cacialma.

— Dar semnalele nu ajung unde trebuie, presupuse Steven.

— Este varianta pe care trebuie ca noi s-o folosim în continuare. Dacă acestea semnale au ajuns totuși, putem încă să capturăm o rețea importantă. În caz contrar, facem mai mult decât atât: zădărniciim un atentat fără precedent. Oricum ar fi, mesajele au fost recepționate de ofițerul de legătură, Spencer Olsson. Acesta activa împreună cu el la traficul de arme, dar îl și veghea, ca să n-o ia pe arătură. Părerea lui G.B., Jim, cum îl știți voi, este că Spencer a reușit să intercepteze toate e-mail-urile, deci oamenii nu au aflat despre capcană. Nu există însă nici o certitudine în acest sens, așa că atentatul s-ar putea produce.

— Pentru că s-a prins de prea multe, Ommar este eliminat, chiar sub nasul meu, ca să zic așa.

O variantă pentru a explica prezența mea acolo ar fi aceea că Ommar l-a avertizat și pe un oficial american și acesta l-a pus în gardă pe Robert, șeful nostru, care m-a trimis pe mine să văd cum stă treaba. Din păcate, am ajuns cam târziu, spuse Mark.

— Se putea și mai rău, încercă Steven să-l liniștească. Era posibil să fi sosit chiar cu câteva ore mai târziu, când n-ai mai fi găsit acolo nimic. Nu uita că ai ajuns până în punctul ăsta și datorită informațiilor furnizate, post-mortem ce-i drept, de Ommar.

— Asta are mai puțină importanță acum, încercă Frank să continue. Să revenim la „umbra” mea. Zaher îl sună ca să-i spună că a fost „agățat” de reprezentanții unei organizații rivale, zicea el, care i-au cerut să colaboreze la o acțiune, fără să-i dezvăluie care, în schimbul „recuperării” familiei, dispărute acum nu știu câți ani.

— Poza pe care am găsit-o, spuse Mark. Ceva mi-e neclar...

— Ai răbdare! îl întrerupse Frank. Nu-ți chinui mintea până nu ai toate datele! Ce i se cerea, în fond, lui Zaher? Să piloteze un avion de pasageri, de mare capacitate, pe niște coordonate care urmau să-i fie comunicate după urcarea în avion.

— Când? vru să știe Steven.

— Asta a fost și întrebarea mea, îl liniști Frank. Zaher i-a spus lui G.B. că nu i s-au furnizat detalii înainte de a accepta târgul și că i s-a fixat termen de gândire până a doua zi. Dacă refuza, urma să-i primească pe membrii familiei sale pe rând și în mai multe bucăți...

— Și Zaher nu a acceptat? se mirară într-un glas cei doi bătrâni.

— Nu avem de unde să știm ce ar fi făcut. Ba- zându-se pe “relații”, Zaher a sunat, firește, la omul lui de bază din CIA, pentru a-l pune la curent cu privire la întâmplarea pe care o trăise. G.B. Milton informează ierarhic despre eveniment, apoi află că informatorul a explodat. Ba mai mult, este trimis să aibă grijă ca ancheta să nu facă multe valuri, “pentru a nu ieși cumva la iveală legătura dintre Zaher și CIA”. Respectivul a acceptat, formal, explicația, nefiind genul pe care să-l mustre conștiința.

— Asta-i materie de examen la ei, interveni Steven. Cei care au conștiință, n-au ce căuta acolo. Parcă sunt donați.

— Deci, G.B. e acoperit, teoretic, conchise Mark. „Întâmplător”, Zaher este aruncat în aer, după ce furnizează această informație, iar tot ce are G.B. de făcut acum este să ascundă orice legătură între Zaher și CIA

— Oficial, așa e. Orgoliul lui însă l-a silit să recunoască faptul că nu a înghițit varianta asta și a ajuns la aceleași concluzii ca și noi, coroborând ceea ce știa cu ce i-a spus prietenul lui și al lui Richie, Spencer Olsson.

— Pus în gardă de atenționările lui Ommar, realizează Steven. Da, are sens! Însă ce va face G.B. ăsta în continuare?

— Din câte am mirosit eu, este clar că evenimentele îl depășesc și nu înțelege de ce s-ar mai amesteca. Treaba lui era de a se asigura că eu, un element inedit în toată tărașenia, nu o să aflu ceva care să compromită operațiunile.

— Cred și eu că i-am cam încurcat socotelile! Spera că va trebui să facă doar puțin fum pentru polițiști și s-a trezit cu noi pe cap! spuse Mark, fără a-și putea ascunde mândria din voce. El te-a vizitat în noaptea aia?

— El. A observat manevrele noastre de la Eduardo și a vrut să se asigure că nu am obținut ceva materiale compromițătoare. Dar nu i-am purtat pică. Asta nu înseamnă că i-am dat drumul. Până la limpezirea situației, este pus la păstrare într-un loc sigur.

— Asta nu-i rău - aprecie Mark -, dar tot n-am avansat prea mult. De unde ai aflat data la care ar trebui să se desfășoare acțiunea?

— De la G.B., însă nu a vrut să spună mai mult. De fapt, data i-a scăpat, eu m-am agățat de asta și am pistonat până la limită, însă nu am obținut mai mult. Mi-a spus din greșeală, când mi-a povestit despre Ommar și Spencer, că acesta din urmă l-a avertizat de poimăine. Poimăine este 11, nu? Dar nu a vrut apoi să-mi explice despre ce este vorba, de fapt a îngăimat că are o bănuială nefondată probabil, că sunt niște calcule făcute de el, coroborând datele pe care mi le-a spus deja... chestii de-astea. Mai departe nu am putut merge.

— Bun - reveni Mark la obsesia lui -, dar tot nu am avansat cu mult. Cum îi găsim pe cei aflați în spatele fundației care închiriază apartamente? Cum dăm de membrii rețelei. Deci, în cele din urmă, cum împiedicăm desfășurarea atentatului?

— Hai să ne gândim la ce avem, deocamdată! Încercă Steven să-l liniștească. Avem o organizație care, pe de-o parte, racolează piloți, dacă presupunem că și celelalte „reuniuni“ ale „fundației“ au avut același scop; iar pe de altă parte parazitează o altă organizație rivală, pentru a-i îndemna pe membrii acesteia să comită un atentat. Ce putem deduce?

— Treburile sunt destul de amestecate, spuse Mark. Dacă parazitează organizația, așa cum spui tu, de ce caută și alți oameni, pe care îi șantajează?

— Eu cred că există două cuvinte cheie aici, spuse Frank.

În acel moment, de masa lor se apropie chelnerul, care le aduse un pachet.

— Este un cadou de la prietenul dumneavoastră, spuse acesta, adresându-i-se lui Frank.

— Care prieten? întrebă detectivul, nedumerit.

— Domnul de acolo, preciză ospătarul, arătând spre o masă aflată la celălalt capăt al *pub-ului*. Cel cu pălă... A, tocmai pleacă!

Într-o fracțiune de secundă, Steven înțelese despre ce era vorba, apoi luă pachetul și alergă cu el spre toaletă.

— Steven, nu! strigă Mark.

O puternică explozie se auzi din direcția în care fugise Steven și lumea începu să țipe, înspăimântată, îmbulzindu-se spre ieșire. Flăcările se întindeau cu repeziciune, mușcând din lemn - materialul dominant în local. Cu inima zdrobită, Mark se îndreptă spre locul exploziei, trecând pe lângă cei câțiva clienți care, mulți dintre ei răniți, încercau să iasă din bar.

Imediat ce Steven o zbughise cu pachetul, Frank, pricepând și el ce se întâmpla, țâșnise în

urmărirea persoanei pe care i-o indicase chelnerul. Ajuns în stradă, observă că individul adoptase o strategie ce denota mult calm și profesionalism. În harababura ce urmă exploziei, acesta, după ce fugi câțiva metri, se opri și o porni agale în direcția opusă. Apoi făcu semn unui taxi.

Deși furia îl îndemna pe Frank să-l prindă pe individ, instinctul îi dicta ca doar să-l urmărească. Era mai mult ca sigur că nu-l putea rata. Urcă și el într-un taxi și, folosindu-se de legitimație, îi ceru șoferului să-și urmărească colegul cu discreție, ceea ce acesta și făcu.

La un moment dat, cealaltă mașină opri în dreptul unei clădiri, iar individul coborî și intră în scara blocului.

Frank, după el, întrebându-se în același timp dacă ar trebui să cheme ceva întăriri sau nu. Până la urmă, optă pentru varianta solo. Liftul opri la etajul trei, iar Frank decise că era preferabil să urce pe scări. Ajuns la destinație, observă că erau doar două apartamente pe palier. Puse mâna pe cele două clanțe și simți că una dintre ele era cu o idee mai caldă decât cealaltă.

Deci, ăsta e lăcașul, spuse el, lipindu-și urechea de ușă. Dinăuntru se auzeau vag niște voci, însă conversația avea loc prea departe de el ca să o poată auzi.

Nu rezolv nimic în acest fel, trebuie să intru! își făcu Frank curaj și împinse ușa. Așa cum se așteptase, era încuiată, însă asta nu avu darul să-l impresioneze prea tare, ci doar să-l întârzie un timp, atâta cât îi trebuia pentru folosirea uneltei sale magice.

CAPITOLUL XI

— Ești sigur că ai rezolvat-o? Întrebă grasul, care era lungit pat.

— Absolut, nu aveau cum să scape. Nu le-am dat nici o șansă! răspunse cel întrebat, un individ subțire, având toate trăsăturile rasei arabe întipărite pe chip. Era de-a dreptul caraghios să ne împiedicăm chiar acum de ciudații ăștia. Când văd banii?

— Parcă ți-am dat o parte, nu? Restul, după operațiune, cum ne-am înțeles. Nu uita că trebuie să mai treci un hop și cel mai important: să-i convingi pe oameni că operațiunea a fost cerută de “șefii” tăi. Altminteri, s-ar putea răzgândi în ultima clipă.

— Ți-am spus că avem o problemă serioasă și nu din vina mea. Pentru fiecare operațiune pornită de la șefii cei mari e nevoie de trei parole, iar voi n-ați fost în stare să obțineți decât una. L-am amețit eu cumva pe Amurat, dar nu era nici el foarte convins. În plus, mi-a spus că nici oamenii nu sunt așa de încântați de datele problemei. Consideră acțiunea prea periculoasă în raport cu efectele.

— Crezi că, dacă le-ai mărturisi că vor participa la o acțiune sinucigașă și nu la o simplă luare de ostatici, ar reacționa mai bine?

— Ba bine că nu! Voi cum stați cu piloții? În fond, ei sunt cei mai importanți și nici unul nu poate fi controlat.

— Există o parte a planului pe care nu ți-am dezvăluit-o până acum dar, având în vedere că mai e doar atât de puțin timp, nu văd care ar putea fi problema. Piloții vor primi în avion o casetă, conținând amănuntele acțiunii, în afără de coordonate. Pe acestea din urmă le vor găsi sub scaune. Vor ști că doar sacrificându-se își vor salva familiile. Dar, lucru și mai important, avioanele vor fi dotate și cu dispozitive de autodistrugere, pentru cazul în care s-ar răzgândi. Deci, de scăpat oricum nu vor putea scăpa. Și-atunci vor avea următoarele variante: să moară urmând instrucțiunile și salvându-și familiile, sau să moară și ei și familiile lor în mod inutil. Eu cred că nu putem avea prea multe surprize, acestea fiind datele problemei. Ce zici?

— Așa să fie! Își exprimă speranța arabul. În concluzie, lucrurile sunt hotărâte? Nimic nu mai poate schimba planurile?

— Desigur! Cred că nu mai este cazul să ne vedem până după operațiune. Îți recomand ca mâine să porți o discuție motivantă cu oamenii tăi. Ai grijă unde vă întâlniți de data asta!

— Am decis să-i chem la mine acasă, să vadă că am încredere în ei și că nu ne temem de nimeni. Ei oricum știu ce au de făcut, unde să meargă. Totul e să treacă de chestia cu parolele alea blestemate.

— Tu știi foarte bine ce să le spui, lozinci de-ale voastre: “război sfânt”, “răzbunarea finală” etc. Harun, mă urmărești? vru să se asigure când îl văzu pe celălalt că întorcea capul, oarecum scârbit. Nu uita să adaugi: „Certitudinea șefilor mei este că această operațiune va rezolva problemele fraților voștri palestinieni.”

— Crezi că sunt tâmpiți?

— Nu mă interesează. Principalul nu e să creadă că o să se rezolve, ci că șefii voștri sunt convingși de asta. Abia atunci își vor imagina că așa ceva este posibil. Subordonații își închipuie că șefii știu mai multe decât ei, că dețin informații suplimentare, așa că vor mușca momeala, dacă nu rațional, cel puțin visceral. Ce dracului, n-ai înțeles?! Tot ce avem noi nevoie este ca ei să fie găsiți printre rămășițele avionului. Dacă îi urcăm, restul nu mai contează. Pot să nu mai facă nimic. Hai, șterge-o! Ne vedem după aceea. Roagă-I pe Allah să meargă treaba și o să ajungi la fel de bogat ca frații tăi saudiți.

Frank înțelese că discuția se va sfârși aici și abia atunci realizează că nu știa care e calea de urmat. Întotdeauna apreciasse siguranța și rapiditatea cu care Mark lua decizii în astfel de situații. Nu erau întotdeauna cele mai bune hotărâri, însă avea o mai mare eficiență decât șovăiala în momentele decisive.

Ăsta-i materialul din care sunt făcuți învingătorii, își spuse el, mai mult ca să-și motiveze decizia pe care urma s-o ia în câteva secunde și de care putea depinde soarta multor conaționali de-ai săi.

Deși ceva îi spunea că ar fi trebuit să afle componența întregii rețele, optă pentru arestarea celor doi. Între el și camera în care se găseau aceștia se întindea un hol îngust și întunecos. Se hotărî să-i aștepte în odaia în care se găsea, probabil o chichinetă.

Când va ieși, va trebui să treacă tot pe aici, se gândi el.

Scoase pistolul și încercă să-l armeze cât mai silențios. Din cele ce auzise, își închipui că Harun nu era genul care să se sperie la simpla vedere a unei țevi de armă îndreptată spre el. Se aștepta la ripostă. Făcu un pas în spate pentru a avea loc de manevră, încercând să rezolve cât mai mult cu ajutorul elementului-surpriză. Lovi însă, cu o neîndemânare de cadet, coada unei tigăi ieșite prea mult în afără. Acesta se prăbuși pe podea, producând un zgomot infernal.

Își dădu seama că se dusesse dracului elementul- surpriză, așa că se năpusti în cameră fără alte măsuri de precauție. Când ajunsese, însă, constată că ușa fusese blocată cu un corp greu.

Or să o șteargă pe geam, își spuse, și începuse să lovească cu furie în ușa care se deschidea puțin câte puțin, lăsând să se zărească în spatele ei silueta masivă a unui dulap.

Cu o ultimă lovitură, reuși să crape ușa suficient de mult cât să se strecoare înăuntru, nu fără a se îngrijii de posibilitatea unei capcane. Într-adevăr, cei doi fugiseră pe fereastra care dădea spre scara de incendiu, perdeaua murdară scuturată de curenți fiind un indiciu care îi sări în ochi de prima dată. Se repezi la geam pentru a încerca să vadă măcar direcția în care se îndreptaseră cei doi, un gest instinctiv, necugetat, trădând furia ce îl cuprinsese în fața acelei situații nefericite. Apucă o statueta reprezentând un Buddha supraponderal și o aruncă spre dulapul care îi împiedicase accesul în cameră.

Extraordinar ce tâmpit pot să fiu! Îi aveam în mână pe cei mai importanți teroriști și i-am lăsat să-mi scape de parcă aș fi ieșit ieri din academie! urlă Frank în sinea lui, încercând să se relaxeze și să se elibereze de toată ura care îi întuneca creierul. Bun, să mă calmez! Să mă calmez! începu el

să vorbească singur. Tot am aflat niște date foarte importante, cu condiția să rămână așa după ce au descoperit ăia doi că erau urmăriți din camera alăturată. Băieții nu sunt genul care să riște inutil. Eu aș fi acționat exact invers. M-aș fi îndreptat spre sursa zgomotului, nu m-aș fi îndepărtat niciodată de ea. Ciudată școală au făcut și ăștia!

Începu să cerceteze cu atenție încăperea în care se afla, în speranța ca măcar atât să se aleagă din eșecul lui: o mai bună instrumentare a cazului. Camera era austeră, aducând mai mult a spațiu de lucru decât a locuință. Puține elemente domestice, doar un pat îngust, plasat discret într-un colț, probabil pentru eventualele prelungiri ale programului. Un birou înțesat de hârtii și cărți ciudate, redactate într-o limbă pe care n-o cunoștea. Îi atrase însă atenția o hartă mare a Manhattan-ului și o carte poștală lipită pe ea, înfățișând cele două turnuri gemene cunoscute drept World Trade Center. Deși nu era obligatoriu să existe o legătură între cele auzite mai devreme și ilustrata aceea, Frank simți fiori reci pe șira spinării.

Twins Towers! exclamă el. Dumnezeu!

*

Mark ajunsese la secție de îndată ce realizase că nu mai era nimic de făcut în ajutorul lui Steven, sfârtecat de explozie într-un chip îngrozitor.

“Sinistră confirmare a tuturor ipotezelor de-o viață!”, se gândise el când își văzuse prietenul răpus de o bombă.

Agentul știa că singurul mod în care îl mai putea ajuta era cinstindu-i memoria, iar acest lucru nu se putea realiza decât încheind cu succes cazul a cărui victimă căzuse fostul lui coleg.

— Iuii! strigă el, de îndată ce intră în birou. Ai descifrat blocnotes-ul găsit de Frank?

— Da, șefu’, am găsit! E vorba despre niște coduri, adrese și nume. Doi cunoscuți printre ei, Ommar și Zaher. Uite, astea sunt adresele! Codurile nu îmi pot da seama ce reprezintă.

— Acum n-avem timp de cuvinte încrucișate. Vreau să-mi afli ce se găsește la aceste adrese, superurgent! Între timp, trimiți câțiva oameni la sediul fundației despre care am tot vorbit, știi tu, aia cu prietenii Iu’... dracu’ să-l ia, că tot uit! Să-i aresteze pe toți câți se află pe acolo, să confiscă toată documentația și s-o aducă aici. Dar știi cum?

— Superurgent, șefu’, am priceput! Dar s-a întâmplat ceva? Unde-i Frank?

— Îți povestesc eu altă dată. Deocamdată, fă ce te-am rugat și nu-i duce grija lui Frank. Trebuie să apară și sper că n-o să fie singur.

*

Frank se grăbea să ajungă el la birou. Urma să acționeze imediat, pentru că nu mai era timp de bâlbâieli și trebuia anunțat șeful cel mare, cu orice risc. Își dădea seama că, dacă ratau ancheta, neînștiințarea lui nu ar mai fi avut nici o scuză. Miza era prea mare pentru ca jocul să fie continuat pe cont propriu, cum se învățaseră cei doi agenți speciali până atunci. Nu știa dacă era bine să colaboreze cu cei din CIA, deoarece avea dubii în privința neimplicării lor, deși nu putea pricepe cum ar fi fost posibil așa ceva. Când ajunsese la birou, îl găsi pe Mark studiind niște hârtii și urlând din toți rărunchii

la întreaga asistență.

— Șefu', să știi că îmi pare foarte rău! Steven era un tip extraordinar! Nici acum nu-mi vine să cred cât de prompt a fost în a înțelege situația. Iar apoi... parcă nu s-a gândit deloc la cea ce face. Ori s-a gândit ca trebuie să ne salveze neapărat pe noi.

Mark îl privi cu atenție pe mai tânărul său coleg, de parcă atunci îl vedea întâia oară. Se scutură însă ca de-un gând rău și încercă să rămână concentrat asupra elementelor importante ale afacerii.

— N-avem timp acum de baliverne. Spune-mi mai bine ce-ai făcut?

— Din păcate, am ratat ca un începător. l-am pierdut, după ce îi avusesem în mână. Erau, probabil, cei mai importanți oameni din toată afacerea. Cel care a adus bomba se numește Harun. Cred că am mai auzit de numele ăsta pe undeva, dar încă nu-mi amintesc unde. E capul rețelei dar, în același timp, este omul din cauza căruia Ommar a trimis mesajele alea disperate. Avem două grupări distincte. Piloții nu au nici o treabă cu acest tip de acțiuni. Sunt doar niște oameni șantajați și care vor afla după îmbarcarea în avion că misiunea lor este una sinucigașă. Și asta nu-i tot. Cred că știu ce vor să facă. Au de gând să intre cu avioanele în Twin - Towers.

*

Robert își mângâia chelia cu gesturi mecanice, părând fie că-i venea greu să creadă ce auzise, fie că era complet debusolat în fața situației.

— Ce pot să spun?!... E abominabil! Cred că ați făcut o treabă bună și țara vă va fi recunoscătoare! Eu zic că acum ar fi timpul să vă luați un concediu, să vă odihniți puțin. Consider că încercările prin care ați trecut în ultimul timp au lăsat urme adânci.

— Cum să ne odihnim? exclamă Mark, uluit. Încă nu am rezolvat nimic. Trebuie să-i prindem, să preîntâmpinăm atentatul, să... cum adică să ne odihnim?

Mark era stupefiat de reacția șefului său. Nu era pentru prima dată când i se întâmpla să i se pună capăstru, minimalizându-se faptul că anchetele lui duceau la personaje care nu trebuiau cu nici un chip să fie implicate..., dar acum era cu totul altceva. În primul rând, nu mai era vorba despre fapte deja consumate. Nu i se mai putea replica: „Ce-a fost, a fost, acum oricum nu se mai poate schimba nimic?”. În acel moment era vorba despre o amenințare extrem de gravă, care putea fi prevenită cu destulă ușurință.

— Nu e nevoie să interpretezi greșit spusele mele, dragă! încercă Robert să-l calmeze. Nu este ca și când ți-aș fi cerut să ascunzi ceva. Trebuie doar să dăm celor responsabili posibilitatea să ducă la bun sfârșit ceea ce ați început voi. Ia-o și altfel, dacă vrei. Dacă eșuăm? Nu ne vom compromite definitiv existența? Și pentru ce? În fond, nici un personaj important nu lucrează așa! Plus că nu avem posibilitatea să avertizăm pe toată lumea. CIA dispune de mult mai mulți oameni, de altă logistică...

— N-ai auzit ce ți-am spus? Cred că CIA e implicată în treaba asta. Au știut înaintea noastră ce se întâmplă și tot ce au făcut a fost să ne pună bețe în roate. Dacă se repetă tragedia de la Pearl Harbour? Cine știe ce mai vor să stârnească de data asta... pe cine vor să se “răzbune”...

— Haide-haide! îl întrerupse șeful, împăciuitor, începând să bată darabana în tăblia de fildeş

a biroului său de mahon. Știi bine că astea sunt lucruri care n-au fost niciodată dovedite. Simple supoziții ale unor minți înfierbântate, care văd doar comploturi peste tot.

— Zău? se înfurie Mark. Uiți că am prins chiar eu trei dintre asasinii lui Kennedy, cărora le-au dat drumul tot deșteptii ăia? Țăla a fost tot un scenariu?

— Nu s-a putut dovedi nimic, știi bine!

— Păi nu s-a putut, că le-am dat lor dovezile și le-au făcut dispărute. Tot așa vrei să se întâmple și acum? Măcar atunci, omul era deja mort, nu mai puteau să-l învie. Dar acum?!

— Repet - spuse Robert, cu o mină obosită -, exagerezi! Vei vedea, nimic grav nu se poate întâmpla. Suntem profesioniști, ce dracu'! Nu sprijinim terorismul la noi acasă...

*

Iuiu reușise să identifice toate adresele care erau trecute în blocnotes-ul capturat de Frank. Iar echipele trimise de el începuseră să se întoarcă cu persoanele aflate într-o oarecare legătură cu fundația "Prietenii lui Ezra Pound".

Frank îi interoga de ceva timp pe unii dintre ei, dar nu reușise să ajungă la nici un rezultat. La un moment dat, Iuiu intră cu o față luminoasă și anunță:

— Am dat peste unii care nu au fețe de literați, l-au prins băieții că intraseră pe o fereastră la fundație, crezând că sediul nu mai e supravegheat, și încercau să fure niște dosare. Vrei să-i vezi?

— Mulțumesc de întrebare! exclamă Frank.

Obosise deja să vorbească cu fandosii aceia, care încercau să se eschiveze, bătând monedă pe funcția reprimatoare a poliției, indiferent de ce erau întrebați.

— I-ai de-aici, bagă-i undeva la răcoare și ține-i cât mai mult posibil! îi spuse el lui Iuiu, făcându-i semn să-i aducă pe ceilalți, dar pe rând.

În cameră fu introdus un tip cu o privire rea, mestecând cu înverșunare o bucată de chewing-gum. Individul avea un nas mare și cu un comportament obraznic.

— Nu știu ce vrei de la mine, dar în mod sigur o s-o încurci, spuse acesta, de îndată ce îl observă pe detectiv.

Frank se apropie calm de el, îl privi în ochi și, luându-și un scurt avânt, îl lovi năprasnic cu dosul palmei drepte peste fălcă. Individului îi sări guma din gură tocmai în colțul camerei, apoi se prăbuși pe jos, cu fața însângerată.

Detectivul se îndreptă tacticos spre masă și apăsă pe butonul aflat dedesubt. În cameră intrară imediat doi vlăjgani elegant îmbrăcați.

— Chemați-I pe Iuiu! le spuse scurt Frank. S-a împiedicat de colțul mesei..., explică el ironic unuia dintre vlăjgani, care aruncase o privire furișată spre individul de pe jos.

Iuiu apărură imediat, cu fața îmbujorată, ceea ce-l făcea să arate și mai caraghios decât de obicei. Era pentru prima dată când participa la o anchetă, altfel decât prin intermediul tastelor de computer.

— la bucata aia de gumă de pe jos, te rog! i se adresă Frank, pe un ton imperativ. Compară amprenta dentară cu cea pe care ți-am dat-o azi de dimineață! S-ar putea să le găsești asemănătoare.

Repede!

Apoi se așeză calm pe scaun și începu să-l privească pe tipul cu nas mare, fără să spună nici un cuvânt.

CAPITOLUL XII

Mark ieși din biroul șefului cu fața unui om care a asistat la schingiuirea întregii sale familii, fără să poată să interveni deloc. Se gândi la sacrificiul lui Steven, simțind nevoia să-i ducă lui Robert leșul sfârtecat al acestuia și să i-l pună pe birou. Pe neprețuitul lui birou - rămășițele unui erou...

În secție era agitație mare. Angajații fugeau în toate direcțiile, generând o mișcare haotică, dar mai ales teribil de inutilă, la fel ca întreaga lui agitație, de când începuse să facă meseria asta și până în prezent.

— Șefu'! îl apucă Periuță de mână, surescitat. Am găsit bârlogul lui Harun. Pot să merg eu cu luiu ca să-l săltăm. Lasă-mă și pe mine să fac o dată ceva vijelios! M-am săturat să dau cu periuța după scame, mai ales acum... Am auzit ce ți s-a întâmplat și îți prezint condoleanțele mele sincere!

— Mulțumesc, măi Periuță! Ești drăguț, să știi! spuse Mark.

Apoi tăcu mâlc, spre imensa nelămurire a tipului cocârjat, care aștepta cu nerăbdare o aprobare sau un refuz, dar un răspuns ferm, eventual batjocoritor, așa cum îl învățase până atunci bătrânul detectiv.

Tocmai când voia să plece acasă, apăru și Frank, bucuros.

— Gata, șefu'! Am rezolvat și cazul ăsta. Începusem să am emoții, înțelegi? L-am găsit pe tipul care mesteca gumă. Aia de-ai găsit-o tu pe jos. L-am strâns puțin, nu prea mult, și a ciripit tot ce știa. Cu ocazia asta, mi-am amintit și eu unde am mai auzit de Harun. O dată că numele lui era pe cecul ăla sau ce dracului era, de la asociația saudito... frecții, socoteli... știi, ăla pe care l-am pozat eu. A primit 100.000 de dolari din Pakistan, bani pe care i-a scos Ommar. În fine, ăsta-i deja trecut. Am acum numele celor care au fost șantajați pentru a pilota avioanele. E vorba despre patru indivizi, dintre care unul mai proaspăt, care l-a înlocuit pe Zaher.

Mark încercă să nu-i curme bucuria colegului său, așa că se prinse în joc.

În fond, se gândi el, ce mai am de pierdut?

— Dar nu a ciripit prea repede durul ăsta?

— Să nu crezi că nu m-am mirat și eu. Sunt două chestiuni aici. O dată că rasa aia a lui nu prea rezistă la tăvăleală. Asta a fost prima explicație. Apoi am zărit în ochii lui o sclipire... cum să spun, de extremă siguranță, o sfidare de genul: „Oricum n-ai ce să faci, vierme!”, înțelegi? Ceva de soiul ăsta. Dar nu sunt sigur. Dă-I dracu'! Nu asta mă interesează acum. Îi săltăm pe piloți și restul nu mai contează. Ceilalți, ăia cu marea organizație teroristă, sunt doar figuranți în jocul pus la cale. Singuri n-au nici o putere. Plus că, dacă punem mâna pe Harun, sunt ca... o muscă fără cap.

— Ar mai fi ceva, îl întrerupse Mark. De fapt, mai multe, dar să începem cu asta. Mi-ai spus că necunoscutul, cel pe care nu ai apucat să-l vezi, „capul”, „creierul”, cum vrei să-i zici, a pomenit de ceva dispozitive de autodistrugere plasate în avioane.

— Da, ce-i drept! se înnegură Frank. Adică nu mai bubuie obiectivele, dar pasagerii tot dau

colțul. Extrem de neplăcut!

*

Luiu era în mare vervă în continuare. Deși încă nu reușise să afle în ce consta cazul la care lucra, înțelesese din comportamentul celor doi detectivi, pe care îi considera un fel de zei, că treaba era urgentă. Unde mai pui că i se dăduseră atâtea însărcinări...

Urla, cu o voce pițigăiată, neconvingătoare, la toate persoanele care roiau în jurul lui, încercând să organizeze puțin acea debandadă. Reușise să îi pună la loc sigur pe fandosii de la fundație, într-una dintre pivnițele în care Periuță își improvizase niște laboratoare pentru „micile lui vrăjitorii”, cum îi plăcea să le numească. Apoi reușise să parcurgă materialele fundației și remarcase că, în multe dintre „acțiuni”, apărea obsedant un nume, Manase, care nu se regăsea printre cei reținuți și despre care nici unul dintre „filfizoni” nu părea să fi auzit sau să-l cunoască. Se gândi să-i informeze pe cei doi detectivi despre treaba asta, însă nu îndrăznea să dea buzna peste ei așa, nitam-nisam. Îi putea zări discutând înfierbântați, mai ales pe Frank, și, cum nu avea certitudinea importanței descoperirii lui, preferă să aștepte.

Atunci intră pe ușă prima echipă pe care o trimisese să cerceteze ce adrese apăreau pe blocnotesul adus de Frank și descifrat de el.

— Avem vești proaste, îndrăzni să ia cuvântul unul dintre cei proaspăt sosiți.

— Ce vești proaste, mă, gâlmă? se răsti luiu, luându-și rolul în serios. Eu te-am trimis să-mi aduci niște posibili teroriști. Dacă aveam nevoie de vești proaste, îmi verificam contul din bancă.

Tânărul zâmbi la început, apoi înghiți în sec, își luă avânt și spuse:

— N-am găsit pe nimeni la adresa respectivă. Dar nu asta ar fi vestea importantă. Am întrebat vecinii, conform procedurii obișnuite, și se pare că ne-au luat-o alții înainte.

— Cum mă?! se făcu luiu verde la față. Cine să ne-o ia înainte?

— Nu știau oamenii dar, după descriere, erau de la CIA. Au ajuns acolo cu vreun sfert de oră înaintea noastră, le-au pus cătușe celor doi arabi care locuiau acolo și i-au urcat în niște mașini de teren, cred că Dodge.

Luiu simți că ceva nu era în regulă, așa că nu mai stătu pe gânduri și decise să intre la Mark în birou.

Bătrânul detectiv, ce începuse să intre în joc de-a binelea, uitând de discuția descurajantă pe care o purtase în biroul Marelui Șef, se lăsă moale pe scaun la auzul veștii aduse de luiu. Îi dispăruse în nou tot cheful. Avea impresia că se izbea cu capul de un zid de cauciuc.

— Cum adică i-a săltat CIA? păru să nu priceapă Frank. Păi, de unde știau ei de adrese? Le-am transmis noi ceva?

— Eu nu știu nimic, încercă luiu să se dezvinovățească. Or fi făcut și ei o anchetă paralelă. Poate că nici nu erau de la CIA. Sunt doar niște presupuneri în ceea ce privește identitatea celor care i-au arestat. Cert e că băieții noștri au ajuns prea târziu. Poate ceilalți o să aibă mai mult noroc.

— Cred că suntem depășiți de situație, se hotărî Mark să vorbească. N-am vrut să-ți spun, i se

adresă lui Frank, dar dinozaurul ne-a felicitat pentru munca depusă și ne-a recomandat să ne luăm un concediu, ca să „ne refacem“. Ți poți imagina una ca asta?

— Înainte de încheierea anchetei? întrebă Frank, nedumerit. Chiar că treaba e încurcată de-a binelea.

— Cam așa ceva! Spunea că rolul nostru s-a încheiat și că trebuie să facem loc acum „organelor specializate“, care au mai mult „personal“ și „logistică-adecvată“. Și că, în acest fel, ne asigurăm că nu vom trage ponoasele vreunui eventual eșec. Dinozaurul numai la pielea lui se gândește.

Frank nu părea să fi digerat întregul enunț rostit de Mark, așa că nu reacționează virulent, cum se așteptaseră ceilalți doi.

— „Logistică“? Ăsta-i un termen prea greu pentru mine. Și vrei să renunțăm la capturarea teroriștilor?

— Eu nu vreau, dar nu vezi?! spuse Mark arătând spre lui, de parcă acesta era cauza tuturor belezelor. Dacă nu le dăm cazul, ni-l iau și singuri. Și au posibilitatea asta, din păcate.

— Iau pe naiba! se înfurie Frank de data asta. Mie nu ai apucat să-mi spui nimic partener. N-ai avut posibilitatea de a mă pune la curent, din cauze obiective. În regulă?! mai zise el, după care se repezi pe ușă afară, strigând din ușă: Nu m-ai găsit și basta.

— Iuiule, hai cu mine! strigă Frank, întorcându-se din drum. Parcă voiai să participi la ceva palpitant. Acum ai ocazia.

*

Era decis să nu renunțe. Dacă nu putea să rezolve problema oficial, avea s-o facă pe alte căi. Nu-și permitea să bage mâna-n foc - nici acum, după toate cele întâmplate, că CIA făcea jocul de care o acuza Steven -, dar nici n-avea curajul să riște o eventuală confirmare, după atentat.

— Spune, lăiule, ai luat cu tine drăcia aia? Nu mă deplasez nicăieri fără ea, răspunse băiatul, arătând un laptop mai plat ca un pachet de țigări.

— Ai găsit adresa pe care te-am rugat s-o cauți de dimineață... aia a lui Harun și nu mai știu cum? Cea pe care pe care am fotografiat-o, adăugă agentul, citind semnul mirării pe chipul colegului său.

— Găsit! spuse cu mândrie lui, care pricepu despre ce era vorba. De altfel, cred că Periuță e deja acolo, în Bronx.

— Periuță? se miră Frank. Dar ce dracului caută el acolo? S-a întâmplat ceva deja și eu nu știu despre ce este vorba?

— Nu, nu s-a dus ca expert criminalist, ci ca detectiv. Mi-a spus că a vorbit cu Mark despre treaba asta și bătrânul nu s-a opus.

— Nu s-a opus?! Ăsta e un nou mod de a da ordine? Cred că nici nu l-a auzit, mai ales dacă i-a pus întrebarea când a ieșit din biroul lui.

În timp ce vorbeau, se îndreptau spre unul dintre podurile care îi scoteau din Manhattan, lui introduse adresa lui Harun în computer, afișă harta și traseul cel mai scurt, direcționându-l pe Frank,

în încercarea de a ajunge cât mai repede la destinație.

— Nu prea am eu încredere în abilitățile de luptător ale lui Periuță, gândi cu voce tare Frank, în timp ce se strecura cu maximum de viteză printre mașinile ce se înșirau pe pod. Și un lucru e sigur, Harun ăsta nu-i un papă-lapte pe care să-l stoarcem de informații, după ce i-am strâns puțin biluțele în sertar. Sună-I și spune-i lui Periuță să ne aștepte, dacă nu cumva o fi prea târziu!

Dar aveau noroc, cel puțin în această privință. Periuță fusese prins într-un blocaj la ieșirea de pe pod. Abia scăpase și se afla foarte aproape de adresa respectivă.

— Stai liniștit! urlă Frank, astfel încât să se audă în receptorul la care vorbea luiu. Nu te apropii de obiectiv până când nu ajungem și noi!

Oftă ușurat și apăsă furios accelerația, intrând pe contrasens și forțând practic un Oldsmobile, care circula liniștit, să frâneze brusc și să dea cu spatele. O bufnitură înfundată se auzi în urma lor, apoi alta și încă una. În cele din urmă, reușiseră să străbată podul.

CAPITOLUL XIII

Mark rămăsese pironit în scaun. Nu-i venea să creadă că se ajunsese într-o asemenea situație. Pornirea lui Frank, ca din pușcă, îl luase prin surprindere. Nici nu apucase să protesteze pentru modul în care fusese lăsat pe tușă, ca o gheată uzată.

Poate că ar fi vremea să mă gândesc la pensionare, își zise el. Reacțiile mele nu mai sunt ca odinioară.

Înțelese, însă, că partenerul său procedase în singurul mod posibil. Dacă reușea să-i surprindă pe cei care le-o luaseră înainte și să pună mâna pe Harun, jocurile erau ca și făcute în favoarea lor. Fără întâlnirea ce urma să aibă loc a doua zi la acesta acasă, era puțin probabil ca toți ceilalți - deja neîncrezători, din ceea ce îi povestise Frank că auzise, înainte de a-i scăpa printre degete pe cei doi - să mai urce în avioane. Fără prezența lor, tot planul devenea inefficient, pentru că nu se mai putea proba în nici un fel implicarea organizației în acel atentat.

Se uită peste numele pe care le notase Frank.

Probabil că sunt piloți cu experiență, altfel organizatorii nu s-ar fi străduit atâta ca să-i determine să participe la atentat. Înseamnă că vor deturna avioane mari. Dar cum să ghicești care? Sunt atâtea zboruri, se gândi el, încercând să afle o cale de rezolvare crizei în care se găseau.

*

— N-am apucat să-ți spun, se hotărî luiu să-l informeze pe Frank în legătură cu ceea ce aflase din hârtiile fundației. În registre apare unul, Manase, în toate acțiunile din ultima vreme ale “Prietenilor lui Ezra Pound”, pe care nu am reușit să punem mâna. „Literații” nu păreau să știe nimic despre el, deși s-au dat în gât unul pe altul cu mare promptitudine. Nu știu dacă e cineva important, dar cred că ar merita să aflăm lucrul acesta.

— Numai să mai avem timp, luiule... numai să mai avem timp! spuse Frank, mulțumit că reușise să pună mâna, în cele din urmă, pe Harun.

Surpriza fusese foarte mare pentru arab, care se trezise cu șase oameni înarmați în casă, în timp ce se afla sub duș. Încercase chiar să îi atace, probabil sperând să fie împușcat, însă Frank nu era un începător și nici nu accepta să îl scape încă o dată.

Nu-și făcea mari iluzii în ceea ce privea o eventuală colaborare cu arabul, deși nu putea ignora posibilitatea unui târg circumstanțial. În fond, Harun se arătase foarte interesat de bani.

Se apropiau de secție, când Frank își dădu seama că ar fi fost o greșeală să apară cu el acolo, așa că schimbă brusc direcția și se îndreptă spre locuința unui prieten. Îl sună pe Mark și deciseră să se întâlnească acolo.

— luiule. Periuță! Cât stăm noi la taclale cu frumosul ăsta, vedeți ce-i cu Manase ăla! îmi dați de știre cum aflați ceva!

*

10 septembrie 2001 - New York

Treburile decurseseră mai bine decât se așteptaseră cei doi. Harun nu fusese dispus să divulge nimic, deși nu-i făcuseră o noapte ușoară; însă luiu și Periuță reușiseră să pună mâna, în cele din urmă, pe numitul Manase, un cocoșat alunecos și libidinos. Pentru a-și salva pielea, sau ce mai rămăsese din ea, acesta le confirmă numele piloților și avioanele ce urmau să fie implicate în acțiune, ocazie cu care aflară că doar două aeronave aveau ca obiectiv New York-ul, celelalte două urmând să atace Washington-ul.

— Știi ceva? îl întrebă Mark pe colegul său, în timp ce se îndopau cu cafea, încercând să pună la cale următoarele acțiuni. Cred că planul lor e cam idiot. Nimeni n-o să înghită faptul că o organizație care poate planifica o asemenea acțiune și-ar irosi «muniția» umană atacând două blocuri în Manhattan, când ar fi mult mai eficient să lovească o centrală nucleară, de exemplu.

— Tu cu cine ții acum? vru Frank să știe, înspăi- mântându-se la auzul acestui scenariu.

— Nu țin cu nimeni, mă gândeam doar. Probabil oboseala, lehamitea...

— Și ce consideri că ar trebui să facem? Noi doi n-o să putem împiedica atentatul. Cred că ar trebui să cerem sprijin... de sus de tot.

— De la Casa Albă?

— De unde altundeva? Aveai intrare la taică-su. Ți-e teamă că o să fie vreo problemă?

— Să ajungem la el? Nu. Îl știu de mult, o să ne primească, mai ales cu probele pe care le avem. Vrei să mergem chiar acum?

Frank se uită la ceas, încercând să-și amintească ce zboruri aveau spre Washington.

— Cred că vom ajunge, dacă plecăm imediat.

— Să mergem! hotărî Mark, ridicându-se cu greutate de pe scaun.

*

Câteva ore mai târziu, îi expuneau președintelui toate detaliile acțiunii pe care reușiseră s-o dejoace din timp. Acum se îndreptau spre casă, mulțumiți că încheiaseră cea mai importantă anchetă de până atunci.

*

Hassan se uita cu groază la bordul avionului, aparatură care îi fusese foarte apropiată în nenumăratele lui ore de zbor. Trecuse atâta vreme de atunci. Totul decursesese normal. Înainte de a realiza bine ce se întâmpla, se trezise la pupitrul de comandă. Încă de când urcase în avion și aflate alternativele pe care le avea, se liniștise. De fapt, îl cuprinsese mai mult decât o amorțeală. Urma să facă un ultim sacrificiu pentru cei pe care îi iubea. „Umanitatea» nu-i spunea nimic. Niciodată nu-i spusese. Universul său erau cei cinci copii, alături de mama lor. Populația aceasta debusolată, fără Dum nezeu, îi repugnase în toți anii în care încercase să se uite pe sine. O simțise rece și ostilă în preocuparea ei absurdă pentru o fericire care se socotea în hârtii și apariții televizate. Nimeni și nimic nu făcea cât familia lui, nici dacă ar fi fost de zece ori pe atât.

În față îi apărură cele două turnuri gemene. Coordonatele lui îi indicau că trebuia să-l lovească

pe cel fără antenă. Făcu o voltă măiastră și se îndreptă cu toată viteza spre el. În fața ochilor îi reveniră ultimele zile petrecute împreună cu ai lui și se gândi că meritaseră toată așteptarea...

Înainte de a-și îndrepta gândurile spre Allah, o senzație de căldură îl copleși, în vreme ce tâmpla dreaptă începu să-l ardă. Un corp contondent îi izbise tâmpla dreaptă, făcându-l să-și piardă cunoștința aproape instantaneu. Apoi, aceeași mână sigură, îl extrase de pe scaunul pilotului și prinse manșa aparatului de zbor. Din acel moment, aeronava se afla pe mâini sigure, îndreptându-se spre cel mai apropiat aeroport.

ATENTATUL DE LA 11 SEPTEMBRIE ASUPRA AMERICII N-A MAI AVUT LOC.